DEBRA DIXON

Mai mult ca odinioară

Traducerea și adaptarea în limba română de
IOAN DRĂGHICI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Eden își privi fiul și-l întrebă dacă era sigur că vrea să-și însoțească bunicii în Franța.

Copilul avu o ușoară ezitare.

– Cred că da... Trebuie să fie bine, dar ar fi și mai bine dacă ai veni cu noi.

Eden închise o clipă ochii pentru a alunga amintirea verii în care, împreună cu Dane, se dusese în căutarea soarelui până la țărmul Mediteranei. Simți privirea lui Jonathan fixată asupra ei și, în ciuda tulburării, îi răspunse cu o voce fermă:

– Este numai pentru două săptămâni și știi bine că nu pot lăsa magazinul.

– Bunica spune că nimic nu te împiedică, spuse el bosumflat.

– Jonathan! Bunica nu înțelege, dar tu ar trebui. Trebuie să câștig existența pentru amândoi și nu-mi pot permite să-mi iau oricând concediu.

– Bunica spune că pentru că acum nu mai ești căsătorită...

– Ajunge, Jonathan! exclamă ea.

Refuza să asculte asemenea cuvinte venind de la un copil de cinci ani și jumătate care probabil nici nu le cunoștea înțelesul. Și-i reproșa teribil mamei ei că vorbise de divorț, fără îndoială nu lui Jonathan, dar totuși în prezența lui.

Nu mai suporta s-o audă spunând în preajma ei că Trevor Lawson s-ar putea plictisi într-o zi să aștepte. Mama ei nu accepta că după experiența ei cu Dane nu era deloc grăbită să se angajeze din nou. De altfel, ea nu-i ceruse nimic lui Trevor, nici s-o aștepte, nici s-o curteze. Îi aprecia compania, desigur, dar n-avea nici o dorință de a se căsători cu el.

Când fiul ei, mai îmbufnat ca oricând, îi ceru permisiunea să se uite la televizor, i-o acordă imediat. Închizând cu grijă ușa salonului, Eden luă telefonul și-și sună mama.

– Îl păstrezi pe Jonathan cincisprezece zile, nu mai mult.

Tonul glacial al Irenei Spencer îi trăda decepția.

– Și ce vei face cu el în restul vacanței? Este absurd, Eden...

– Mai este încă doamna Willis, mamă, și în zilele când nu va putea veni, mă va însoți la magazin.

– Este complet nesăbuit. Dacă cel puțin ai accepta să te căsătorești cu Trevor, n-ai avea nevoie să muncești. Sunt ani de zile de când ai divorțat și lui Jonathan îi trebuie un tată.

– Mamă, nu începe iar!

Tânăra femeie își păstra cu mare greutate calmul când discuția lua această întorsătură, dar nu știa cum să-și oprească mama, pentru care era subiectul preferat.

– N-ar fi trebuit niciodată să te căsătorești cu acel...

Eden închise brutal telefonul. Irene nu va înceta niciodată să-i repete: "Căsătorește-te cu Trevor, el are bani, ca tatăl tău, nu ca acel bun de nimic Dane Sutherland..."

De altfel, Dane nu era un "bun de nimic". După unele informații culese din ziare, se pare că devenise cineva. Desigur, la optsprezece ani cât avea ea când se căsătorise cu el împotriva voinței părinților, el se străduia cu mare greutate să-și facă un loc în lumea petrolului și nu avea timp de consacrat unei căsătorii pe care n-o dorise.

Ea fusese aceea care vrusese această căsătorie. Pe vremea aceea, nu făcea decât după capul ei. Și acum, pregătind cina lui Jonathan, se gândea cu amărăciune la acel scurt mariaj care nu-i adusese decât decepție și durere. Nu împlinise încă nouăsprezece ani în momentul divorțului. Copilul se născuse șase luni mai târziu; Dane nu știuse probabil nimic. Și acum, n-o să se lase influențată să încerce din nou o experiență care s-ar putea dovedi la fel de dezastruoasă.

***

A doua zi dimineață, duminică, îi telefonă mamei ei. În pofida recentei lor dispute, Eden nu fu prea uimită. Irene făcea o chestiune de onoare din a nu păstra niciodată ranchiună, cel puțin asta declara cu o vagă ipocrizie. Acest cusur n-o supăra cu adevărat pe fiica ei, care învățase să se împace cu asta. De ce se temea Eden, era că Irene, care dispunea de tot timpul ei, să nu-l folosească înlocuind-o pe lângă Jonathan, și... să nu reușească încetul cu încetul.

– Te așteptăm la prânz ca de obicei, draga mea; tatăl tău îl va trimite pe Briggs cu mașina. Și nu uita lucrurile lui Jonathan. El doarme la noi seara asta, deoarece plecăm mâine.

În realitate, era vorba de a doua zi după-amiază, dar nu voia să-și supere mama asupra acestui punct.

– M-aș fi lipsit bucuroasă de acest prânz. Totuși, dacă insiști...

– Insist, murmură Irene cu o voce suavă.

Când îl zări pe Trevor printre invitați, înțelese motivul acestei insistențe!

– Ați putea să vă vedeți mai mult amândoi, fără Jonathan, le spuse Irene, zâmbind cu un aer inocent.

Trevor încuviință cu ochi astrălucitori.

– Poate voi reuși s-o conving să mi se alăture într-un weekend...?

– Nu, mulțumesc. În perioada asta a anului, Saint-Tropez este foarte puțin interesant pentru mine, i-o tăie Eden pe un ton sec.

– Oh, eu ador acest loc! fredonă mama ei.

– Pentru că este plin de oameni la modă și pentru că toate prietenele tale frivole sunt acolo, replică fiica ei caustic.

– Eden este răutăcioasă! se plânse ea, întorcându-se spre Trevor.

– Este prea frumoasă pentru a fi răutăcioasă, dar vă înțeleg, draga mea Irene.

Stupiditatea acestei reflecții o exasperă pe tânăra femeie, care se îndreptă spre celălalt capăt al grădinii, să-l vadă pe tatăl ei. Îl găsea mai puțin insuportabil; deși foarte bogat, considera averea drept o virtute și n-avea stimă decât pentru ea. Nu-l iertase niciodată pe Dane că nu se lăsase cumpărat, dar odată cu vârsta, devenea mai tolerant; poate chiar își schimbase părerea despre el... Cu o mișcare bruscă a

capului, ca pentru a-l alunga pe Dane din gândurile ei, își aruncă spre spate părul greu blond și începu cu Richard Spencer o discuție pasionantă despre plantările lui.

Mai târziu în timpul serii, Trevor o duse să cineze și, firește, trebui o dată mai mult să-i refuze cererea în căsătorie.

– N-o să spui nu toată viața! remarcă el cu un aer îngrijorat, trântind portiera mașinii lui într-un mod care arăta limpede ce credea despre cartierul în care locuia tânăra femeie.

Nu se arătă mai mulțumit când ea îi răspunse că nu intenționa să-și schimbe viața, deocamdată. În schimb, în seara asta era obosită și el nu va putea rămâne mult.

– Magazinul acela blestemat! zise el pe un ton acru.

Prefera să invoce această scuză, în loc să admită că ea urmărea să scape de el.

– Dacă ar fi un comerț obișnuit, ai putea să livrezi mărfurile. Dar antichitățile, ce idee! Ești obligată să mergi tu însăți să scotocești peste tot, să cumperi mobile și bibelouri ca să le revinzi după aceea, n-are sens!

Dacă Eden nu s-ar fi simțit atât de obosită și de contrariată, ar fi râs despre modul cum descria el meseria ei.

– Îți reamintesc că eu mi-am ales această activitate. Asta mă privește, și trebuie să-mi câștig existența.

Trevor oftă lung, ridicând ochii spre cer.

– Dar am eu destui bani ca să duci o viață confortabilă, împreună cu Jonathan.

– Vrei să spui că tatăl tău are bani.

– Și al tău se scaldă în bani, i-o întoarse el.

Am putea fi pe deplin fericiți, dacă ai consimți să te căsătorești cu mine.

"Și de ce nu?" se gândi tânăra femeie. Îl privi ca în vis. Era puțin mai în vârstă decât ea, avea prestanță și o adora dintotdeauna.

– Într-o zi, poate, murmură ea, ezitând pentru prima dată. Trebuie să-mi lași timp.

O asemenea cerere părea exagerată după atâția ani, dar Trevor, bucuros că obținuse această slabă concesie, consideră mai elegant să nu discute acest aspect și abordă alte subiecte de conversație. La ora zece, după un ultim pahar, plecă fără să se lase rugat. "Este într-adevăr fermecător", își spuse Eden închizând ușa după el, uitându-l imediat.

Apartamentul i se păru pustiu fără Jonathan. Singurătatea o apăsa uneori, de când locuia aici. După naștere, când vrusese să fie independentă, nu-și făcuse iluzii: știa că nu va fi ușor. Avusese totuși norocul să găsească aceste patru camere, bine amenajate, și o doamnă de încredere în același imobil care acceptase să se ocupe de copilaș... Și munca ei... Ce șansă avusese, de asemenea, să fi întâlnit o comerciantă de antichități care știuse să recunoască la tânăra femeie gustul ei foarte sigur și talentul înnăscut pentru descoperirea veritabilelor obiecte de artă. Este adevărat că Eden cotrobăise mult timp, de plăcere, magazinele cu lucruri de ocazie înainte s-o cunoască pe Lydia Granger. Și când aceasta, în urmă cu trei ani, hotărâse să se retragă, Eden putuse să preia magazinul, cu ajutorul unei mici sume moștenite de la bunicul ei.

Afacerile mergeau bine. Asta îi permitea să aibă răspunderi și să fie suficient de ocupată ca să-i abată mintea de la gândurile sumbre.

Numai când era singură acasă, aceste gânduri o asaltau din nou.

A doua zi, spre ora șase, după închiderea magazinului, asculta cu o ureche distrată informațiile la radio, ocupându-se de diverse treburi, când încremeni brusc, auzind o scurtă știre:

"S-a anunțat producerea unui accident pe o platformă de foraj a unei companii petroliere care prospectează în Marea Nordului, în preajma Insulelor Shetland. Doi bărbați au murit, iar conducătorul lucrărilor, Dane Sutherland, este grav rănit. Sperăm să vă putem da alte amănunte în următoarele noastre ediții..."

Vocea continua, dar Eden n-o mai asculta. Lividă, căzu pe un scaun, cu capul în mâini.

– Oh, nu! gemu ea. Nu se poate, nu lui Dane.

Degeaba divorțaseră, era tatăl lui Jonathan, la urma urmei. El nu știa că are un fiu, Eden nu i-o spusese niciodată. Încercase, când era la spital, cu puțin înainte de naștere; îi încredințase lui Trevor o scrisoare, ca s-o pună la poștă. Nu îndrăznise s-o dea mamei sale, deoarece era sigură că Irene, care se opusese cu înverșunare căsătoriei, n-ar fi trimis-o destinatarului. Neprimind răspuns după nașterea copilașului, îi trimisese încă una, pe aceeași cale. În cele două misive, îi scria doar că era bolnavă și că trebuia să-i anunțe ceva, dar Dane nu dăduse vreun semn de viață. Or, trebuia să le fi primit, deoarece le adresase Companiei unde lucra, cu mențiunea să fie trimisă pe numele destinatarului. Dane îi lipsise îngrozitor în perioada aceea, apoi sentimentul se estompase de-a lungul anilor.

Deodată, fu cuprinsă de o senzație de greață și trebui să-și toarne un coniac. Când, după câteva înghițituri, își reveni în fire, hotărî să treacă la acțiune. Vestea accidentului o tulburase; avea convingerea

că nu putea risca să-l vadă pe Dane dispărând fără să-i fi vorbit despre Jonathan. Nu se opri nici măcar asupra gândului că reacția ei, poate excesivă, dezvăluia fără îndoială sentimente pe care prefera să le ignore. Se duse să agațe în vitrina magazinului un anunț care informa clienții că va lipsi până săptămâna următoare.

Oare cât timp îi trebuia să ajungă în Insulele Shetland? Dane va mai fi încă în spital? Descuie ușa, branșă sistemul de alarmă și ieși. Cel mai bine era să telefoneze la "Petroles Budford". Acolo, vor ști să-i dea toate informațiile de care avea nevoie.

Într-adevăr, odată primul moment de surpriză trecut, deoarece evident nimeni de acolo n-avea cunoștință de existența unei doamne Sutherland, Compania se dovedi de o remarcabilă eficacitate. Eden fu ea însăși uimită de respectul care i se arăta: avion privat cu reacție, elicopter, nici un mijloc nu fu economisit pentru a-i permite să ajungă cu bine într-un timp record.

Baza era situată pe una din insulele cele mai îndepărtate de coasta scoțiană. Luminat slab de lună, locul i se păru făcut mai mult pentru pescărușii și foci decât pentru oameni. Era impresionată.

Înainte de a părăsi Londra, telefonase în Franța. Mama ei fusese stupefiată.

– Ești nebună, biata mea copilă! La ce-ți va folosi asta?

– Mamă, nu știu dacă va supraviețui rănilor, și are dreptul să afle de existența lui Jonathan.

– De ce? strigase Irene cu o voce ascuțită. Nu mai are nici un drept!

– Te sun când mă întorc, mamă; sărută-l pe Jonathan pentru mine.

***

Contempla insula din elicopter, înfiorându-se. Poate că mama ei avea dreptate. Dane va fi cu siguranță furios aflând vestea. Își aminti firea lui destul de impulsivă.

– Ajungem, doamnă Sutherland, îi spuse stewardesa scrutând-o cu interes.

Dar Eden nu era dispusă să flecărească. Încă de la plecare, avusese clar impresia că toată lumea o privea cu un aer uimit. Păreau că acceptă foarte bine ideea că Dane Sutherland avea o soție, dar poate nu știau că divorțase? Sau poate că toți cei pe care-i întâlnise până acum erau prea bine crescuți pentru a vorbi despre asta...

Compania petrolieră Budford luase amploare după ce Dane începuse să lucreze acolo. Inginer tânăr plin de talent, călătorise în toată lumea, în Statele Unite, în Orientul Apropiat, în Mexic, urcând una câte una treptele succesului. Irene îi condamnase ambiția, pe care o considera deplasată; după ea, ar fi trebuit să rămână la Londra lângă tânăra lui soție, cu zece ani mai mică decât el, și să lucreze într-un birou, în loc să alerge exaltat în cele patru colțuri ale planetei...

Eden descoperi stupefiată o bază uriașă. Dacă Dane era conducătorul unui loc ca acesta, făcuse mari progrese! Sub ochii ei uimiți se întindeau clădiri imense pentru administrație, locuințele personalului. Dar Eden era prea neliniștită pentru a se exterioriza.

Nici măcar nu îndrăznise să-i ceară șoferului care o luase de la eliport vești despre Dane, de teamă că acestea nu erau bune.

La spital, Bill Fraser, doctorul care o primi, îi spuse cu căldură că Dane va fi cu siguranță foarte fericit de venirea ei.

– Care este starea lui? întrebă ea cu o voce gâtuită.

– Bună. Cu puțin noroc, se va restabili complet în câteva zile.

– Dar la radio, am auzit spunându-se că este grav rănit.

– La început, s-a crezut că se afla pe platformă în momentul accidentului, îi explică el calm. Desigur, a suferit o comoție puternică, dar în afară de câteva hematoame și două sau trei zgârieturi, nimic foarte serios. Va avea totuși o serioasă migrenă când se va trezi!

Era oare un avertisment? Eden simțea că o cuprinde jena sub privirea atentă a tânărului medic. Dacă Dane nu era în pericol, trebuia oare să rămână? Când își va reveni, ce explicație va putea să-i dea? Și cum să-l facă să înțeleagă tăcerea ei în legătură cu Jonathan? Poate că n-avea de altfel nici o dorință să audă vorbindu-se despre asta. La urma urmei, ducea o viață pasionantă, și să se trezească dintr-o dată tată, după toți acești ani, nu era probabil ceea ce aștepta.

Bill Fraser îi luă brațul și o conduse politicos.

– Pe aici, doamnă Sutherland.

O idee îi trecu fulgerător prin minte. Pentru că toată lumea accepta atât de ușor prezența ei, era oare posibil să existe o altă doamnă Sutherland? Dane putea foarte bine să fie recăsătorit și să fi vorbit despre soție celor din preajma lui. Ce se va întâmpla dacă va alerga și ea la căpătâiul lui? Cuprinsă de panică, Eden fu cât pe ce să

povestească totul medicului, dar se răzgândi imediat. Nu-și putea asuma riscul cu Fraser, temându-se de un scandal, să n-o lase să se apropie de Dane. Trebuia să-l vadă, să-i vorbească, să știe. Dacă n-ar fi decât pentru a fi sigură că sentimentele pentru el dispăruseră.

Încăperea era ca orice cameră de spital, luminoasă și sobră. Firește, patul era prea mic pentru Dane, cu picioarele lui lungi. Eden își stăpâni un fior de groază văzând bandajele care-i acopereau capul, dar nu îndrăzni să privească fața bolnavului, de teamă să nu fie copleșită de o prea vie emoție. Bill Fraser îi arătă un scaun de lângă pat.

– Sunteți șocată, doamnă, dar credeți-mă, va scăpa cu bine. Ar trebui mai mult decât asta ca să doboare un bărbat ca el. Este robust!

– Pot să rămân lângă el? întrebă ea timid.

– Cât doriți, cel puțin până își recapătă cunoștința.

– Cum puteți fi sigur că nu va avea sechele?

– Nu suntem absolut siguri, dar este foarte puțin probabil... Nu vă neliniștiți, adăugă el cu blândețe, văzând-o luptându-se cu lacrimile. Voi cere să vi se aducă o ceașcă de ceai. Se pare că aveți mare nevoie.

– Sunteți foarte amabil, bâigui ea.

Așteptă să audă ușa închizându-se în urma lui ca să-l privească în sfârșit pe Dane. Fața lui își pierduse tinerețea, dar nu farmecul, în ciuda obrajilor palizi. Totuși, se schimbase, îmbătrânise. Se putea oare ca ea să fi contribuit la această transformare? Cu inima bătând mai repede, făcu apel la amintiri. Într-adevăr, ea fusese aceea care ceruse divorțul, dar Dane acceptase cu atâta grabă, încât trebuie că nu suferise deloc. În plus, nu încercase niciodată s-o revadă. Nici

măcar nu se oferise să-i plătească o pensie alimentară, mulțumindu-se să-i adreseze un mic bilet în care să-i spună că n-ar vrea pentru nimic în lume să fie un obstacol între părinții ei și fiica lor. Tocmai această mică frază o determinase pe Eden să scape de tutela lor după nașterea lui Jonathan.

Oftă, cu ochii ațintiți asupra lui. Avea încă același păr des neîmblânzit, castaniu-închis. Sub pleoapele închise, îi ghicea ochii cenușii ca oțelul a căror strălucire scrutătoare sporea aroganța nasului drept și întărea conturul voluntar al gurii și al bărbiei. Îi atinse pe furiș mâinile, aceste mâini late și puternice care-i dăruiau atâtea mângâieri minunate... La acest gând, simți că roșește. Dar brusc, tulburarea ei se transformă în spaimă când degetele lui Dane le strânseră pe ale ei, făcând-o să le retragă în grabă.

Văzând-o palidă, infirmiera care-i aducea ceaiul o întrebă dacă se simțea bine. Eden încuviință, deși nu era atât de sigură. După ce luă pulsul bolnavului și aruncă o privire îngrijorată vizitatoarei, infirmiera zâmbi. Tânăra femeie avu încă o dată impresia că era ținta unei anumite curiozități. Își imagina foarte bine personalul vorbind despre ea: "Mai curând slabă, de talie mijlocie, blondă, nimic ieșit din comun..." Și dacă Dane se recăsătorise într-adevăr? Și dacă apărea cealaltă femeie înainte ca el să deschidă ochii? Cu un nod în gât, luă ceașca, dar reuși cu greu să ia o înghițitură de ceai.

– Dumnezeule, ce să fac? murmură ea.

Frecventele incursiuni ale lui Bill Fraser în cameră dovedeau că Dane era un personaj important. Din ce în ce mai nervoasă, Eden își desfăcu părul ca să se destindă, lăsându-l să cadă în cascadă pe umeri.

Când o văzu astfel, Bill Fraser nu-și putu reține o privire admirativă pe care o sublinie cu un zâmbet călduros.

După a treia vizită a doctorului, Dane deschise în sfârșit ochii, și privirea goală pe care o fixă asupra ei, ca și cum n-o recunoștea, o împietri.

Brusc, o întrebă pe un ton tăios:

– Ce faci aici?

– Am venit să te văd, răspunse ea puțin stupid, luată pe nepregătite de ostilitatea care se desprindea din cuvintele lui.

– Câtă amabilitate!

– Cum te simți?

– În plină formă, firește! N-ai răspuns la întrebarea mea.

Cuprinsă de teamă, îndrăzni cu o voce răgușită:

– Dane, eu... aș vrea să-mi spui imediat... te-ai recăsătorit?

– Nu încă, răspunse el tăios. Nu sunt atât de grăbit s-o iau de la capăt, imaginează-ți!

La ideea că scăpase din încurcătura pe care o asemenea situație ar fi provocat-o, dar refuzând să admită în ea însăși că ușurarea ei se datora poate altei cauze, Eden își regăsi dinamismul; se pregătea să cheme medicul când acesta intră.

– Scoate-o imediat de aici, Bill, ordonă Dane. Nu sunt în stare să primesc o soție pe care n-am văzut-o de atâta timp.

Obrajii lui Eden se înroșiră și, plecând capul ca să-și ascundă umilința, ieși repede prin fața unui Bill Fraser uluit. Mai întâi, n-avea decât o dorință: să fugă cât o țineau picioarele. Ce proastă! Era o mare greșeală că venise aici, dar ar fi fost una și mai mare să rămână! Apoi se gândi la Jonathan. Nu putea să plece fără să fi vorbit. O

scrisoare n-ar fi fost potrivită. Ar citi-o măcar? Trebuia așadar să rămână până se va restabili. De altfel, nu va dura cu siguranță mult: un bărbat capabil să se înfurie atât de repede nu era foarte bonav!

Doctorul o sfătuise totuși să evite orice iritare a pacientului său. Va aștepta...

– Soțul dumneavoastră va fi curând pe picioare, doamnă.

Așezat în fața ei în sala de așteptare, Bill Fraser o privea cu simpatie. Uimită de propria ei amărăciune, ea replică:

– Sunt sigură, după fermecătorul lui caracter!

– Este un semn bun; nu pentru cel care-l suportă, de acord, dar nu-i acordați atenție. După șocul pe care l-a suferit, este normal să reacționeze în felul acesta puțin... brutal. Și dacă l-ați fi auzit adineauri! S-ar fi întors deja la locul forajului dacă nu mă opuneam ferm!

– Când pot să-l revăd?

– Deocamdată doarme. Cred că ar fi bine să vă odihniți puțin și să vă amânați vizita pentru mâine dimineață. Dane a spus să vă instalăm la el. Dar casa lui este destul de îndepărtată de centru, și poate preferați să fiți găzduită în vecinătatea spitalului.

Oscilând între cele două soluții, Eden optă în cele din urmă, fără tragere de inimă, pentru prima. Ar fi preferat desigur să rămână în preajma lui Dane, dar se temea ca la trezire să n-o respingă cu aceeași bruschețe. Și avea ocazia unică să vadă unde locuia; era convinsă că va reuși astfel să-l cunoască mai bine.

Terminându-și ziua, Bill Fraser insistă s-o conducă.

– Am primit ordine, așa că nu discutați, zise el râzând.

Îl urmă docil, cu impresia clară că aici nimeni nu se gândea să conteste un ordin al lui Dane.

Casa era într-adevăr la distanță bună de instalațiile principale ale bazei. La stânga ei, Eden zărea uneori în întuneric spuma albă a valurilor de-a lungul coastei, peste o întindere sumbră care putea fi un teren mocirlos, un câmp de turbă sau cu iarbă-neagră. Bill conducea repede și vorbea puțin. El îi explică pe scurt împrejurările accidentului. Se pare că Dane salvase mai multe vieți.

Când ajunseră la destinație, fu uimită. Casa din piatră arăta rustic; totuși, când intrară, putu să constate că era dotată cu tot confortul. La parter se afla o bucătărie mare și un salon primitor. Camerele erau la etaj. La gândul să ocupe patul lui Dane, fața i se îmbujoră. Își plecă repede capul când Bill își luă rămas-bun, pentru ca el să nu-i remarce obrajii stacojii. El îi propuse să trimită pe cineva să-i țină companie, dar ea prefera să fie singură, în ciuda izolării casei.

Ce diferență față de Londra! Acolo, reușea să uite zgomotul permanent al circulației; aici, tăcerea era atât de deplină, încât fiecare sunet căpăta o stranie dimensiune: țipătul ascuțit al unui pescăruș, lătratul unui câine și un alt zgomot, mai aproape, pe care nu reuși să-l identifice.

Eden își alungă temerile, ștergându-și transpirația de pe frunte. Era prea obosită ca să se lase cuprinsă de teamă. Nu închisese ochii de peste douăzeci de ore și cel mai bun lucru de făcut era să se culce. După o noapte de somn reparator, va putea reflecta cu calm la problemele ei și să le găsească, spera, o soluție. Se îndreptă hotărât spre bucătărie, își pregăti un bol de latpte cald, stinse lumina și urcă să se culce.

Capitolul 2

Eden se chinui mult să-și găsească somnul. Se sucea și se răsucea în patul mare ale cărui cearșafuri șifonate degajau încă slab mirosul corpului lui Dane. Oh, desigur, căutase un alt pat, dar în camerele vecine nu erau făcute și nu putuse găsi așternuturi. Încercă să numere, dar fără rezultat. De ce era oare atât de neliniștită? De ce se temea? Dane nu era totuși dușmanul ei! Vor reuși cu siguranță să se suporte reciproc timp de câteva zile. Îndată ce va fi în stare s-o asculte, își va face penibila confesiune și se va întoarce la Londra.

Epuizarea avu în cele din urmă câștig de cauză și adormi adânc.

Trezindu-se a doua zi la ora șapte, primul ei gând fu să telefoneze la spital pentru a se interesa de starea bolnavului.

– Este mult mai bine în dimineața asta, doamnă Sutherland, îi răspunse o infirmieră cu numele de McLeod.

– Vă mulțumesc. Voi veni să-l văd puțin mai târziu, spuse Eden oftând ușurată.

– Va fi cu siguranță foarte fericit, doamnă.

Lui Eden i-ar fi plăcut să fie la fel de sigură. Se îmbrăcă în grabă și coborî să ia o cafea și să rontăie o felie de pâine prăjită. Bucătăria, care păstra ceva din farmecul uneia de țară, era amenajată totuși foarte modern și nu-i lipsea nimic. Dar aspectul nou-nouț al mașinii de gătit și conținutul destul de limitat al frigiderului arătau că Dane își lua mesele principale în exterior.

Micul dejun înghițit rapid, Eden urcă din nou pentru a-și termina toaleta. După ce făcu patul, își împleti părul, și această coafură, împreună cu blugii și cămașa, îi sporeau înfățișarea juvenilă. Se machie totuși cu mai multă grijă decât de obicei, pentru a-și ascunde cearcănele lăsate de noaptea aproape albă..

Când părăsi casa, soarele încălzea aerul încărcat de mirosuri marine. Vedea în sfârșit peisajul măturat de vânt și marea foarte apropiată, cenușie sub cerul senin. În ciuda sufletului de orășeancă, și în pofida aspectului dezolant al locului, Eden fu cucerită de frumusețea lui sălbatică.

Nu avea decât o idee foarte aproximativă despre distanța care separa casa de bază. În ajun, drumul nu i se păruse atât de lung; din nefericire, nu era încălțată cu pantofi foarte comozi. Când ajunse în cele din urmă la spital, picioarele pline de bășici abia o mai țineau.

– Doar n-ați venit pe jos? exclamă Bill Fraser, neîncrezător.

– Ba da, din păcate, răspunse ea cu un aer vrednic de milă.

– Dar există mijloace de transport, ar fi trebuit să vă spun ieri seară.

– N-are importanță, aveți lucruri mai bune de făcut și, în ciuda bășicilor, am apreciat plimbarea. A fost un bun exercițiu.

– Într-adevăr, aerul este mai curând întremător, pe aici.

Asta ne menține pe toți în formă! Ei bine, presupun că ați venit să vă vedeți soțul. Imaginați-vă că voia să părăsească spitalul, în dimineața asta!

– Atunci, se simte mult mai bine? zise ea, cu ochii strălucind de speranță.

Doctorul nu se putu împiedica să-i admire încă o dată frumusețea.

– Un altul n-ar fi scăpat atât de bine, dar vă repet, este robust. Îmi va fi greu să-l mai reține mult aici... numai dacă nu reușiți dumneavoastră să-l faceți să asculte de rațiune.

– Am puține șanse să reușesc, răspunse ea.

– Vom vedea, zise el înfundându-și mâinile în buzunarele bluzei într-un gest care arăta că nu se aștepta la un miracol.

Eden îl urmă. Se pare că se hotărâse să-i servească drept ghid, deoarece o conduse el însuși la patul lui Dane.

– Soția dumitale, anunță el, vocea lui trădând un pic de invidie.

Cu un pas nesigur, ea se apropie de pat, dar Dane nu părea mai amabil decât ieri. I se schimbase bandajul care-i acoperea capul, acesta fiind mai redus. El își scosese bluza de pijama, și Eden constată că brațele și pieptul îi erau pline de vânătăi. Se înfioră.

– Aici nu este loc pentru suflete delicate, zise el ironic. Dacă preferi să pleci, nu te reține.

– Pot să iau loc pe un scaun? întrebă ea cu un aer rugător, întorcându-se spre medic.

Acesta îi adresă un mic zâmbet înainte de a ieși din încăpere.

– Dacă ai intenția să-mi explici de ce ești aici, mai bine așază-te confortabil.

Rănită de sarcasmul lui, Eden se refugie într-un fotoliu și în cele din urmă se încumetă:

– Rămân câtva timp; vom avea ocazia să vorbim despre asta, nu este urgent...

– Ah, da? Până când?

– Cinci sau șase zile.

Dane o fixa cu răceală, încruntat. Eden nu îndrăznea nici să respire. O va hărțui cu întrebări, și ea ce-i va spune? Câteva secunde care i se părură interminabile, rămase în așteptare. El se destinse în sfârșit și, încrucișându-și brațele peste pieptul puternic, declară cu o voce tărăgănată:

– Mă pui pe gânduri; nu înțeleg. Acum șase ani nu știai cum să scapi mai repede de mine, iar acum alergi la cea mai mică rană.

– Credeam că ești grav rănit.

– Așadar, se credea că sunt pe patul de moarte?

– Într-un fel... Nu este nostim! adăugă ea în fața zâmbetului lui cinic.

– Nici eu n-am găsit că este nostim, zise el, brusc îmblânzit. Dar ce sperai? O împăcare pe patul de moarte? Sau... am ghicit! Părinții tăi sunt ruinați și te gândeai să scapi de mizerie și de cerșit venind să încasezi o mică moștenire.

– Este ridicol, nu înțeleg despre ce vorbești. Și lasă-i în pace pe părinții mei; totul este în ordine cu ei, slavă Domnului.

– Ai venit fără avocatul tău? Intenționai poate să-l contactezi pe al meu?

– Avocatul meu?

– Nu crezi totuși că am uitat înverșunarea ta de a te căsători cu mine!

Eden sări în picioare.

– N-am venit să vorbesc despre trecut, Dane. Și nu-mi pasă de testamentul tău, dacă la asta faci aluzie.

– Bun, să spunem că m-am înșelat. Dar recunoaște că aparențele sunt împotriva ta. Ce alt motiv ai putea să ai? Ce cauți aici?

– Nimic, zise ea cu o voce tristă, căzând la loc în fotoliu.

– Ce-ai fi făcut dacă ai fi găsit o altă doamnă Sutherland sosind aici?

– Nu m-am gândit la asta.

– Mă găsești, așadar, atât de puțin seducător?

Evident, râdea de ea. Avusese întotdeauna mult succes la femei, care se aruncau literalmente de gâtul lui.

– Ei bine, nu m-am recăsătorit, adăugă el. Dar nu există doar căsătoria...

– Tu... ai o amantă?

– Nu aici, în orice caz. Și tu?

– Eu? bâigui ea, încurcată.

– Da, tu! Te observ de un timp, și am ajuns la concluzii interesante, pe cuvântul meu. Chiar în această ținută, ești încă la fel de fermecătoare ca atunci când te-am întâlnit, la fel de tânără; mi se pare totuși că te-ai maturizat. Așadar, cine este fericitul ales?

Eden roși gândindu-se la Trevor; nu dorea să audă comentariile ironice pe care Dane n-ar întârzia să le lanseze la adresa lui... Înainte să deschidă gura, două infirmiere intrară în încăpere.

– Puteți să ieșiți o clipă, doamnă Sutherland? o întrebă cea mai în vârstă.

– Dimpotrivă, nu poate rămâne? interveni Dane pe un ton sarcastic. Dacă vrea să se ocupe de mine, trebuie să învețe.

Eden strânse din dinți, sperând că cele două femei nu vor remarca încurcătura; umilită, ieși pe culoar, cuprinsă din nou de dorința impulsivă de a fugi departe de aici, dar imaginea lui Jonathan, care n-o părăsea, o reținu din nou. Va trebui totuși să-l facă pe Dane să înțeleagă limpede că nu-i va mai tolera agresivitatea neîncetată, altfel...

Zâmbi chinuit, realizând aspectul derizoriu al situației; dacă amenința să plece, el va fi măcar contrariat? El n-avea nevoie de ea, cu toate aceste frumoase infirmiere care se învârteau în jurul lui! Acest acces de gelozie o surprinse și se înfurie pe ea însăși. Nu mai înțelegea nimic: până ieri, totul mergea bine. Putea chiar să-i țină piept mamei ei, să-l țină pe Trevor la distanță, să-și conducă afacerile, și iată că era suficient un Dane Sutherland ca s-o facă să-și piardă siguranța! Era cufundată în aceste gânduri triste când o abordă Bill Fraser:

– Veniți în biroul meu ca să-mi spuneți cum îl găsiți pe soțul dumneavoastră în dimineața asta.

Eden îl urmă fără convingere într-o încăpere atât de încărcată de dosare, de cărți și de diferite hârtii, încât abia avu loc să se așeze.

– Pare mai... fortificat, zise ea șovăitor.

– Este cu siguranță mai bine, dar nu recuperează atât de repede cum crede.

"Totuși, după modul cum o privește pe infirmiera cu ochii negri!" se gândi Eden, care continuă:

– Nu mi-ați spus că și-a exprimat dorința de a ieși de aici cât mai curând?

– Tocmai despre asta doream să vă vorbesc: într-o zi sau două, poate mai puțin, o va cere din nou și îmi va fi foarte greu să-l rețin.

– Ce intenționați să faceți?

– Mă veți considera fără îndoială inoportun, doamnă Sutherland. Nu știu dacă aveți afaceri urgente la Londra, dar nu i-aș permite lui Dane să se întoarcă acasă decât dacă consimțiți să rămâneți aici câtva timp ca să vegheați asupra lui. Oh, nu foarte mult, fiți liniștită: aproximativ o săptămână. Înțelegeți, nu voi fi liniștit dacă nu este nimeni lângă el care să-mi poată semnala neîntârziat cea mai mică problemă.

– Ce fel de problemă?

– Dureri de cap persistente, semne de oboseală excesivă, mici astfel de lucruri pe care numai cineva apropiat le poate sesiza imediat. La drept vorbind, continuă medicul pe un ton mai rezervat, nu sunt întru totul dezinteresat, doamnă. Soțul dumneavoastră este un personaj de cea mai mare importanță pentru noi; depindem cu toții de el.

– Nimeni nu este de neînlocuit, riscă Eden.

– Unii sunt, replică el.

Solicitarea lui Bill Fraser o aruncă pe Eden într-o mare perplexitate.

– Am un magazin de antichități, și nu sunt sigură că...

– Gândiți-vă și comunicați-mi hotărârea îndată ce o veți fi luat. Vă găsesc foarte palidă. O mică plimbare în aer liber vă va face cu siguranță mai bine.

– Dar... Dane? Eram în plină conversație când...

– N-aveți grijă, mă ocup eu de asta; și el are nevoie de odihnă!

Eden era de fapt ușurată: scăpa astfel pentru un timp de ironiile soțului ei. Totuși, înainte de a accepta cererea medicului, ar fi dorit să lămurească anumite puncte cu Dane...

Ieșind pe peronul spitalului, un bărbat solid de vreo patruzeci de ani se repezi spre ea:

– Sandy Brown la ordinele dumneavoastră, doamnă; sunt șoferul domnului Sutherland și am ordin să vă conduc unde doriți!

– Și... de la cine sunt aceste ordine? întrebă ea, surprinsă.

– De la doctor, dar știu bine că patronul m-ar ucide dacă n-aș veghea asupra damei lui, iertare, asupra soției lui.

– Mulțumesc foarte mult, zise Eden pe un ton amabil, pentru a-l liniști pe bărbatul acela cumsecade. De unde sunteți?

– Din Londra, ca dumneavoastră, răspunse el cu fața luminată de un zâmbet larg.

Cucerită de bunăvoința lui, Eden îl acceptă imediat.

– Ei bine, Sandy, cred că merg să prânzesc undeva, dar mai întâi, mi-ar trebui o pereche bună de pantofi!

Aruncând o privire sandalelor cu tocuri înalte ale tinerei femei, șoferul încuviință cu un aer înțelegător și foarte curând Eden era înzestrată cu niște mocasini confortabili.

După un prânz substanțial, își acordă o clipă de odihnă, bându-și cafeaua, pentru a reflecta la propunerea lui Bill Fraser. Evident, era o scuză bună pentru a rămâne în preajma lui Dane, dar se temea puțin de promiscuitate. La drept vorbind, avea impresia clară că nu-i era indiferentă și nu era sigură de ea însăși că își putea stăpâni propriile sentimente... Pe de altă parte, dacă refuza, cum îi va vorbi despre Jonathan? Hotărât lucru, n-avea de ales.

Părăsind restaurantul, și cum convenise cu Brown să vină s-o caute la spital, hoinări pe străzi, contemplând vitrinele magazinelor. Micul orășel îi plăcea, cu străzile lui liniștite, și nu era grăbită să-și înfrunte soțul. Totuși, în cele din urmă pașii o duseră la el.

De data aceasta, frumoasa infirmieră cu ochi negri o conduse până la cameră. Eden nu încerca simpatie pentru ea, dar n-ar fi știut să spună de ce.

– Începeam să cred că nu vei mai reveni! atacă Dane imediat ce o văzu.

– Poate ar fi trebuit să mă abțin, dacă mă primești în felul acesta.

– Deoarece tu crezi fără îndoială că am motive să fiu amabil! După ce mi-ai făcut!

– Probabil am greșit amândoi, zise ea conciliant.

– Greșeala mea este că m-am căsătorit cu tine!

– Încă o remarcă asemănătoare, și eu...

Eden fierbea de mânie.

– Liniștește-te, îți cer scuze.

Tânăra femeie avu nevoie de un timp ca să-și revină.

– Așadar... unde ajunsesem azi-dimineață, când am fost smulși brusc unul de lângă celălalt? ironiză el.

– Nu păreai peste măsură de mâhnit. Am văzut privirea pe care o aruncai acelei infirmiere.

– Sper totuși că nu ești geloasă!

– Bineînțeles că nu!

– Bun. Să ne întoarcem la oile noastre.

Eden se temea ca discuția să nu se orienteze spre subiecte pe care prefera să le evite: mai ales să nu-i vorbească despre Trevor, nici despre fiul lui!

– Dane, spuse ea, voiam să te întreb ceva încă de ieri seară... Se pare că toată lumea este la curent cu căsătoria ta; n-ai spus niciodată că ești divorțat?

– Ei bine, nu, răspunse el pe un ton suav. Statutul de bărbat căsătorit este mai sigur! Sunt lăsat în pace.

– Te crezi atât de irezistibil?

– Contrariul te-ar satisface fără îndoială mai mult? i-o întoarse el cu un aer ironic pe care Eden îl găsi deosebit de iritant.

Cu o privire ucigașă, ea reluă:

– Succesele tale feminine nu mă interesează. Vreau să știu cum sunt considerată, asta-i tot.

– Iar eu vreau să știu doar de ce ești aici.

Ochii cenușii o fixau neîndurător.

– N-ai decât să cauți, zise ea. Asta te va ține ocupat.

Își mușcă imediat buzele: nu recunoștea astfel că exista un motiv precis al prezenței ei? Acum, Dane nu avea liniște până îl va descoperi...

Pe neașteptate, spre marea ei surpriză, o întrebă ce credea despre casă.

– Îmi place mult, și peisajul de asemenea, răspunse ea cu entuziasm. Bineînțeles, presupun că timpul nu este întotdeauna foarte favorabil, dar îmi plac furtunile.

– Da, îmi amintesc.

Eden se prefăcu că nu înțelege aluzia la certurile lor violente. Continuă, cu aerul cel mai firesc de care era în stare.

– În orice caz, sper că n-ai nimic împotrivă să-mi prelungesc puțin șederea în casa ta.

– Vrei să spui în patul meu... atâta timp cât nu sunt acolo?

– Sunt și alte paturi în casă, făcu ea roșind. Nu te voi deranja.

– Și dacă aș hotărî să mă întorc acasă... mâine, de exemplu?

O privea așa cum pândești o pradă, plimbându-și distrat o mână peste pieptul gol, într-un gest care o fascina pe Eden. Îi reveneau în memorie anumite imagini, înfiorând-o de emoție. Închise ochii.

– Nu ești restabilit suficient.

– Asta spui tu! Nu voi câștiga nimic rămânând aici, întins pe spate; nu sunt femeie!

Șocată de această grosolănie, Eden îl fulgeră cu privirea, dar el îi adresă un surâs provocator.

– Mama ta m-a considerat întotdeauna un bădăran prost crescut!

– Nu ești obligat să-i dai dreptate! Oricum, medicul tău nu vrea să fii singur acasă.

– N-are decât să-mi dea o infirmieră la domiciliu! De ce nu pe cea cu ochii negri?

Eden se clătină; la asta nu se gândise.

– Ai vrea... să plec?

– Adică... două femei deodată, care să-și dispute favorurile mele, ar fi prea mult!... replică el bine dispus.

– Dar Bill Fraser spune...

– El spune multe lucruri, și care nu sunt pe gustul meu! Dacă îți închipui că n-am remarcat modul cum te soarbe din ochi... N-a încetat să-mi spună că te găsește fermecătoare; că încearcă să te curteze și voi vedea eu cu cine am de-a face!

– Este ridicol, Bill nu este așa!

– Toți bărbații sunt așa, micuța mea!

– Nu cred! exclamă ea.

Dane strânse pumnii, cu fălcile încleștate:

– Bill nu trebuie să uite care sunt pozițiile noastre aici, reluă el mai calm.

Eden se simți ușurată de răgazul pe care i-l furniza acest argument.

– Într-adevăr, am înțeles că ocupi un post important. Când eram căsătoriți...

– Părinții tăi spuneau că ambițiile mele erau... deplasate, și tu ai fost întotdeauna de părerea lor.

– Ești nedrept, nu era atât de ușor...

– Evident, n-ai știut niciodată să le ții piept, exceptând căsătoria cu mine, și nici asta n-a durat! Erai incapabilă să te desprinzi de fusta mamei!

– N-am putea schimba subiectul?

Era dureros pentru ea să-și amintească această perioadă, și simțea în mod confuz că Dane nu greșea întru totul; părinții ei reușiseră s-o convingă că soțul ei o neglija, și ea cedase...

– Desigur, zise el cu un aer obosit. În felul acesta, avem câteva zile pentru a ne juca de-a cuplul perfect. Poate vom descoperi o mulțime de lucruri pe care nu le bănuiam despre noi înșine? După șase ani...

Eden nu-și putea ascunde tulburarea. Jonathan! Nu îndrăznea să prevadă care va fi reacția lui Dane când va afla. Se grăbi să schimbe cursul discuției.

– Dacă trebuie să revii curând, este necesar să pregătesc casa...

– N-am lipsit decât două zile, răspunse el cu răceală.

Și Brown se ocupă de toate, în principiu. Presupun că l-ai cunoscut?

– Da, este foarte serviabil. Îmi amintește de Briggs.

– Briggs? Ah, șoferul tatălui tău.

În fața tonului său arogant, tânăra femeie regretă că menționase numele servitorului, dar Dane adăugă, cu un zâmbet prefăcut:

– Apropo, cum se simt părinții tăi?

– Foarte bine. În acest moment sunt în Franța.

– Fără tine?

– N-am mai călcat acolo după... după călătoria noastră de nuntă.

– Ceea ce arată cât de mult mă detești.

– Nu te detest, murmură ea.

– Ei bine, dovedește-mi-o, zise el prinzându-i încheietura mâinii.

– Pe... mâine, bâigui ea, încercând să se desprindă.

– Eden!

O privea cu ochi strălucitori, ca și cum o vedea pentru prima dată; Eden simți un nod în gât, străbătută de un lung fior. I se tăie respirația.

– Sărută-mă, Eden, spuse el cu o voce răgușită.

Abandonând orice rezistență, ca hipnotizată, își înclină încet capul, în timp ce Dane, strecurându-și o mână după gâtul ei, o trase spre el. Buzele lor se unir într-un sărut arzător, și fără sosirea inopinată a lui Bill Fraser în clipa aceea... Eden nu voia să-și imagineze ce ar fi urmat.

Capitolul 3

Era a doua noapte pe care Eden o petrecea în casa soțului ei. Fusese o zi grea și se simțea istovită; ținuse să facă puțină ordine în casă înainte de întoarcerea lui Dane, care nu va putea așadar să-i reproșeze că abuzase de ospitalitatea lui. Schimbase cearșafurile din patul mare și se instalase în camera vecină. Această activitate îndârjită n-avea alt scop decât s-o ajute să uite senzația tulburătoare care o obseda de când Dane îi smulsese acel sărut. În zadar. Nici măcar dușul prelungit la care se supusese n-o putuse scăpa de impresia că îmbrățișarea lor i se lipise de piele.

Refugiată sub așternuturi, nu înceta să-și rememoreze scena; se putea oare ca dragostea ei pentru Dane să nu fi murit? Dacă bătăile inimii ei erau încă atât de puternice, după șase ani... Dar atunci, de ce-l părăsise?

Încercă să-și adune amintirile. Ceva îi spunea că, dacă regăsea firul, va înțelege mai bine ce provocase eșecul căsătoriei lor.

Poate va reuși chiar să îndepărteze sentimentul de culpabilitate care o stăpânea?

Închise ochii... Era la Cairo, acolo unde-l întâlnise pe Dane pentru prima dată. Tatăl ei, un nume important în lumea finanțelor, era invitat mereu la recepții fastuoase, și la una dintre acestea, își însoțise părinții într-o seară. Printre invitați se afla un tânăr prinț arab pe care toate femeile îl urmăreau cu privirea, dar el nu avea ochi decât pentru Eden, pe care o urmărea stăruitor. Nu știa cum să scape când se poticni brusc de silueta înaltă a lui Dane. Încrezându-se în înfățișarea lui impunătoare, îi prinse brațul într-o inspirație subită, murmurând: "Vă rog, faceți astfel ca și cum ați fi cu mine!" El înțelesese imediat situația și o salvase antrenând-o într-un vals amețitor, departe de adoratorul ei.

– V-a plăcut? o întrebă el cu aerul cel mai serios din lume.

– A fost perfect, răspunse ea râzând.

– Îmi place să fiu folositor.

– Eu... sunt mulțumită, lăsă ea să-i scape, copleșită de un sentiment plăcut pe care nu și-l recunoștea.

Dansară împreună un timp, apoi o invită să bea ceva la bar. Surâsul îl părăsise când îi spuse cu un aer grav:

– Sunteți foarte tânără ca să vă apărați în felul acesta.

Eden nu-și putuse ascunde decepția provocată de cuvintele lui. Își alesese cu cea mai mare grijă rochia al cărui decolteu îndrăzneț îi punea în valoare corpul zvelt cu forme promițătoare. Și el îi vorbea ca și cum abia terminase școala!

– Sunt cu părinții, din nefericire! răspunse ea, înciudată.

– Ei bine, dați impresia că vă distrați nebunește!

Părinții deoparte și pretendenții dumneavoastră de cealaltă...

Cuvântul "pretendent" îi conferea un statut de adult și-i era recunoscătoare lui Dane că-l folosise, dar replică totuși, cu un aer trufaș:

– De obicei, sunt capabilă să mă descurc singură.

– Ah, da? Ce vârstă aveți?

– Optsprezece ani, răspunse cu mândrie. Și dumneavoastră?

– Treizeci, sau aproape.

Îl observă atunci cu atenție. Era brunet, foarte înalt, iar figura lui cu trăsături viguroase dar regulate, emana o formidabilă impresie de forță.

– Cine este? E un băiat frumos! exclamase prietena ei Sherry puțin mai târziu.

– Lucrează în domeniul petrolului. Fii drăguță, Sherry, spune că sunt invitată la tine mâine, i-ar plăcea să mă ia cu el la o plimbare pe Nil, răspunsese Eden.

Ziua următoare a fost idilică și părinții tinerei, prea absorbiți de numeroasele lor ocupații, nu găsiră nepotrivit că, după o seară petrecută la foarte serioșii lor prieteni, familia Merchant, Eden era atât de radioasă de fericire.

După această primă ieșire, au urmat altele; Dane care cunoștea foarte bine regiunea, o duse peste tot pe Eden, care era încântată. O trata totuși ca și cum era fratele ei mai mare și rezerva lui o decepționa puțin pe tânăra lui prietenă.

– Trebuie să plec, spuse el într-o bună zi.

– Și noi. Tata se întoarce la Londra, oftă ea.

– Voi fi și eu acolo curând. Cred că nu ne vom revedea, Eden.

Universul ei se prăbușea!

– Dar... trebuie să te revăd! bâigui ea, gata să plângă.

– Nici nu se pune problema, replică el neînduplecat.

Nefericită, ea se prăbuși:

– Ești prea crud.

– Iar tu, prea romantică! Haide, fetițo, nu sunt genul de bărbat care îți trebuie. N-am nici un ban. Ah, câștig bani, evident, dar îmi alunecă printre degete.

– C... cum?

El ridică din umerii largi.

– Alcool, femei...

Nu-l văzuse niciodată bând peste măsură; mințea, încerca s-o descurajeze!

– Puțin îmi pasă dacă ești sărac și că ai avut aventuri, eu...

– Eden!

Neacordând atenție explicațiilor lui, se aruncă în brațele bărbatului și, tremurând, depuse un sărut pe buzele lui. Propria ei îndrăzneală o uimea; nu riscase niciodată o asemenea familiaritate. De altfel, Dane nu avusese în nici un moment vreun gest deplasat față de ea, spre marele ei regret! De aceea, fu stupefiată când o strânse în brațe gata s-o frângă și-i răspunse la sărut cu o ardoare senzuală care-i stârnită torente de dorință.

În căsuța din Insulele Shetland, tulburată profund de această amintire, Eden deschise ochii.

Cu fruntea transpirată și membrele înghețate, vru să alunge aceste imagini, dar filmul vieții se derula inexorabil în memoria ei...

Se revăzuseră la Londra, din pură întâmplare.

Dane o asigurase că va lua legătura cu ea îndată ce va putea, dar nu-și ținuse promisiunea. Fără vești de la el, deprimată, tânăra refuza invitațiile, lăsându-se copleșită de tristețe. Totuși, acceptase să meargă într-o seară la o recepție, la insistențele anturajului. Dane sosi când era pe punctul să plece. Îl însoțea o roșcată splendidă pe care i-o prezentă unui prieten, abandonând-o în mâinile acestuia îndată ce o zări pe Eden.

– Credeam că sunt capabil să-ți rezist, îi mărturisise el într-un suflu, conducând-o acasă.

– Trebuia să-mi telefonezi.

Își îndulcise reproșul mângâind obrazul bărbatului.

– Credeam, și cred acum, că nu este deloc rezonabil.

– De ce?

– Ești prea tânără pentru o aventură fără viitor, și ce am eu să-ți ofer pentru a compensa asta?

"Asta", era splendida locuință a familiei Spencer, situată într-unul din cartierele cele mai elegante ale Londrei. Era șocată că Dane putea recurge la un asemenea argument care pentru ea n-avea importanță; totuși, nu era dispusă să discute despre bogăția părinților ei, nici despre luxul în care trăia.

– Cât timp vei rămâne? întrebă ea cu teamă.

– Vreo cincisprezece zile.

Eden profită la maximum de aceste două săptămâni, deși Dane rămânea insensibil în fața avansurilor ei repetate, și ea trebuia să se mulțumească doar cu amabile săruturi pe obraz!

El avea un mic apartament, în apropiere de Holborn Street, suficient pentru rarele lui sejururi în Capitală. Lui Eden îi plăcea la

nebunie să facă pe menajera și-și încerca talentele în bucătărie și în activitățile casnice. În realitate, n-avea mare lucru de făcut, deoarece cel mai adesea Dane o ducea la restaurant. Plutea de fericire. Niciodată nu fusese atât de îndrăgostită și bănuia că nevinovatele lor săruturi nu rămâneau astfel decât cu prețul imensului efort al bărbatului asupra lui însuși.

– Ar trebui să ne căsătorim, îi sugeră ea într-o seară, când el se desprinsese brusc din îmbrățișare, pradă fără îndoială unui acces de dorință pe care voia să-l tempereze.

Deoarece avea principii, și le respecta. Știa că nici nu se punea problema pentru el s-o atingă și nu va face niciodată primul pas.

– Nimic nu ne împiedică, adăugă ea cu insistență.

Propunerea ei nu stârni entuziasmul scontat.

– Nu fi ridicolă, Eden, aș fi un soț foarte nepotrivit, n-aș avea timp să-ți dedic și cred că nici părinții tăi nu vor sări în sus de bucurie la această idee!

– Nu este vorba să te căsătorești cu părinții mei, remarcă ea cu umor.

– Cine știe? Mi-e greu să te văd renunțând la confortul tău. Găsești asta amuzant, zise el, indicându-i cu o privire circulară modestul lui salon, pentru că nu locuiești aici. Dar dacă ar trebui să trăiești aici, ți-ai schimba repede părerea. Și apoi, ești prea tânără pentru mine.

– Am împlinit optsprezece ani săptămâna trecută.

– Iar eu mă apropii de treizeci; cunosc din viață lucruri care ție îți sunt străine; tu ai fost protejată până acum. Totul ne desparte. În următorii câțiva ani, trebuie să mă consacru carierei, dar vreau să reușesc.

– Nu cariera este esențialul în viață.

– Nu, bineînțeles. Dar pentru a mă căsători cu o fată ca tine, trebuie bani, mulți bani, și pentru mine este singurul mod de a-i obține.

– Atunci... ești de acord! exclamă ea, plină de speranță.

– În zece ani, poate...

Eden crezu că leșină, atât de mare era decepția ei.

– Nu poți să-mi ceri să aștept atâta timp!

– Îți reamintesc că nu ți-am cerut nimic. Tu ai abordat subiectul, îi aruncă el cu răceală.

Dar în fața disperării care se vedea pe fața ei, adăugă luând-o în brațe și sărutându-i lobul delicat al urechii.

– Să nu ne certăm, draga mea.

Tânăra nu înțelegea astfel lucrurile. Era prea ușor. Desprinzându-se fără menajamente din brațele lui, îi strigă, cu o inocentă rea-credință:

– De ce ai acceptat să mă revezi, dacă nu mă iubeai? M-ai dus de nas!

– Dimpotrivă, am încercat să nu te mai văd.

– Du-mă acasă, i-o tăie ea.

El se supuse fără să spună nimic. Livid, cu maxilarul crispat, părea să lupte cu o emoție intensă, dar nu făcu nimic să nege acuzațiile aduse de Eden. Se despărțiră fără să fi schimbat un cuvânt.

Se străduí să-l uite, ieși cu Trevor, dar două zile mai târziu, se regăsi, nerăbdătoare, pe palierul din fața ușii micului apartament. Când el îi deschise, fu imediat în brațele lui.

– Oh, Eden, cât mi-ai lipsit! mormăi el cu o voce gâtuită.

– Eram atât de nefericită, mărturisi ea, ridicând ochii spre el.

Amețit, cu bărbia umbrită de un început de barbă, o privea avid, ca pentru a-și astâmpăra setea. Rămaseră mult timp îmbrățișați, cu buzele sudate într-un sărut pasionat. Eden își simți corpul luând foc și încurajată de dorința care-i ardea în vine, își strecură o mână sub cămașa lui Dane, care o strânse și mai tare. Când o ridică de la podea ca s-o ducă în dormitor, ea se abandonă cu totul vârtejului de foc care o consuma. Când o întinse pe pat, teama se insinuă în ea, dar o senzație ciudată punea stăpânire pe carnea ei, dominând-o în întregime. Răspunse cu aceeași pasiune mângâierilor fierbinți ale lui Dane și, învinsă, se lăsă în voia valului de emoții intense pe care nu le recunoștea. Cu mâini experte, el o eliberase de haine și de temeri, ca s-o conducă dincolo de hotarele unei lumi noi și miraculoase.

După aceea, când se liniștiră, el îi șoptise drăgăstos:

– Mai vrei să te căsătorești cu mine?

– Mai mult ca oricând! exclamase ea.

Se duseseră să anunțe vestea părinților lui Eden, pe care Dane nu-i întâlnise. Își dădea seama acum că trebuia să nu fi fost foarte ușor pentru el să facă demersul în acele condiții! Irene pălise brusc, gata să leșine, iar Richard Spencer declarase cu un aer înțepat că nu găsea gluma de bun-gust! Dane făcuse față curajos și-i asigurase că cererea lui în căsătorie era absolut serioasă. Ei nici măcar nu încercară să-și ascundă consternarea, dar tânărul bărbat nu cedase. Suportase fără să clipească lacrimile și rugămințile mamei, amenințările și izbucnirile de furie ale tatălui. Evident, nu apreciase deloc insinuările că nu avea cu ce să-și întrețină decent soția, sau că nu provenea dintr-un mediu destul de bun pentru ea. El nu se

clintise, decât pentru a refuza, fără drept de apel, propunerea lui Richard Spencer care-i oeferea un post în compania pe care o conducea! Se luară așadar toate măsurile necesare și căsătoria avu loc trei săptămâni mai târziu.

În timpul călătoriei de nuntă la Saint-Tropez, Eden trăi pe un mic nor... Fericirea o orbea până într-atât încât nu remarca expresia îngrijorată care întuneca uneori privirea lui Dane. Trebui totuși să se încline în fața evidenței: ea nu era totul pentru el. Alte preocupări nu-i dădeau pace; primea frecvent telefoane din Orientul Mijlociu sau de la New York, de la diferite companii petroliere. Eden nu se interesa cu adevărat de afacerile soțului ei, exceptând situațiile când le considera prea copleșitoare. Dar când se plângea de asta, Dane îi replica scurt:

– Știai la ce te expuneai căsătorindu-te cu mine.

Într-o zi, indignată, ea replicase:

– Dacă erai atât de absorbit de munca ta, de ce te-ai căsătorit?

– Trebuie să-ți răspund?

– Nu pentru că m-ai sedus, totuși?

– S-a produs mai curând contrariul, nu?

– Așadar... nu mă iubești?

– Eden!

Exasperat, o prinsese de umeri și o scuturase brutal, scăpându-i, cu regret parcă:

– Știi foarte bine cât de mult contezi pentru mine.

Asta era tot ce putuse obține vreodată de la el în materie de declarație de dragoste; din acest motiv, simțise întotdeauna o anume frustrare.

Săptămânile care urmară n-au fost deloc mai senine: călătoria de nuntă se întrerupse brusc, din motive profesionale, desigur; deplasările lui Dane erau numeroase și adeseori neprevăzute. Sosea și pleca pe nepusă masă, lăsând doar puțini bani lui Eden și spunându-i să fie cuminte până la întoarcerea lui!

Ea ajunsese să nu mai poată suferi apartamentul. Se sufoca în el în absența soțului ei. Părinții îi descoperiseră unul mai mare, în agreabilul cartier Knightbridge. Se instalase în el, lăsându-i lui Dane un bilet indicându-i adresa. Când o găsise, se înfuriase îngrozitor, își adusese soția acasă la el, spunând că nu va accepta pomană de la socrii lui și că era destul de mare pentru a se îngriji de nevoile menajului său.

În ziua aceea, Eden nu-i remarcase tenul cenușiu și urmele de oboseală care-i marcau trăsăturile. Era epuizat și seara, când făcuseră dragoste, nu fusese conștientă decât de propria ei insatisfacție. Își repeta că făcuse tot posibilul pentru a fi o bună soție și indiferența soțului ei era intolerabilă. Trebuia să ia o hotărâre...

Un eveniment neașteptat îi veni în ajutor. A doua zi dimineață, Trevor o sunase, mirându-se că se mutase din nou, amintindu-i că trebuia să treacă s-o conducă să prânzească la părinții ei. Întrucât nu era prevăzut că Dane se va întoarce în acest weekend, prânzul era în onoarea ei. De fapt, când acesta lipsea, ea nu scăpa reuniunile duminicale din marea casă familială.

Nu mai ieșise singură cu Trevor după căsătorie, îl asigurase ea, dar soțul ei nu credea un cuvânt. Furtuna izbucnise inevitabil. Ultima imagine păstrată de Eden era a lui Dane trântind furios niște lucruri într-o valiză, aruncând printre dinți:

– Erai atât de grăbită să te căsătorești și acum, iată-te grăbită să divorțezi. Nu ești decât o copilă și ar trebui să te maturizezi puțin dacă vrei să faci ceva în viață. Îmi voi vedea imediat avocatul.

Plecase, și tatăl tinerei femei luase restul asupra lui...

În camera mică în care vuietul valurilor ajungeau până la ea, Eden oftă. Își dădea seama acum că nerăbdarea ei, apoi descurajarea care urmase, și până la ranchiuna statornică pe care o păstrase mult timp față de Dane, toate îi fuseseră dictate de alții... Chiar când aflase că este însărcinată, își ascultase mama care o sfătuia să păstreze tăcerea.

Se ridică brusc, neliniștită, și se așeză pe marginea patului. Încă din copilărie, de fiecare dată când o frământa o problemă gravă, se simțea prost, și acum era copleșită de un val de rușine și de regrete... Se comportase ca un copil răsfățat. Îndrăznise să-l forțeze la căsătorie pe un bărbat pe care abia îl cunoștea! Ar fi trebuit să lase timpul să-și facă treaba, să aștepte ca amândoi să învețe să se înțeleagă, să se consacre studiilor și meseriei pe care ea și-o alesese; Dane s-ar fi putut astfel obișnui treptat cu ideea unei vieți noi. Ea s-ar fi maturizat... Ar fi fost fericiți! Stricase totul cu comportarea ei iresponsabilă.

Nu-i rămânea decât Jonathan, și risca să-l piardă și pe el, deoarece acționase într-un mod atât de stupid. Când va afla de existența fiului său, Dane nu va încerca oare să obțină păstrarea lui? În orice caz, va fi furios că Eden nu găsise de cuviință să-i anunțe nașterea lui.

Nu numai că-i era rușine, dar se simțea umilită: astăzi știa că se căsătorise cu ea fără tragere de inimă. El își dăduse seama că nu existase alt bărbat în viața ei și ascultase de glasul conștiinței. În plus,

rapiditatea cu care acceptase divorțul dovedea destul că era fericit să-și recapete libertatea!

Dacă în clipa asta nu s-ar teme să-și atragă disprețul lui, Eden s-ar fi dus să se arunce la picioarele soțului ei pentru a-și cere iertare. Dar nu merita nici o indulgență. În cel mai bun caz, putea spera să-i tolereze prezența câteva zile...

***

A doua zi dimineață, după această lungă noapte de autocritică, avea tenul foarte palid, ochii cerniți și trăsăturile trase.

– Păreți obosită, spuse Brown văzând-o.

– Sunt îngrijorată pentru Dane, răspunse ea sorbind din cafeaua caldă făcută de el. Am telefonat la spital; vor să-l mai țină, dar el preferă să vină acasă. După părerea dumitale, cine va avea câștig de cauză?

– Trebuie pariat întotdeauna pe patron, doamnă! Deși, cu aceste comoții, este preferabil să nu glumești!

– Sunt întru totul de acord cu dumneata.

Brown își făcea de lucru în bucătărie: micul dejun era apetisant. Eden luă cu plăcere câteva înghițituri, apoi adăugă, gânditoare:

– Numai să fiu la înălțime! Nu va fi ușor să mă ocup de el. Dacă are o recidivă, ce se va întâmpla? Am auzit spunându-se că deține un post important...

Îl întreba pe șofer cu privirea.

– Da, este unul dintre șefi... Cu toate astea, l-am văzut de multe ori ridicându-se din pat în mijlocul nopții.

– Vrei să spui... din cauza accidentelor?

– În petrol, doamnă Eden, este plin de accidente. Îmi amintesc...

– Aș prefera să nu aud vorbindu-se despre asta, te rog. Știi, nu l-am văzut pe Dane de câțiva ani...

– Mi s-a spus, recunoscu el cu sinceritate. Toate căsătoriile au și momente bune și momente rele, nu-i așa?

Aprecia faptul că n-o mințea. Totuși, începea să regrete că Dane vrusese să ascundă divorțul lor. Cu timpul, asta i-ar putea provoca mai multă încurcătură decât plăcere!

– Am un magazin la Londra, zise ea în chip de explicație. Înainte să plec, aș vrea să fiu sigură că soțul meu este complet vindecat.

Cumsecadele om clătină din cap.

– Dacă aveți nevoie de ajutor, doamnă Eden, nu ezitați să mă chemați.

Eden îi mulțumi călduros, spunându-și că un asemenea ajutor ar fi poate binevenit: cel puțin, va putea s-o ducă imediat la aeroport dacă Dane o dădea afară!

Acesta reveni la domiciliul lui chiar în după-amiaza aceea, arătând astfel cât preț punea pe autoritatea medicală!

În cursul dimineții, Eden încercase să-l convingă să-și schimbe hotărârea, dar el o rugase, fără delicatețe, să nu se amestece în treburile lui și să nu vorbească despre ce n-avea cunoștință! În plus, refuzase să facă drumul în ambulanță. Sosise cu Brown, cu un aer epuizat și o figură cenușie.

Eden făcu greșeala să alerge în întâmpinarea lui, ciufulită, cu picioarele goale în sandale... și și-o reproșă imediat: infirmiera cu ochi negri era acolo, elegantă în uniforma ei impecabilă! Ținea brațul lui Dane și când tânăra femeie i-l propuse pe al ei, soțul ei replică brutal că avea tot ce-i trebuia! Rănită, bătu în retragere. Singura ei consolare fu să-l audă pe Dane concediind-o pe infirmieră cu aceeași blândețe cu care aceasta îl sfătuia să se ducă drept în pat. Bill Fraser, care-i urmase în propria lui mașină, făcu recomandări înainte de a pleca:

– Nu este necesar să-l supravegheați în permanență. Veți putea totuși să mă căutați în orice moment dacă ceva nu este în ordine. Pentru astăzi, în orice caz, ar trebui să fiți liniștită! încheie el zâmbind.

Într-adevăr, intrând în camera lui, Eden își găsi soțul dormind adânc și-l contemplă visător. Îi descoperi riduri pe care nu le cunoștea. Părea golit de toată energia și-i fu milă de el.

Nu remarcase că avea pleoapele întredeschise și că, pe sub genele negre, o urmărea fără tandrețe.

– Îți place să mă vezi astfel, în stare de inferioritate, șuieră el țâfnos.

Ea protestă iritată:

– Ajunge! Niciodată n-am crezut asta despre tine!

Îi sări totuși în ajutor când se lupta cu bluza de pijama și adăugă, cu fruntea încrețită de îngrijorare:

– N-ar fi trebuit să părăsești spitalul atât de repede. Dacă va exista cea mai ușoară complicație, vei fi singurul vinovat!

– Întotdeauna a trebuit să mă sâcâi... Hotărât lucru, ești o femeie insuportabilă! mormăi el pe un ton obosit.

Capitolul 4

Eden era consternată. O femeie insuportabilă! Era totuși exagerat. Nu avu răgazul să mediteze mult timp asupra acestei opinii, deoarece Dane adăugă:

– La spital, n-ar fi putut face nimic mai mult pentru mine decât poți face tu aici; la urma urmei, tu ai spus-o! N-am o rană gravă, doar lovitura pe care am primit-o în cap; nu-i nevoie să dramatizăm! E de-ajuns puțină răbdare...

– Ei bine, sper că vei avea, replică ea tăios.

Ignorând ironia, el întrebă pe neașteptate:

– Ești capabilă să efectuezi lucrări de secretariat?

– Nu tocmai... Pot să țin un registru de conturi.

– Ia te uită! Să nu-mi spui că ai învățat în sfârșit să fii folositoare.

Hotărâtă să ignore înțepăturile sarcastice a căror țintă era, tânăra femeie răspunse evaziv:

– N-am avut timp să lucrez înainte de căsătoria noastră.

Acest adevăr se pare că abătu cursul gândurilor lui.

– Cu siguranță, una din căsătoriile cele mai scurte din istorie... spuse el visător.

Eden se ridică și se îndreptă încet spre fereastră, strângându-și nervos mâinile.

– Nici tu nici eu nu eram pregătiți pentru viața aceea, zise ea. Eu eram prea tânără și aiurită; cât despre tine, aveai alte preocupări.

– Probabil ai dreptate. Am stricat totul...

– Da, admise ea plecând capul.

– Tu cel puțin, ai avut bunul-simț să vezi că asta nu ne ducea la nimic.

O examină îndelung, cu o privire atentă.

– Totuși, privindu-te, trebuie să cred că am fost nebun să te las să pleci, continuă el.

Eden era tulburată, dar nu descoperea cu adevărat un compliment în aceste cuvinte...

– Am regretat totuși un lucru, spuse el în sfârșit. Erai minunată în pat...

Ea văzu roșu în fața ochilor și replică, revoltată:

– Dacă asta-i tot ce... începu ea, întrerupându-se aproape imediat.

Dane recăzuse greu pe perne, cu un geamăt de durere. Unde-i era oare capul? Era acolo să-l îngrijească și iată că era pornită pe ceartă! Cuprinsă de remușcări, se apropie de el și murmură:

– Oh, Dane, iartă-mă. Ce pot face pentru tine?

– Să-mi aduci de băut.

– Un ceai?

– Nu! Un whisky! Există jos.

Ea ezită. Ce va spune oare Bill Fraser?

Dar Dane era atât de palid, încât cedă.

Dane privi cu un aer înciudat paharul în care ea turnase cu zgârcenie, îl goli dintr-o înghițitură, apoi îi spuse, indiferent:

– Apropo, când va sosi secretara mea, vrei s-o conduci sus?

– Dar ești bolnav! Medicul se va opune! Riști o recidivă!

– Cu siguranță, răspunse el cu o ușoară iritare. Nu încetați să mi-o preziceți toți, încât va sfârși prin a se întâmpla! Mai cu seamă dacă vei continua să mă indispui în loc să-mi ții mâna și să-mi răcorești fruntea arzând de febră!

Înainte ca Eden să dea frâu liber furiei care fierbea în ea, se bătu la ușă.

– Trebuie să fie Brown, cu miss Petrie! exclamă vesel Dane.

– S-o aduc aici?

– Nu-i nevoie, cunoaște drumul.

În ciuda eforturilor, tânăra femeie nu-și putu păstra calmul și-i trânti în față o replică usturătoare în care era vorba despre femei pe care soțul ei le adusese acasă, când apăru o doamnă respectabilă cu păr cărunt, îmbrăcată într-un taior de tweed în ciuda soarelui de vară.

Dane, cu o sclipire amuzată în ochii cenușii, făcu prezentările. Eden, care ar fi intrat în pământ dacă ar fi putut, înaintă un scaun pentru miss Petrie și așteptă, nehotărâtă.

– Nu te voi reține mult, Edith, vreau să-l văd pe Kildare.

– Sosește, domnule, răspunse amabil secretara, dreaptă pe scaunul ei, gata de acțiune, cu blocnotesul și creionul în mâini. Să știți, domnule, continuă ea, totul a fost rezolvat cât se poate de bine. Datorită dumneavoastră, pagubele au fost limitate.

Dane o întrerupse:

– Mulțumesc, Edith. N-ai venit să mă tămâiezi cu complimentele tale. De altfel, nu mi-am făcut decât datoria. Eden, vrei să-i aduci o ceașcă de ceai lui miss Petrie, te rog?

Tânăra femeie se supuse, nemulțumită că se debarasa astfel de ea. Odată sarcina îndeplinită, se refugie în bucătărie și închise ușa ca să nu audă neîncetatul du-te-vino care invadă casa până seara. În cele din urmă, neputând să mai reziste, și temându-se realmente ca Dane să nu se epuizeze, profită de o ușoară acalmie în ritmul vizitelor pentru a încuia ușa de la intrare. Când se prezentă un întârziat, îi strigă că soțul ei nu mai primea pe nimeni până mâine dimineață.

– Nici măcar pe mine? întrebă ironic Bill Fraser din spatele ușii.

Deschise ușa, ușurată.

– Nu este prea devreme! îl dojeni ea.

– Am avut o apendicită de urgență și n-am putut scăpa mai repede. Așadar, jumătate din personal a defilat prin camera lui ca într-un birou, nu-i așa? Trebuia să ne așteptăm...

– N-ar fi trebuit să-i permiți asta.

– Ar fi fost mai rău dacă țineam să mă opun. Brown m-a prevenit, dar știam că n-ar servi la nimic să mă opun.

– Dacă l-ai vedea!

– Oh, ghicesc în ce stare poate fi. O să-i administrez un sedativ care-l va liniști până mâine. Așadar, voi încerca să-i vorbesc.

***

Eden nu află niciodată ce-i spusese Bill lui Dane ca să-l convingă că nu este un supraom; în orice caz, nici un alt membru al personalului nu se arătă a doua zi, iar el nu ceru să vadă pe nimeni. În schimb, o făcu pe ea să alerge! Își petrecu ziua și zilele următoare, urcând și coborând scările.

Insuportabil, pretențios, plângându-se permanent, voia mereu să-și părăsească patul, într-un cuvânt, o înnebunea. Dar asta nu zdruncina buna dispoziție a tinerei femei, care avea impresia că își redescoperă soțul. Desigur, nu mai era soțul ei acum, dar nu conta. Pe măsură ce trecea timpul și în ciuda comportamentului tiranic al bolnavului, Eden simțea că devine prada unei atracții crescânde: dragostea ei pentru el nu murise.

Începând din a treia zi, el se ridică mai mult. Conștientă de sentimentele pe care le trezea în inima ei, începu să regrete absența unor zăvoare la ușile interioare, în special când îl găsi într-o dimineață în camera ei. Rămase stupefiată: nu că-l bănuia de indiscreție, dar intimitatea pe care o implica această situație o jena.

– Ei bine, intră, zise el fără să se scuze pentru intruziune. Te căutam.

Era îmbrăcat într-un simplu halat de baie care se deschidea larg pe pieptul musculos, și ținea în mână pandantivul din email al tinerei femei, pe care nu-l scotea decât când făcea duș.

– Frumos... murmură el.

Nu vorbea despre bijuterie. Ieșind din baie, Eden, care nu credea că era în picioare la ora asta, se înfășurase într-un prosop. Dane o învăluia într-o privire aprobatoare... Stânjenită, își reluă colierul, bâiguind:

– Îl am de foarte mult timp, nu-ți amintești?

El i-l dăruise. Amintindu-și, se încruntă; dar nu acesta era scopul vizitei lui, deoarece continuă:

– Ai fost surprinsă să mă găsești în camera ta, nu-i așa?

– Recunosc.

– Eden, tu ai vrut să vii aici. Nu te oblig să rămâi.

– Plec săptămâna viitoare.

Dintr-o dată nefericită, adăugă:

– Nu ții într-adevăr să scapi de mine?

Se apropie de ea cu un zâmbet strălucitor și, strecurându-și degetele în bogatul ei păr blond, spuse cu blândețe:

– Nu cred că m-am gândit vreodată să scap de tine... Erai frumoasă, ai devenit splendidă. N-am uitat ce simțeai când erai în brațele mele.

Însoțind vorba de faptă, își puse mâinile pe umerii goi ai tinerei femei și o trase spre el, punând stăpânire pe buzele ei. Eden era incapabilă să se miște; ar fi trebuit să-i vorbească, să se opună, dar îndată ce o atinsese, voința i se topise ca zăpada la soare. Într-o clipă, corpul ei fu un vulcan a cărui lavă fierbinte îi alerga în vine; fulgerul se abătuse asupra ei, orbind-o. Dane îi mușca buzele, își plimba mâinile mângâietoare de-a lungul spatelui ei, purtând-o într-o tornadă de dorință ca pe o frunză în vânt.

Fu decepționată și totodată ușurată când ajunse la ei zgomotul unui motor. Dându-i drumul, Dane se repezi:

– Trebuie să fie Brown. Mă duc să văd ce vrea.

Eden profită fără să aștepte de acest răgaz ca să alerge în baie, unde își stropi fața cu apă rece. Își revenea în fire... Nu trebuia să se

lase ispitită! Toate astea nu dovedeau nimic. Dane n-o iubea, avea doar nevoie de câteva momente agreabile. Cine era mai potrivită să i le provoace dacă nu fosta lui soție?

Se îmbrăcă rapid și coborî la parter. Brown făcuse cumpărături; umplea frigiderul cu diverse provizii și băuturi.

– Ce se întâmplă, dăm o recepție? întrebă ea ironic, fără o privire spre soțul ei.

– Femeile de la cantină au dat astea pentru patron, doamnă Eden. Sunt nerăbdătoare să-l vadă revenind.

– Spune-le că mă întorc vineri, Brown, zise Dane cu un zâmbet larg.

– Glumești! i-o tăie Eden.

Ea se întoarse spre șofer.

– Trebuie să-l împiedici, Sandy!

– Nu sunt destul de curajos pentru asta, doamnă!

Dane părea că se amuză extraordinar; în ochii lui cenușii juca o licărire ironică.

Ofensată, Eden aruncă, ieșind:

– Ies să fac o plimbare. Nu mă așteptați cu micul dejun.

Când reveni, Dane urcase în camera lui.

– V-a așteptat totuși, doamnă, îi spuse Brown. Voi pregăti micul dejun pentru amândoi, sunt obișnuit.

Un miros plăcut de șuncă plutea deja în bucătărie. Eden observă că Brown spălase de asemenea podeaua și pusese în funcțiune mașina de spălat.

– Ce ne-am face fără dumneata? zise ea în semn de mulțumire.

Mai târziu în cursul dimineții, în timp ce Dane se odihnea, ea își sună mama pentru a întreba de Jonathan.

– Petrece o vacanță minunată, spuse Irene cu entuziasm. De ce nu mi-l lași mai mult?

– Nu, mamă. Încă opt zile, este de-ajuns. Voi fi la Londra pe data de optsprezece și vreau să fie acolo.

– I-ai vorbit lui Dane despre el?

– Nu, deocamdată.

Închizând telefonul, i se păru că aude un zgomot. Îndreptându-se spre camera bolnavului, constată că acesta dormea adânc. Cât despre Brown, acesta plecase de câtva timp. Trebuie să fi visat. Dane nu era genul care să asculte la uși. Și apoi, dacă ar fi surprins din întâmplare frânturi din conversația telefonică, nu însemna neapărat că ar fi ghicit sensul.

De altfel, își petrecu el însuși cea mai mare parte a după-amiezii la telefon. Deși secretul îi stătea pe suflet, iar distanța care o separa de fiul ei îi dădea o stare de nostalgie, Eden simțea un fel de stare de fericire tihnită: îi plăcea să fie lângă acest bărbat căruia îi descoperea treptat ambițiile. Uitase care erau atuurile seducției lui: autoritatea care emana din persoana lui și umorul pe care-l folosea cu eficiență impuneau respect celor din jurul lui.

Totuși, la cină, vorbi despre telefonul pe care-l dăduse mamei ei. Avu impresia fugitivă că Dane ezitase ușor înainte de a-i răspunde cu un aer indiferent:

– Ah, da, și ce mai face? Este tot în Franța?

– Da.

Tânăra femeie nu dorea să se lanseze în amănunte de teamă să nu trădeze prezența lui Jonathan...

– N-o deranjează să aibă pe cap o fată mare ca tine? Cred că nutrește alte ambiții pentru tine?...

Foarte elegant în costumul de culoare închisă pe care-l îmbrăcase, o privea întrebător.

– N-a renunțat, dar nu împărtășim aceeași opinie! răspunse tăios Eden.

– Se pare că nu ești grăbită să părăsești coconul familial... Mă întreb de ce.

– Cine s-a fript cu ciorbă... începu ea, dar nu duse minciuna mai departe, preferând să tacă.

Era preferabil să spună cât mai puțin posibil, evitând astfel ca această discuție agreabilă să nu degenereze din nou într-o ceartă, ceea ce Bill Fraser n-ar fi recomandat! Dar Dane nu părea înclinat spre confruntare.

– Poate că, pur și simplu, n-ai dorit să renuți la confortul tău? Știi, acum patru ani, la puțin timp după divorțul nostru, aveam situația să-ți ofer o pensie alimentară; mă intriga faptul că n-ai cerut-o... Apoi m-am informat și am aflat că tatăl tău se îngrijea de nevoile tale.

– Dane, asta-i poveste veche... Este esențial să...

– Este mai ușor să accepți bani de la tată decât de la fostul soț... Este fără îndoială mai puțin umilitor? sugeră el perfid.

– Să schimbăm subiectul, zise ea, brusc foarte palidă, împingând farfuria.

În fața descumpănirii ei, Dane încuviință.

– De acord. Nu vreau să-ți tai pofta de mâncare. Despre ce să vorbim?

– Despre munca ta, de exemplu. Ai reușit așa cum îți doreai?

– Destul de bine, răspunse el laconic.

– Mi te imaginam într-un birou directorial sau la New York. A fost o mare surpriză pentru mine să te găsesc aici!

– Urcând treptele ierarhice, sfârșești întotdeauna într-un birou, bombăni el.

Apoi adăugă, cu o notă de amărăciune în glas:

– Am petrecut de altfel mult prea mult timp acolo.

– Da, dar al tău este la doi pași de locul acțiunii!

– Din fericire!

Hotărât lucru, nu afla cine știe ce de la el, deoarece se limita la cuvinte vagi...

– Dane, întrebă ea liniștit, care este exact poziția ta în cadrul companiei "Petrole Budford"?

El o fixă cu o privire severă.

– Ciudat cum semeni cu tatăl tău; în fond, ești ca el. Mi-a pus exact aceeași întrebare, spunându-mi "Sutherland".

Eden roși. Făcuse din nou o gafă; era mâhnită că Dane putea s-o compare cu tatăl ei, a cărui atitudine paternalistă era atât de detestabilă...

– Să nu mai vorbim despre asta, oftă ea.

Printr-un acord tacit, aleseră un teren mai neutru și vorbiră despre insulele pe care Eden încă nu le vizitase.

– Uneori sunt groaznice, zise Dane.

– Bănuiesc, dar puținul pe care l-am văzut până acum mi-a plăcut, și am destulă încredere în prima mea impresie.

– A, da?

Primise cu un aer sceptic afirmația tinerei femei, dar ea nu lăsă conversația să alunece din nou pe pante periculoase și continuă imediat:

– Evident. Ca toată lumea, știi că există aici lucruri care atrag de la prima privire.

– Este adevărat, zise el grav. Îndată ce migrenele astea îngrozitoare vor înceta, te voi duce să faci turul Insulelor Shetlands. Și pe mine mă fascinează. Mi-ar fi plăcut să le cunosc înainte să instalăm aici platformele noastre de foraj. Ce schimbare trebuie să aducă asta!. Au fost altele înainte: electricitatea și apa dulce, în anii cincizeci, recrudescența pescuitului pe mare, dezvoltarea artizanatului, prelucrarea lânii și reluarea agriculturii. Îmi spun uneori că este regretabil că s-a găsit petrol aici... Progresul economiei ar fi fost mai lent, mai puțin spectaculos, dar ar fi evitat unele inconveniente.

– De exemplu?

– Creșterea prețurilor, printre altele, care lovește toate produsele, a căror victime sunt oamenii care nu sunt legați de industria petrolieră.

– Ai ajuns la aceste concluzii discutând cu vechii locuitori, sau sunt impresiile tale personale? întrebă Eden, plină de admirație pentru această latură umană pe care o descoperea astăzi la soțul ei.

– Cunosc bine țăranii și pescarii locului și mulți îmi sunt prieteni, într-adevăr. Petrolul le-a schimbat modul de viață, dar nu relieful și nici clima! De aceea, înainte de a hotărî să te instalezi aici de-a binelea, ai face bine să reflectezi la aceste aspecte dure!

Eden nu-și putea crede urechilor...

Cum îndrăznea să-i spună așa ceva? Încerca să-și ascundă tulburarea și roșeața din obraji, spunând răspicat:

– Și tu, ai face bine să te duci în pat. Este târziu. Bill nu va fi cu siguranță încântat dacă te va vedea epuizat mâine dimineață.

El nu protestă și acceptă cu plăcere ajutorul tinerei femei, ceea ce-i întări acesteia ideea că nu era într-o formă atât de bună cum i-ar fi plăcut s-o facă să creadă.

În noaptea aceea, fu la un moment dat trezită de niște gemete surde și de trosnetele patului mare în care Dane se lupta cu coșmarurile lui. Profund răvășită, își luă capotul și se repezi la căpătâiul bolnavului. Când ajunse, el deschise ochii.

– Visai urât, zise ea pentru a-și explica prezența. Ai nevoie de ceva?

– De o ceașcă de ceai... Ai putea să bei și tu cu mine, răspunse el aproape cu timiditate.

Părea atât de vulnerabil, atât de înspăimântat, încât Eden n-avea decât o dorință: să-l ia în brațe, să-l aline ca pe un copil... Se întoarse brusc și coborî în grabă la bucătărie.

Când reveni cu o tavă, camera era scăldată într-o lumină blândă și intimă. Trebui să se așeze pe marginea patului, deoarece Dane răspândise dosare și hârtii pe toate scaunele din încăpere.

– Ce bine este, spuse el cu un aer mulțumit, învârtind linguriță în ceașcă.

Mâncă trei sau patru biscuiți înainte ca Eden să rontăie unul singur și adăugă:

– N-am făcut niciodată asta când eram căsătoriți. Eram fără îndoială prea ocupați.

Nu observă că ea tremura. Se ridicase și puse tava pe colțul unei mese.

– Ai uitat-o pe a mea, zise el întinzându-i ceașca, reținându-i încheietura mâinii în aceeași clipă. Rămâi puțin cu mine, nu mai mi-e somn...

Ea simți că se pierde, avu o ezitare...

– N-ai fost niciodată atât de sălbatică, reluă el zâmbind.

Glumea, desigur, dar Eden se temea, se temea de ea însăși, și pentru a rupe farmecul, murmură:

– N-ar fi foarte rezonabil din partea mea.

– Rezonabil! râse el, trăgând-o cu o mână fermă.

Ea recăzu pe pat, lângă el. Hărțuită între dorință și rațiune, încercă fără convingere să se opună, dar ochii lui cenușii o străpungeau ca o rază vie de lumină și-i anihilau slabele eforturi. Cu ochii închiși, se prăbuși într-un vis voluptuos. Totul devenea ireal: mâna lui Dane în părul ei, degetele care-i atingeau ușor fața și vocea lui răgușită când îi șopti la ureche:

– Ești atât de dulce... Aproape uitasem...

Eden se clătină, ca o somnambulă. O voce din adâncul conștiinței îi spunea să fugă, dar în zadar. Corpul n-o mai asculta, îmboldit de un instinct nestăpânit. Se cuibări la pieptul lui Dane, oferindu-i buzele într-un lung sărut senzual. Abia îl auzi când o rugă să i se dăruiască toată, atât de asurzitor îi bătea inima, făcând să-i zvâcnească tâmplele.

Îi mângâia cu tandrețe fața cum dezmierzi un animal speriat pentru a-l liniști.

– Nu putem... protestă ea fără vigoare.

– Suntem adulți, Eden... Am păstrat întotdeauna imaginea corpului tău.

– Trebuie totuși să fi cunoscut altele!

– Da... tocmai de aceea, al tău mă urmărea.

– Eu n-am element de comparație! îi scăpă ei într-un elan de ciudă.

Această revelație îl ului.

– Vrei să spui că în tot acest timp n-ai... Și credinciosul prieten Trevor... Cum se numea... Lawson? Nici el?

Ea negă din cap, fără un cuvânt.

– Nu bănuiam, zise el cu mare blândețe.

Trebuia să creadă că nu fusese curtată și amorul propriu al lui Eden suferea puțin din acest motiv! Dar n-ar fi recunoscut cu nici un preț că îndepărtase numeroși bărbați din cauza lui Dane, a cărui amintire nu se șterse din memoria ei. Totuși, o aventură trecătoare n-ar fi fost preferabilă situației riscante în care se afla acum?

La acest gând, încercă să-l respingă și să se ridice, dar el nu era de acord și, aruncând cearșafurile care-i despărțeau, o strânse cu putere în brațe. La contactul cu acest corp viril, Eden luă foc. Dorința lor se contopi într-un incendiu violent care-i transportă pe culmile extazului.

Eden rămase mult timp nemișcată, cu fața ascunsă în scobitura umărului soțului ei. În viața ei nu traversase o asemenea furtună. Armonia lor, oricât de minunată fusese odinioară, nu atinsese niciodată o asemenea intensitate. Vru să i-o spună, să-l facă să-i împărtășească emoția, dar când își ridică ochii spre el, văzu că adormise.

Capitolul 5

Descumpănită, se desprinse de el. Un sentiment de vinovăție se insinua perfid în mintea ei. Dane era în convalescență, epuizat. Își reproșă că poate contribuise la agravarea stării lui.

Apoi se gândi la Jonathan și rușinea ei spori, într-un elan de neliniște: Dane își va imagina că manevrase astfel pentru a-i obține indulgența. Ce spera oare? De o oră, se purta ca și cum erau soți, dar asta se sfârșise! N-avea nici un drept asupra lui, nu putea aștepta nimic de la asta. Nu-i spusese că avea intenția s-o rețină... Și dacă o făcea? Va accepta să redevină soția lui?

Disperată, se duse în camera ei, tremurând din toate încheieturile. Nu-și putea găsi somnul. Îl iubea, trebuia să se încline în fața evidenței. Totuși, era de neconceput să mai facă un pas în plus spre el: acum, destinul lor era în mâinile lui. Dacă se va pune problema să-și reia viața comună, el va trebui să decidă. Ea își pierduse îndrăzneala de la optsprezece ani...

A doua zi dimineață, Dane avu delicatețea de a-i aduce o ceașcă de ceai.

– Voiam să-ți spun bună dimineața înainte să plec.

– Să pleci?

– Da, la birou.

– Dar, ce va spune Bill?

– Voi vorbi cu el, nu te neliniști, spuse el punând tava pe pat. Nu va veni să te deranjeze, astfel că nu vei avea nevoie să-mi născocești un alibi.

– Dane, nu ești restabilit suficient!

– Adevărat? îi aruncă el cu un aer ironic. Ei bine, singurul mijloc de a mă asigura, este să mă duc la muncă! Este vineri, nu-i așa? Am spus vineri, îmi țin cuvântul.

– Nu ești atât de sănătos pe cât crezi, răspunse Eden cu o voce mâhnită.

– Ascultă, dacă nu mă simt bine, mă întorc imediat acasă. Asta te liniștește?

Clătinând din cap în tăcere, întrebă:

– Presupun că Brown te va conduce?

– Este aici, mă așteaptă, cu secretara mea.

– Atunci, noroc... murmură ea printre dinți, nu prea amabilă.

Când să iasă, el se opri la ușă și se întoarse.

– Vei fi încă aici diseară? întrebă el.

– Depinde! răspunse ea pe un ton tăios, hotărâtă să-i telefoneze doctorului îndată ce Dane va întoarce spatele.

– Nu te grăbi. Îmi place mult cum gătești, dar fii liniștită, n-am s-o spun doamnelor de la cantină! încheie el cu un zâmbet larg.

Asta era tot ce găsea de spus! Nici un cuvânt despre ce se petrecuse între ei... Doar câteva aluzii... Regreta oare acest moment de rătăcire? Sau n-avea nici o importanță pentru el?

Cu lacrimi în ochi, repetându-și că-i era indiferent, Eden alergă la telefon. Îi prezentă faptele lui Bill Fraser și încheie oftând:

– N-am putut face nimic să-l rețin.

– Ai remarcat ceva în comportamentul lui care să ne facă să presupunem că starea lui nu se ameliorează?

Din fericire, Bill nu vedea obrajii stacojii ai celei cu care vorbea!

– N... nu... bâigui ea.

– În cazul acesta, nu te alarma inutil. Îți promit să veghez asupra lui. Miss Petrie știe unde să mă găsească dacă este nevoie.

În ciuda acestor cuvinte încurajatoare, tânăra femeie era neliniștită. Medicii spun rareori adevărul pacienților lor... Frământată de gânduri sumbre, se duse la bucătărie; găsi filtrul de cafea pe care-l golise și-l curățase în ajun, plin cu cafea deja răcită. Așadar, Dane se trezise foarte devreme. Neliniștea ei crescu și mai mult: era convinsă că-și asumase un mare risc întorcându-se înainte de vreme la activitățile lui profesionale.

Spre sfârșitul dimineții, fără vești de la el, și nici de la Brown, se hotărî să meargă în oraș. Se va gândi poate că-l supraveghea, dar atâta pagubă! Nu se mai putea frământa.

Sentimentul acesta, nou pentru ea, o uimea: în timpul căsătoriei lor, ea nu încercase niciodată o asemenea solicitudine. Degeaba fusese conștientă de pericolele la care se expunea în exercitarea profesiei lui, nu-i trecuse prin minte că se putea produce un accident de felul acesta, comportându-se cu o admirabilă nepăsare. În

schimb, își plângea propria soartă de soție "neglijată". Cât se schimbase! Acum, numai el era obiectul preocupărilor ei...

O briză iodată venea dinspre mare, amestecându-se cu mirosurile landei. Aerul era înțepător, proaspăt. Eden mergea repede, admirând câmpia scăldată în lumină sub cerul senin. Era atât de absorbită de contemplarea peisajului, încât nu remarcă norii grei care se adunau amenințători deasupra valurilor până la orizont.

Când izbucni furtuna, nu era decât la jumătatea drumului și-și regretă imprudența: îmbrăcată doar în blugi și o cămașă, fu udată imediat până la piele. După această aversă, urmară altele, întrerupte de rafale de vânt care n-aveau nimic estival!

Ajunse la destinație șiroind de apă și înghețată, respirând greu. Trebuia să-l găsească pe Dane cât mai repede. Dar înainte, zărind într-o vitrină un impermeabil atrăgător, îl cumpără, sperând să ascundă prin acest subterfugiu starea mizerabilă în care o adusese mica ei plimbare! În magazin, întrebă de drum și ajunse în fața clădirii impozante a Companiei.

Recepționera îi făcu cunoscut că domnul Sutherland nu primea dacă nu avea stabilită o întâlnire! Descumpănită, Eden își întoarse privirile spre holul de intrare unde se aflau zeci de persoane cu un aer aferat, purtând dosare sub braț. Din fericire, o zări pe miss Petrie, care conducea un vizitator spre ieșire. Era salvată! Secretara o conduse direct în biroul ei, oferindu-i un scaun.

– Dragă doamnă, zise ea, sunt surprinsă să vă întâlnesc aici, dar presupun că ați venit să vă vedeți soțul.

Eden încuviință, strănută și, remarcând privirea intrigată pe care miss Petrie o aruncase impermeabilului ei, explică:

– Tocmai l-am cumpărat. Am părăsit Londra cam în grabă și n-am avut timp să iau multe bagaje.

– Înțeleg, zise interlocutoarea ei cu un aer grav. Ce păcat că nu puteți să vă vizitați soțul mai des, doamnă Sutherland. V-ați lăsa aici haine potrivite cu clima acestor insule.

Eden se simți încă o dată prinsă în capcana minciunii cu care o înconjurase Dane; dacă ar fi clarificat situația lor, n-ar fi fost obligată să se prefacă și să aibă permanent impresia că era acuzată că este o soție iresponsabilă! Reprosul tacit pe care-l citea în ochii conservatoarei secretare fiind greu de suportat, nu-i putu răspunde, mărginindu-se să spună:

– Nu cred că Dane a făcut bine reluându-și munca atât de repede.

– Avea un consiliu de conducere, replică miss Petrie, o ședință foarte importantă.

– Cu siguranță, nu la fel de importantă ca sănătatea lui!

Miss Petrie ridică ușor din umeri cu un aer resemnat.

– Vă cunoașteți probabil soțul mai bine decât mine, doamnă. Am încercat să-i sugerez o prelungire a concediului, dar nici n-a vrut să audă. Dacă vreți să-i vorbiți acum, ședința s-a terminat; o să-l anunț că sunteți aici.

Abia avu timp să-și îndeplinească misiunea, și Dane era deja în încăpere, aruncându-i furios:

– Dacă tu crezi că este nostim, eu nu!

– Am venit doar ca să văd dacă te simți bine. După câte știu, nu este o crimă!

– Și ai făcut tot acest drum pe jos, prin ploaie!

Eden protestă slab, făcând eforturi să-și stăpânească strănutul care-i gâdila dezagreabil nările.

– Nu ploua când am plecat.

– Este exact ce ne trebuia! se înfurie el, ca și cum Eden făcuse pneumonie. Vino în biroul meu.

Îl urmă supusă. Dane părea puțin obosit, dar autoritatea de care dădea dovadă îi punea în evidență strălucita vitalitate. Închizând ușa, se întoarse spre tânăra femeie:

– Ești udă complet!

– Nu chiar... Aveam impermeabilul...

Apropiindu-se de ea, îi îndepărtă gluga și-și trecu degetele prin părul ei ud.

– Poate că lovitura pe care am primit-o în cap mi-a slăbit vederea, zâmbi el. În ochii mei, ești udă! Și impermeabilul acesta mi se pare nou-nouț. De când îl ai pe tine... de zece minute?

Pentru a-și susține demonstrația, descheie nasturii unul câte unul și fără un cuvânt, cu buzele strânse, contemplă cămașa lui Eden care, mai mult decât umedă, se mula pe sânii ei fermi. Ea își plecă învinsă capul, jenată sub privirea lui scrutătoare.

– Se poate spune că acum nu mai ai bunul-simț cu care te-am cunoscut, zise el.

– Nici tu nu mai ești deloc tu însuți, se apără ea. Să vii astăzi la o ședință!

– Ordinea de zi cuprindea explozia de pe platformă. Prezența mea era indispensabilă. Aș fi putut convoca membrii consiliului acasă, dar nu voiam să-ți pricinuiesc neplăceri: unii dintre ei vin de la Londra.

– Probabil n-aș fi recunoscut pe nimeni.

– Ei te puteau recunoaște.

Într-un cuvânt, pentru el situația putea fi foarte stânjenitoare! Cu precauție, hotărî să schimbe subiectul:

– Un accident de genul acesta este grav, pe mare?

– Cel mai mic incident la locul unui foraj trebuie luat în serios; respectând câteva reguli de siguranță, se pot reduce totuși considerabil riscurile. Dar momentul este prost ales pentru a discuta despre asta. Să dau doar câteva telefoane și te duc acasă.

Era trecut de ora trei când ajunseră. Dane prânzise la birou; de aceea, îi propuse lui Eden să-i pregătească o masă ușoară cât timp ea va face un duș.

– N-am nevoie de duș, aproape m-am uscat.

– Conformează-te! ordonă el.

Asta era prea mult. N-avea dreptul să-i vorbească pe tonul acesta. Se duse în baie, dar se mulțumi să-și arunce cămașa și blugii în cadă și să-și dea cu apă pe față. Deodată, ușa se deschise și Dane, care trebuie să fi bănuit acest acces de răzvrătire, aruncă tăios:

– Ai cinci secunde să intri sub duș, altfel te duc chiar eu!

Eden fierbea de mânie. Ce îndrăzneală să vină și s-o surprindă în ținută ușoară. Relațiile lor nu erau și așa simple, asta nu era de natură să le amelioreze.

– Mai întâi ieși de aici! șuieră ea.

El ridică disprețuitor o sprânceană:

– Cinci minute, nu mai mult, zise el închizând ușa în urma lui. Masa ta este gata.

Revoltată, Eden își acordă timp să săvureze căldura binefăcătoare a apei fierbinți pe umerii ei.

"N-are decât să mormăie și să aștepte! Să se învețe minte!" își zise ea.

Deodată, apa încetă să curgă pe corpul ei, fu înfășurată într-un prosop, brațe puternice o ridicară și o duseră în ciuda protestelor ei vehemente. N-avea ce face decât să se dea bătută.... Dane o șterse și mișcările mâinilor lui erau o mângâiere. Eden simți urcând în ea un val de senzații pe care de câteva zile începea să le recunoască... Cu picioarele tremurând și respirând greu, îl imploră:

– Te rog, lasă-mă!

Ceea ce avu efectul contrar: ca și ea, Dane părea incapabil să-și controleze emoția și, abandonând prosopul, o strânse tandru în brațe.

Eden avu impresia că se topește când gura lui înfometată îi sărută gâtul, apoi fața, căutându-i buzele. Săruturile lui fierbinți deveniră sălbatice, iar ea răspunse cu pasiune asalturilor lui. Uitând cu totul lumea înconjurătoare, se abandonă deliciilor dragostei. Nu știu niciodată cum își dezbrăcase el hainele care zăceau răspândite pe podeaua băii, când o lăsă în sfârșit, destinsă.

Fără un cuvânt, se strecură la rândul lui sub duș. Tăcerea de care Eden se temea atât se instală din nou între ei. Se ridică, își luă prosopul în care se înfășură cu stângăcie și alergă în camera ei, neștiind dacă trebuia să râdă sau să plângă. De ce nu i se opusese? Desigur, era o iluzie să pretindă că ar fi fost ușor! Între corpurile lor reunite trecea un curent de o asemenea intensitate, încât anula orice încercare de a face apel la rațiune. Dane își dăduse fără îndoială și el

seama de situație. Eden nu-și amintea să-l fi văzut vreodată atât de emoționat când o îmbrățișa odinioară. Dar el refuza să vorbească despre asta. Poate că ea nu-l interesa decât sub acest aspect; un divertisment agreabil, nimic mai mult. Un fior de gheață îi strânse inima. Nu voia să creadă în așa ceva!

Întinsă în pat, oftă. Pentru ea, lucrurile stăteau altfel: ea îl iubea pe Dane. De câte ori în timpul zilei nu dorise să facă mici gesturi tandre: să-i atingă fața cu vârful degetelor, să-i șteargă cu un sărut cutele de îngrijorare care-i marcau fruntea, să-i pună lucrurile în ordine ca o soție iubitoare... Ah, dacă ar fi fost numai separați, în loc de divorțați! Această barieră dintre ei era de netrecut și făcea imposibilă orice complicitate. De altfel, în curând va și și mai rău: nu mai putea amâna momentul mărturisii: Jonathan...

***

Weekendul trecu încet. Uneori surprindea asupra ei privirea gânditoare a lui Dane. Aștepta plină de speranță ca el să spună câteva cuvinte despre ei, despre viitorul lor. Zadarnic... Cum reușea oare să manifeste atâta indiferență, părând să ignore noul caracter al raporturilor lor?

Duminică vizitară insula, cu Brown la volan. Dane, deși obosit, insistase să facă această plimbare.

– Încă n-ai văzut nimic. Nu poți pleca astfel.

– Dar nu vreau să fiu o jenă pentru tine.

El îi aruncă un surâs radios:

– Acum șase ani erai, și nici măcar nu-ți dădeai seama! Acum când nu mai este cazul, nu încetezi să repeți că mă deranjezi!

– Nu mă știam atât de dezagreabilă, zise ea cu un aer vrednic de milă.

– Aveai totuși unele calități...

Dornică să-l scutească pe Brown de această conversație, abordă un alt subiect:

– Am crezut întotdeauna că Orkney și Shetland sunt asemănătoare, dar se pare că mă înșelam...

– Da, sunt asociate adesea, pe nedrept. În afară de situarea lor geografică, prezintă mai multe contraste, după părerea mea, decât similitudini. Insulele Orkney sunt populate mai ales cu fermieri, în timp ce locuitorii insulelor Shetlands sunt în general marinari.

– Cum îi primesc pe străini?

– După părerea mea, răspunse Dane cu căldură, încântat de interesul tinerei femei, oamenii din Insulele Shetland sunt mai deschiși, mai primitori și vorbesc bucuroși cu necunoscuții. Cei din Insulele Orkney sunt mai rezervați, puțin cam timizi. Ei muncesc din greu, și dacă le câștigi încrederea, sunt niște prieteni excelenți. Evident, nu pot să-ți prezint în câteva fraze o vedere generală despre aceste insule și despre oamenii care le locuiesc. Ar trebui ani de studii și de cercetări pentru a pretinde că-i cunoști și-i înțelegi.

La început se îndreptară spre sud, unde Dane îi arătă tinerei femei noul aeroport de la Sumburgh, care fusese reconstruit în întregime când companiile petroliere își instalaseră echipamentele în regiune. Apoi reveniră pe coasta de vest, unde Eden văzu bazele

de la Sandwich și de la Scalloway, și mai departe enormul complex de la Sullom Voe. Aici își petrecea Dane cea mai mare parte a timpului său. Locul se schimbase mult după 1975, când se înălțaseră rezervoare enorme, centrale electrice, kilometri de debarcadere, ateliere și multe alte instalații care permiteau tratarea a milioane de tone de petrol brut pe an. Câteva mii de angajați trăiau aici și trebuise să se construiască un adevărat oraș pentru a-i găzdui pe colinele care până atunci nu cunoscuseră decât turme pașnice de oi păscând iarba.

Fascinată, Eden ar fi vrut să pună o mulțime de întrebări, dar Dane decretă că era destul pentru ziua aceea și hotărî că vor face un popas la o mică fermă din North Nesting pe drumul de întoarcere. Erau prieteni de-ai lui, explică el.

Un cuplu fermecător de oameni în vârstă, îi invită să ia ceaiul. Eden simți mai curând decât văzu că amândoi o priveau curioși, cu o umbră de dezaprobare pe fețele lor ridate. Se arătară totuși mai destinși când ea acceptă cu lăcomie o felie mare de prăjitură caldă și lăudă fără rezervare dulceața de fragi făcută în casă.

– Îmi plac prietenii tăi, spuse ea mai târziu, întorși acasă. Par să se înțeleagă atât de bine.

– Sunt căsătoriți de cincizeci de ani, răspunse Dane.

Adăugă pe un ton grav:

– Ar trebui întotdeauna să fie așa.

– Au avut noroc, asta-i tot, zise ea, puțin mai amar decât dorise.

– Și-au dat osteneala! Pe aici, oamenii nu se dau bătuți cu ușurință...

– Nu ca mine, nu-i așa?

– Nu te gândi tot timpul la trecut, Eden. Este preferabil să accepți eșecurile și să te străduiești să le uiți decât să te chinuiești încercând să afli cu orice preț ce n-a mers.

Pregătind cina, reflecta încă la temeiul acestui sfat. Nu era ușor să uite...

Se pregătea să-i vorbească despre Jonathan la terminarea mesei, dar sună telefonul.

Dane părea atât de obosit după convorbire, care durase aproape o oră, încât nu mai avu curajul să-l împovăreze mai mult, în seara aceea.

***

A doua zi dimineață se trezi devreme și pregăti micul dejun, fără îndoială pentru ultima dată. Era puțin probabil ca Dane să dorească s-o mai vadă după comunicarea pe care i-o va face! Aștepta să fie pe punctul de a părăsi casa pentru a ajunge la birou și, pe pragul ușii, îl întrebă dacă va putea să-i acorde o întrevedere chiar în seara aceea.

– Iată o cerere solemnă, se miră el. Nu te gândești deja să te întorci?

– Ba da, mâine. Dar nu despre asta este vorba.

– De ce graba asta?

– Vei înțelege diseară, murmură ea.

Ziua i se păru lungă.

Se ocupă de treburile casnice, făcu o plimbare pe plajă, dar nu reuși să se destindă, nici să alunge din minte gândurile negre care o asaltau.

Dane sosi devreme.

– Am biletul tău de avion, cum mi-ai cerut, zise el pe un ton neutru.

Eden simți un nod în gât; acum, nu mai putea da înapoi.

În timpul cinei, pe care Dane o înghiți cu poftă, el se arătă într-o dispoziție veselă; tânăra femeie îl contempla, visătoare. Bill Fraser o asigurase, la telefon, că pacientul lui era restabilit și că ea putea să plece fără teamă, cu condiția, adăugase el, ca de data asta absența ei să nu dureze la fel de mult. I-o spusese pe un ton de glumă, bineînțeles, dar Eden se simțise totuși jenată.

– Vrei să luăm cafeaua în salon? se auzi vocea caldă a lui Dane, întrerupându-i reveria.

Se ridică, turnă cafea în două cești și-l urmă.

– Cred că aveai intenția să-mi vorbești, reluă el. Mă întreb de atâta timp ce motiv te-a împins să vii aici... La început, credeam că pentru ochii mei frumoși, dar am impresia că o să rămân uimit, mă înșel?

– Da și nu, răspunse ea, stânjenită în fața perspicacității lui. Există într-adevăr altceva...

– Dacă este vorba de bani, să nu stricăm ultima noastră seară, o întrerupse el. Avocații noștri se pot ocupa de asta. Voi ști să-ți mulțumesc pentru că ai avut grijă de mine.

Eden se înroși de umilință și de mânie. Dar nu era momentul să se abată de la subiectul care o preocupa. Ignorându-i aluzia puțin flatantă, replică:

– Vei avea un șoc...

Nu era foarte abilă, ca început. Dane își mijì ochii și-i aruncă o privire lipsită de amabilitate. Eden inspiră adânc pentru a-și da curaj, și continuă:

– Trebuie să ne întoarcem la momentul despărțirii noastre.

– Stabilisem să nu-l mai evocăm, mi se pare.

Aerul surprins al soțului ei, tonul tăios pe care-l folosise o făcură pe tânăra femeie să ezite. Într-un ultim efort, se aruncă în apă.

– La puțin timp după divorț, mi-am dat seama că eram însărcinată.

Lovitura își făcu efectul. Dane era alb ca varul.

– Ai fi putut să mi-o spui! Aveam dreptul să știu, nu?

Ochii lui cenușii aruncau fulgere. Eden îi închise o clipă pe ai ei pentru a scăpa de furia lor, apoi continuă cu o voce calmă:

– Da... Dar am înțeles-o prea târziu; pe vremea aceea, eram atât de pornită împotriva ta, încât, pentru mine, n-aveai nici un drept.

– Așadar, remușcările te-au târât până aici? Evident, a trebuit să avortezi...

– Dane, eu...

– Nu puteai păstra doar pentru tine secretul tău sordid. Era prea greu de suportat, fără îndoială? La ce-ți folosește să mi-o spui? Te răzbuni pe mine, de fapt? Trebuie să mă urăști ca să ajungi aici...

Eden nu știa cum să stăvilească acest potop de cuvinte dușmănoase. Scos din sărite, el continuă:

– Era copilul meu tot atât cât al tău!

– N-am avortat! strigă ea.

În tăcerea care urmă, Dane, prăbușit, fixând-o cu ochi mari, neîncrezători, recăzu greoi în fotoliu și bâigui:

– Dar atunci... Asta înseamnă că am...

– Un fiu, încheie ea, reținându-și cu mare greutate lacrimile. Va împlini curând șase ani.

Livid, Dane își luă capul în mâini, rămânând prostrat un timp care lui Eden i se păru o eternitate. El se ridică în sfârșit și, pironind-o cu o privire necruțătoare, declară glacial:

– Șase ani... Este inimaginabil! Și nici un cuvânt, nici un semn, nimic care să-mi permită să știu sau să mă apropii de el... Ce fel de femeie ești, Eden, ca să faci așa ceva unui bărbat?

Capitolul 6

Îngrozită de valul de ură care se desprindea din cuvintele bărbatului, Eden simți că i se strânge inima.

– Am încercat să ți-o spun. Ți-am scris când eram în spital. Dar nu mi-ai răspuns niciodată.

– Mi-ai scris?

– Două scrisori.

– N-am primit nimic, protestă el.

– Le-am expediat pe adresa "Petroles Budford".

– Imposibil. Mi s-ar fi transmis.

Cine mințea? Trevor, care se însărcinase să pună la poștă această corespondență importantă și afirmase că se achitase de misiunea lui, sau Dane, care le avusese poate în mână? Eden își privi cu atenție soțul. Nu, furia și surprinderea lui erau prea evidente, era sincer. Atunci, Trevor... Da, Trevor o trădase, probabil cu complicitatea mamei ei!

Dane îi întrerupse firul gândurilor.

– Ce spuneai, în acele scrisori? Vorbeai despre copil?

– Nu tocmai. Spuneam că eram bolnavă.

– Și de ce nu adevărul?

Avea dreptate. Își pusese ea însăși de nenumărate ori întrebarea. De fapt, se temea să nu vină decât pentru copil, și nu pentru ea. Voia să aibă dovada că o mai iubea puțin...

Dar nu îndrăznea să recunoască o asemenea naivitate.

– Eu... nu voiam să crezi că era vorba de un șantaj.

– Eden, nu te înțeleg. Pentru un bărbat, un copil este esențial. După această încercare, n-ai insistat și n-ai avut nici un scrupul să-mi ascunzi existența fiului meu timp de șase ani!

– Cum puteam să ghicesc? Fără un răspuns din partea ta, eram convinsă că n-ai nici o dorință să mă revezi. De altfel, n-ai încercat niciodată s-o faci!

– Și pentru motive evidente! Tu ești aceea care a cerut divorțul și îți reamintesc că ai jurat pe toți sfinții că nu-mi vei mai vorbi în viața ta.

Clipind din gene, ea oftă:

– Sunt lucruri pe care le spui la mânie... și pe care le regreți uneori, după aceea.

– În cazul acesta, trebuie s-o spui persoanelor în cauză!

– Erai plecat, nu știam unde; mă gândeam că totul era sfârșit și fără speranță, zise ea cu tristețe, retrăind amintirile.

Dane măsura încăperea cu pași mari, încruntat și cu pumnii strânși.

– Ce mod ciudat de a raționa! exclamă el. Sunt șase ani de când l-ai adus pe lume pe fiul nostru și te hotărăști brusc să mi-o spui în

momentul când mă crezi pierdut. Te temeai că ți-l iau? Altfel, de ce ai așteptat atât?

– Nu știu.

Întors dintr-o dată spre Eden, se aplecă, îi prinse încheieturile mâinilor și o trase brutal în picioare.

– Nu sperи totuși că mă voi mulțumi cu un asemenea răspuns!

Speriată, tânăra femeie nu putea articula un cuvânt. Îi era imposibil să-i satisfacă lui Dane curiozitatea fără să-i rănească teribil amorul propriu. Înainte de a ajunge în Insulele Shetland, nu-și dăduse seama cât de mult își iubea încă soțul; ar fi putut totuși să bănuiască după îndârjirea cu care refuza orice cerere în căsătorie. Acum era sigură că sentimentele pe care le încerca pentru el o aduseseră la căpătâiul lui. Jonathan nu-i furnizase decât un pretext!

Cu respirația tăiată, reuși să îngaime:

– Nu am alt răspuns să-ți dau. Îmi pare realmente rău, îmi închipui ce simți. Ar fi trebuit să-ți vorbesc despre Jonathan după...

– Se numește Jonathan? i-o tăie Dane.

– Da, era numele tatălui tău.

– Cu cine seamănă?

– Cu tine, după părerea mea. Are ochii cenușii, este brunet. Ar trebui să-l vezi ca să-ți dai seama.

– Am această intenție!

Rostise cuvintele cu o voce gravă și fermă. Eden ridică spre el o privire încărcată de o teamă vagă. O ținea încă strâns, și prezența atât de apropiată a corpului lui trezea în cel al lui Eden o emoție pe care o stăpânea greu. Se întâmpla de fiecare dată când era lângă ea, dar acum tulburarea ei era aproape insuportabilă. Trebuia să facă un

imens efort să nu se repeadă în brațele lui. Niciodată un alt bărbat nu trezise în ea asemenea emoții! Și când se gândea că fusese cât pe ce să accepte propunerea lui Trevor! Ar fi fost o căsătorie cordială și plină de afecțiune, desigur, dar ar fi renunțat la atâta fericire!

Totuși, prin atitudinea lui ostilă, Dane îi arăta limpede că o disprețuia. Nu era posibil nici un viitor, era preferabil să înceteze să viseze! Cu un nod în gât, întrebă timid:

– Ce vei face?

– În orice caz, nu-i voi lăsa pe părinții tăi să-l crească!

– Dar nu ei îl cresc! Eu singură mă ocup de el! protestă ea. Nu mai locuiesc la ei de la naștere. Am găsit un apartament și am o slujbă.

– Nu mi-ai spus niciodată asta! făcu el, sceptic.

– Evident. Mi-ai fi pus o mulțime de întrebări și trebuia să te feresc de orice iritare atâta timp cât nu erai restabilit.

– Așadar, de aceea ai așteptat atâta timp, rămânând să mă îngrijești?

– În parte, da.

Rămaseră un timp față în față, în tăcere, Dane crispat, Eden nenorocită.

– Ei bine, ai reușit. M-ai "iritat", cum spui. Atunci, care este diferența, mai devreme sau acum... Într-un cuvânt, când te-ai abandonat în brațele mele, era ca să mă liniștești, să atenuezi șocul?

Exact de ce se temea! se gândi ea tremurând.

– Crezi într-adevăr?

– După câte îmi amintesc, erai în stare de orice pentru a-ți atinge scopul, ironiză el.

– M-am schimbat, Dane.

– În acest domeniu, nu atât de mult. Asta a funcționat întotdeauna bine între noi.

Cinismul replicii lui o determină pe Eden, deși ar fi preferat să abordeze alte subiecte mai importante, să întărească:

– Dar niciodată până într-atât, zise ea, cu obrajii palizi ușor înroșiți.

– Ai făcut progrese. Trebuie să te fi antrenat.

– Ți-am spus deja că n-a fost nimeni după tine.

– Aș fi putut să te cred, dacă nu m-ai fi mințit astfel. Femei ca tine, sunt o mulțime. Dar fiu, n-am decât unul!

Slabele aparențe care le mai păstra tânăra femeie până acum dispărură complet. Alese să se lupte pe alt teren:

– N-ai de ce să te temi pentru el; eu mă ocup de el.

– Da! Bietul puști, încolțit între bogații lui bunici și o mamă boemă...

– Te înșeli amarnic, Dane, replică Eden, de data asta mai calm. Am un magazin.

– Ce magazin? strigă el.

– De antichități.

Dane izbucni în râs.

– Dar nu cunoști nimic despre asta!

– Dimpotrivă, făcu ea, ofensată. Unchiul meu, fratele mai mare al tatei, era conservator de muzeu. Îmi petreceam acolo mult timp, iar mătușa mă ducea adesea la casele de licitații "Christies" și "Sothebys".

Ei m-au învățat o mulțime de lucruri pe care nu le-am uitat, chiar dacă n-am putut să-mi ofer niciodată splendori ca cele pe care le aveam.

– Ei te-au ajutat să începi?

Firește, nu putea lua în considerare nici o secundă ideea că ar fi fost capabilă să se descurce singură!

– Nu; au murit de mult și vărul meu care trăiește în Statele Unite a moștenit averea lor. Am găsit o slujbă într-un magazin pe care l-am preluat după aceea cu o mică sumă de bani care-mi revenea de la bunicul meu. Nu este extraordinar, dar mă descurc.

Dane îi dădu drumul și întrebă pe un ton tăios:

– Și cine veghează asupra fiului meu când tu faci pe negustoreasa?

Eden suferea din cauza sarcasmelor lui. De ce n-o lua în serios? Descurajată, răspunse:

– El merge la școală. În restul timpului, sub apartamentul meu există o femeie încântătoare, doamna Willis, care este perfectă pentru el.

– De ce ți-ai părăsit părinții? o întrerupse el.

Eden nu vru să-i dezvăluie rolul determinant jucat de el; nu vorbi despre mica frază șocantă cu care el își încheiase ultima scrisoare. Răspunse doar, cu prudență:

– Era timpul să devin independentă.

– Oricum, li-l lași pe fiul meu în vacanțe.

De-ar înceta să-i spună lui Jonathan "fiul lui!" O teamă difuză cuprindea inima tinerei femei: va încerca oare să-și ceară drepturile asupra copilului?

– Sunt bunicii lui, nu-i pot împiedica să-l vadă!

– Pe mine m-ai împiedicat!

– Ne-am explicat deja în privința asta, Dane. Nu contez să mă ierți, dar nu trebuie în nici un caz ca Jonathan să sufere din această situație.

– Ce i-ai spus despre mine?

– Adevărul. Că am divorțat; nu era nimic de ascuns.

– În afară de existența mea! spuse Dane cu amărăciune.

– Nu-i adevărat. I-am spus că lucrezi pentru o companie petrolieră, printre alte lucruri...

– Îmi imaginez destul de bine cele "alte lucruri".

Eden era la capătul răbdării. Știuse întotdeauna că această discuție va fi penibilă, dar nu se gândise că Dane va fi atât de înverșunat și va merge atât de departe cu reproșurile. Căzu în fotoliu, incapabilă să mai suporte privirea disprețuitoare a ochilor lui cenușii. Îl imploră din nou:

– Ce vei face?

Marcată de furie, vocea lui Dane o atinse ca o lovitură de bici:

– Te urmez la Londra.

– Ca să-l vezi pe Jonathan?... Dar, continuă ea șovăitor, dacă sosești pe neanunțate...

– Drept cine mă iei?

– Vreau să spun... Cine știe care poate fi reacția unui copil.

– La asta, într-adevăr, nu pot să-ți răspund, îmi lipsește îngrozitor experiența: mi s-au furat șase ani...

Era pierdere de timp să discute cu un om ca el, lipsit total de sensibilitate.

– Așa nu înaintăm deloc, murmură ea.

– În ceea ce mă privește, totul este foarte limpede. Am intenția să-mi întâlnesc fiul, și dacă modul cum este crescut nu-mi place, voi cere păstrarea lui. S-ar putea s-o obțin, acum am mijloacele!

Dane nu făcea aceste amenințări cu ușurință; dacă nu ajungeau la un acord cu privire la Jonathan, o va pune în aplicare...

***

Imediat ce ajunse acasă, Eden își sună mama, dar camerista o informă că părinții ei erau în croazieră cu niște prieteni și băiețelul îi însoțea. Înăbușindu-și furia, tânăra femeie găsi totuși puterea s-o întrebe:

– Când se întorc, Nora?

– Mâine sau în două zile, doamnă.

– Ei bine, îndată ce vor sosi, vrei să-i spui mamei să mă sune imediat? Este foarte urgent.

Eden închise telefonul, profund neliniștită. Desigur, Jonathan nu era în pericol, cu toate că Irene nu era întotdeauna foarte vigilentă. Cât despre Richard Spencer, nu mai era tânăr. Supravegherea unui copil de cinci ani pe o navă cerea anumite reflexe; mai ales cu un copil neastâmpărat cu Jonathan! Și ce îndrăzneală din partea mamei ei să ia o asemenea hotărâre fără s-o anunțe! Dacă Dane ar afla...

Eden se feri să-l lămurească în această privință când îi telefonă. El o sunase în fiecare seară, prima dată pentru a ști dacă ajunsese acasă

fără neplăceri. Ținea s-o conducă el însuși la aeroport și, de față cu toată lumea, o sărutase lung, cu tandrețe, șoptindu-i la ureche cum ea se opunea puțin:

– Trebuie să arătăm că suntem un cuplu unit, nu-i așa?

După aceea, ea înțelesese că telefoanele lui repetate n-aveau nimic de-a face cu sentimente tandre. Dimpotrivă, avea impresia că el voia să verifice dacă nu fugise cu fiul lui!

Când auzi în sfârșit vocea mamei ei, izbucni:

– Briggs să-l aducă imediat pe Jonathan!

– Ce te-a apucat, fetița mea? De ce graba asta? făcu Irene pe un ton iritat.

– Dane vine la Londra și vrea să-l vadă.

Irene se sufocă în receptor:

– Te prevenisem! Să nu vii să te plângi, după asta!

– Mamă, este tatăl lui Jonathan. Are dreptul...

– Dreptul! Vorbește de drepturile lui?

Eden oftă. Nu se punea problema să se arate neliniștită în fața mamei.

– Trimite-mi-l pe Jonathan cât mai repede.

***

Copilul sosi a doua zi după-amiază. Lui Eden îi rămânea o zi întreagă pentru a-l pregăti pentru întâlnirea cu tatăl său.

Pentru a-l scuti de o noapte de neliniște, așteptă momentul micului dejun. Jonathan devora cu poftă pâinea prăjită acoperită cu gem de portocale, după ce își înghițise deja oul, cerealele și sucul de fructe. Eden, care se mulțumise doar cu o ceașcă de cafea, se hotărî în sfârșit:

– Jonathan, astăzi va veni cineva să te vadă.

– Cine, mamă?

– Tatăl tău.

– Ah! Este drăguț?

– Îmi vei spune tu ce crezi.

Copilul o privi cu ochii lui cenușii și întrebă cu o curiozitate sporită:

– Nu mai este petrol acolo, a terminat?

– Nu, răspunse Eden, amuzată în pofida tensiunii care o stăpânea. Nu pentru asta vine.

– Va locui cu noi?

Ea se gândi la asemănarea frapantă dintre tată și fiu: Jonathan moștenise manierele directe ale lui Dane!

– El lucrează în Shetlands, să știi. Sunt niște insule în largul Scoției, foarte departe de aici; nu cred că i-ar fi comod să trăiască la Londra.

– Și ție, mamă, nu ți-ar plăcea să rămână?

Eden își privi perplexă fiul. Își dădea oare seama de importanța întrebării pe care o punea? După viteza cu care micul dejun dispărea din fața lui, nu părea din cale afară de preocupat.

– Nu știu.

Răspunsul era cinstit: îl iubea pe Dane și ar fi dorit să-și împartă viața cu el, dar nimic nu-i permitea să afirme că de data asta experiența va fi o reușită. Și apoi, Jonathan era vorbăreț... Risca să-i repete lui Dane ce spunea.

– Te duci la magazin, mamă? întrebă el pe neașteptate.

Eden tresări, trezită la realitatea cotidiană. Jonathan o uimea uneori, cu această minunată capacitate pe care o au copiii de a sări de la una la alta. Dacă măcar ar putea face la fel și să-și uite grijile!

– Da, bineînțeles. Nu ne putem hrăni cu vânt.

– Foarte bine! Eu o să mă joc cu Peter, vrei? Are jocuri noi pe care i le-a adus mătușa lui din vacanță.

– S-a făcut, dar mă duc să văd mai întâi dacă mama lui este de acord; va trebui de asemenea s-o anunț pe doamna Willis, ca să știe unde să te găsească pentru masa de prânz.

Peter era fiul vecinei lor, Jennifer Graham, o văduvă tânără care după moartea soțului avea suficiente venituri pentru a-și acoperi nevoile fără să muncească. Foarte disponibilă, îl primea cu plăcere pe Jonathan în timpul zilei. În schimb, cum ieșea destul de des seara, Eden veghea asupra lui Peter.

Încredințându-și fiul lui Jennifer, tânăra femeie se duse la magazin. Acolo, își dădu seama că o comodă pe care o achiziționase la un preț bun nu era decât un fals și că un bibelou de valoare îi fusese furat când întorsese spatele. Ceea ce n-o făcu mai optimistă pentru seara care urma. Era extenuată când închise magazinul, la ora șase. Nu încetase să se gândească la Dane și de fiecare dată simțea un fior înghețat de-a lungul spatelui. Îi va plăcea oare lui Jonathan? Neliniștea ei creștea pe măsură ce se apropia clipa fatidică.

Când ajunse acasă, găsi cina pregătită. Doamna Willis era o comoară! Nu mai avea decât să pună puiul la cuptor. Eden începea să se impacienteze. Numai să nu întârzie Dane! Pentru orice eventualitate, pregătise patul din camera de oaspeți. Gândurile, ca și ea însăși, forfoteau într-un vârtej nervos. În ceea ce-l privea, Jonathan nu părea să participe la această frământare. Era absorbit complet de o emisiune de televiziune când răsună soneria de la intrare. Era ora șapte.

Cu inima bătând accelerat, Eden deschise.

– Dane...

Nu putu spune mai mult. El o privi și spuse simplu, emoționat și el:

– Iată-mă.

Era îmbrăcat sobru cu un pantalon de pânză și o haină cu aspect sportiv peste un pulover de culoare deschisă. Arăta mai puțin impresionant astfel decât în costumele riguroase pe care le purta la birou. Jonathan va fi mai puțin intimidat, se gândi Eden.

El o urmă în vestibulul îngust, unde își lăsă geanta de voiaj pe care o aruncase neglijent pe umăr.

– Ești restabilit complet, acum? întrebă ea.

Dane clătină din cap și privi în jurul lui, ca și cum încerca să evalueze locul. Apartamentul i se părea oare convenabil pentru "fiul lui?" se gândi Eden, cu strângere de inimă.

– Unde este?

– Pe aici, răspunse tânăra femeie împingând ușa salonului.

Jonathan era cu spatele spre ei. Aruncând o scurtă privire într-o parte auzindu-și mama, spuse:

– Vino să vezi desenul animat, mamă!

Apoi, simțind o altă prezență, sări în picioare.

– Salut, zise el vesel. Așadar, tu ești tatăl meu?

– Eu sunt. Bună seara, Jonathan, făcu Dane pe un ton grav, cu mâna întinsă.

– Ia te uită, ești înalt!

– Vei fi înalt ca mine, mai târziu.

Copilul îi zâmbi.

– Îți place Walt Disney?

– Este idolul meu, îl asigură Dane așezându-se pe locul degajat pentru el de Jonathan pe canapea, lângă el.

Eden luă un scaun și-și privi copilul cu atenție. Acorda un interes evident programului televizat; totuși curiozitatea era mai puternică și-l atrăgea spre tatăl lui.

– Am primit permisiunea să stau treaz ca să te văd. Vei fi încă aici mâine dimineață?

– Trebuie s-o întrebi pe mama ta, răspunse Dane ridicând privirea spre ea.

– Nu știu care sunt planurile tale, dar există o cameră pentru tine dacă vrei să rămâi.

Rostise cu greu aceste câteva cuvinte, uimită și totodată stânjenită, evitând să reflecteze prea mult la sensul real al întrebării pe care Dane o formulase în acest mod indirect. El îi mulțumi cu un aer degajat, ca și cum era foarte firesc:

– Voi fi încântat. Trebuie să petrec două sau trei săptămâni la Londra, și recunosc că prefer mai curând să fiu aici decât la hotel.

– Ești în vacanță? interveni copilul.

– Nu tocmai, dar voi avea totuși destul timp liber.

Eden își regăsi puțin liniștea în timpul cinei, în cursul căreia tatăl și fiul tăifăsuiră vesel. Dar după culcarea lui Jonathan, când veni în salon neliniștea o cuprinse din nou. Dorea cu ardoare să afle ce credea Dane despre băiețel, fără a îndrăzni să abordeze subiectul. După un timp care i se păru interminabil, el sfârși prin a spune:

– Ai făcut o treabă bună. Este un copil remarcabil.

Acest compliment neașteptat aduse lacrimi de bucurie și de mândrie în ochii ei.

– Îmi pare rău că n-ai putut profita de primii lui ani, zise ea cu o voce marcată de emoție, dar acum vei recupera timpul pierdut.

El nu găsi de cuviință să dea atenție aluziei la viitor strecurată de ea, mulțumindu-se să clatine ușor din cap în semn de asentiment și tânăra femeie se simți vag decepționată. Totuși, răspunse cu plăcere întrebărilor pe care i le punea.

– De când merge la școală?

– De un an. Încă n-avea cinci ani. Nu va împlini șase decât la Crăciun.

Vorbi apoi despre defectele și calitățile lui Jonathan, despre gusturile și activitățile lui; Eden își dădu dintr-o dată seama că nu vorbise niciodată atât de mult despre fiul ei cu cineva.

– Se joacă adesea cu copilul vecin, zise ea. Dar îi place de asemenea mult să fie singur; adoră cărțile și citește bine pentru vârsta lui...

– Dacă îmi spui totul, eu nu voi mai avea nimic de descoperit, îi reproșă cu blândețe Dane, întrerupând-o.

– Oh, iartă-mă, bâigui ea roșind.

Nu voiam să-ți răpesc această plăcere.

El zâmbi.

– Bănuiesc. Oricum, era singura persoană capabilă să-mi furnizeze totalitatea informațiilor pe care le-am primit seara asta. Nu-mi rămâne decât să-mi formez propria opinie; vom avea probabil vederi divergente, dar este normal; mama mea n-a vrut niciodată să-mi recunoască defectele, pe care tatăl meu nu înceta totuși să i le descrie! Oricum ar fi, liniștește-te, n-am intenția să fiu de o severitate excesivă: am primit destule lovituri în tinerețea mea încât nu doresc să dau la rândul meu.

Temerile tinerei femei se risipiră încetul cu încetul. Exclamă cu entuziasm:

– Cred că te iubește mult!

– Este încă prea devreme s-o spunem... Care este locul părinților tăi în viața lui? întrebă el pe neașteptate.

– O știi, Dane. Îi vede din când în când, asta-i tot. Ei n-au nici o participare activă la educația lui. De ce n-ai încredere în mine? Dacă încearcă să influențeze pe cineva, este mai curând pe mine.

– Ah, da? Cum asta?

– Oh, răspunse ea ridicând din umeri, îmi critică modul de viață, munca mea, în fine, vei vedea...

– Cred că înțeleg.

Se aplecă spre ea, o apropie tandru de el și depuse pe buzele ei trandafirii un sărut ușor ca o mângâiere.

– Mulțumesc, murmură el.

– Pentru ce?

– Pentru că ai pregătit atât e bine terenul cu Jonathan.

Trebuie să nu fi fost ușor.

– Și găsești că merit o bună recompensă! replică ea râzând.

– Va trebui să te mulțumești cu atât, seara asta. Mă tem că nu sunt atât de rezistent pe cât sperasem. Călătoria m-a obosit.

Îi acordă un ultim sărut și se duse în camera lui, lăsând-o pe Eden ciudat de tristă și de frustrată. Singură în patul ei mare în noaptea asta, se gândea la golul din viața ei... și murea de dorința ca Dane să fie întins lângă ea. De când se mutase în acest apartament, nimeni nu împărțise vreodată acest pat cu ea; totuși, îl alesese imens... Pentru cine? Nu era oare pentru el, a cărui imagine stăruia întotdeauna în memoria ei?

Acum era acolo, pentru Jonathan... Sesizase imediat atracția pe care copilul o încerca pentru tatăl lui. Își cunoștea bine fiul; dacă cineva îi displăcea la primul contact, nu mai exista speranță! Jonathan era prea drăguț pentru a arăta antipatie față de cineva, dar indiferența lui spunea mult despre asta. Cu Trevor, de care-i plăcea, comportarea lui era departe de a fi atât de călduroasă! Dane îi plăcuse mai mult decât ei odinioară, la Cairo. Aceste gânduri îi aduseră oarecare ușurare și o ajutară să-și găsească somnul.

***

A doua zi dimineață, Dane era deja în picioare când se trezi ea. Pregăti micul dejun în grabă și când el intră în bucătărie însoțit de Jonathan, portocalele erau stoarse proaspăt și șunca se prăjea deja.

Eden își primi "bărbații" cu un zâmbet larg. Păreau amândoi odihniți și destinși. Dane îmbrăcase o cămașă cu gulerul răsfrânt și o pereche de blugi care se mulau pe formele lui atletice, și nu erau cu siguranță destinate unei zile de lucru la birou! Jonathan, încântat de prezența tatălui său, se aruncă asupra conținutului farfuriei lui și, între două îmbucături, întrebă:

– Astăzi mă duc să mă joc cu Peter, sau rămân cu tata?

– Am o idee, zise Dane. De ce n-ați veni amândoi, tu și Peter, cu mine? Am putea s-o lăsăm pe mama la magazin, numai dacă nu-și acordă o zi de concediu?

– Ah, nu! Nu ne putem hrăni cu vânt, declară sentențios copilul.

– Jonathan!

– Asta spui fără încetare, mie sau lui Trevor.

Eden îl trimise fără întârziere în camera lui să se îmbrace, în timp ce Dane remarcă, ironic:

– Așadar, Lawson îți dă târcoale.

– Îl văd ocazional.

N-avea nici o dorință să aprofundeze subiectul, mai ales din cauza băiețelului, gata oricând să plece urechea. Dar privirea soțului ei, brusc înăsprită, îi dădu limpede de înțeles că-i interpreta răspunsul, puțin cam tăios, drept un refuz: evident, înțelesese că era liberă să vadă pe cine voia și că asta nu-l privea! Se simți descumpănită, dar, din nefericire, îi era imposibil să se explice și să pună capăt acestei neînțelegeri.

Pe de altă parte, interesul evident pe care Dane i-l trezea lui Jennifer, care o știa pe Eden divorțată, spori și mai mult stânjeneala tinerei femei. În această proastă dispoziție ajunse în fața

magazinului. Refuză chiar invitația lui Dane, care propunea să vină s-o caute spre prânz, pretextând că avea prea mult de lucru.

– Un sandviș îmi va fi de-ajuns, zise ea. Vino spre sfârșitul după-amiezii, dacă n-ai alte planuri.

Gelozia îi va ține companie. Jennifer avea ochi care-i aminteau de cei ai frumoasei infirmiere din Insulele Shetlands...

Capitolul 7

Dane promisese că va fi acolo devreme, ca s-o ducă acasă. Spre sfârșitul după-amiezii, cum el nu apăruse, telefonă acasă. El fu cel care răspunse. După vocea lui, simți că era ocupat, și că-l întrerupsese.

– Scuză-mă, zise el, n-am văzut cum a trecut timpul. Jennifer a venit să-și ia fiul și eram în plină conversație.

– Unde este doamna Willis? întrebă tăios Eden.

– La bucătărie.

"În timp ce tu faci pe fantele în salon", se gândi ea.

– Bine. Mă voi întoarce puțin mai târziu. Nimic nu mă grăbește, dacă doamna Willis pregătește cina; prefer să merg pe jos.

– Cum vrei, răspunse Dane suav, dar trebuie să te previn: te duc la cină la restaurant.

– Și Jonathan? Se va face târziu pentru el!

– Doamna Willis va rămâne cu el, încheie el, fără să pară că remarcase iritarea tinerei femei.

Agasată și totodată furioasă, Eden întârzie deliberat în magazin mai mult decât de obicei, dar străbătu distanța care o despărțea de casă cu un pas atât de alert, încât recuperă probabil cele câteva minute pierdute. Ideea că Dane flecărea cu Jennifer o obseda. Nu că nu putea accepta o asemenea situație, dar asta o arunca din nou, cu cruzime, în realitate: n-avea nici un drept asupra lui. De altfel, nici măcar nu era sigură că el avea intenția să aibă cu ea relații mai mult decât doar cordiale. Seara trecută invocase oboseala... Frumoasă scuză! Asta nu-i semăna!

Puțin rușinată de gândurile care-i ocupau mintea, Eden sosi gâfâind pentru a-i găsi pe tată și fiu absorbiți de o partidă de dame. Nici urmă de doamna Willis, nici de Jennifer dacă o bănuială din parfumul acesteia din urmă n-ar fi plutit în aer, care-i gâdila dezagreabil nările. Dane îi văzu sprâncenele încruntate și întrebă cu o expresie fals inocentă pe față:

– Ceva nu e în ordine?

Jonathan o scuti pe mama lui să răspundă, declarând cu mândrie imediat ce luă cunoștință de prezența ei:

– Tata mi-a pregătit cina, mamă! Gătește grozav de bine.

– Nu mă îndoiesc, bombăni tânăra femeie sub privirea amuzată a soțului ei.

Copilul prinse ocazia care i se oferea de a fura doi pioni tatălui său, dar acesta, cu simțurile în alertă, îl surprinse și-l dojeni cu asprime. Eden se încruntă și mai mult văzând că Jonathan, departe de a fi ofensat, avea și mai multă admirație pentru eroul lui! Ea mormăi:

– Ce-i cu povestea aceea cu cina la restaurant?

Ți-ai schimbat părerea?

– Dimpotrivă, răspunse Dane, binevoitor. N-ai decât să te pregătești. Pune-ți o rochie frumoasă! Am rezervat o masă pentru opt și jumătate.

Jonathan, care strângea cu grijă jocul, interveni:

– Jocul ăsta e pentru bebeluși. Tata îmi va da altul, care se branșează la televizor. Va fi grozav, nu-i așa, mamă?

Vom vedea, se gândi Eden; de fapt, i-ar fi plăcut să aibă un joc de genul acesta, dar Dane părea atât de priceput în materie, încât nu va îndrăzni niciodată să-și încerce puterile în fața lui. Se temea să nu se facă de râs în ochii copilului, asupra căruia noul venit își exercita deja suficient influența. Băiețelul, câtuși de puțin derutat de tăcerea mamei lui, continuă:

– Și ai văzut mașina tatei din fața porții? Este super!

Eden remarcase într-adevăr o splendidă mașină sport decapotabilă, dar nu-i acordase mare atenție.

– Este o mașină a companiei, preciză Dane la întrebarea ei nerostită. Haide, grăbește-te, sau vom fi obligați să împărțim baia!

– Jonathan trebuie să se culce, replică ea cu răceală.

– Mă duc, mamă. I-am promis doamnei Willis că voi fi adormit când va reveni.

Hotărât lucru, totul fusese organizat fără ea, și toată lumea era mulțumită. Era supărător!

Își acordă plăcerea răutăcioasă de a întârzia în fața oglinzii apoi, treptat, se simți cuprinsă de o grabă febrilă la ideea serii care o aștepta. Proaspătă și fermecătoare într-o vaporoasă rochie de vară din muselină albă, i se alătură lui Dane în salon. El purta un costum

elegant de culoare închisă și o cravată pe care cu siguranță nu le scosese din geanta de voiaj.

– N-aveai acest costum când ai venit, zise ea cu un aer sceptic! L-ai cumpărat?

– Las întotdeauna câteva lucruri la birou pentru sejururile la Londra. Ești foarte frumoasă, adăugă el.

– Iată un compliment de o rară originalitate!

– Ce vrei, îmi lipsește antrenamentul.

– Și ce făceai cu Jennifer? lăsă ea să-i scape.

– Este o femeie fermecătoare, ca multe altele pe care le cunosc, zise el enigmatic.

Eden nu putu răspunde, deoarece se auzi soneria și doamna Willis își făcu apariția. Îl lăsară pe Jonathan în buna ei pază și coborâră la mașină. Era un Aston Martin, aflat nu la prima tinerețe, care-i plăcu tinerei femei. Mașinile tatălui ei, prea luxoase și impozante, n-o încântau deloc, nici cele ale lui Trevor, întotdeauna noi și strălucitoare. De când o avea Dane pe aceasta?

– Nu ne cunoaștem prea bine, nu-i așa? se încumetă ea luând loc pe scaunul tapițat cu piele.

– Nu cer decât să remediem asta...

În ciuda începutului dificil, atmosfera se destindea în sfârșit! La restaurant, conversația se desfășură pe teme ușoare. Masa savuroasă, decorația rafinată, ambianța caldă și totodată discretă, vocea gravă și liniștitoare a însoțitorului ei, totul contribuia la calmarea spiritului lui Eden. Când dansară, ea avu impresia că regăsește trecutul.

Totuși, era altfel.

După ce se revăzuseră în Insulele Shetlands, încerca senzații atât de puternice și atât de profunde, încât tot ce trăise înainte i se părea că nu fusese decât o schiță. Se strânse lângă el. Dane răspunse așteptării ei strângând cu brațele lui puternice talia delicată a tinerei femei, a cărei inimă îi acceleră bătăile. De teamă să nu-și trădeze emoția, se retrase puțin și, pretextând căldura, spuse că se simțea obosită și dorea să se așeze. Văzându-i paloarea, Dane îi croi drum până la masa lor.

– Lucrezi prea mult, zise el, cu o notă de îngrijorare în voce. Ești singură la magazin?

Cum ea încuviință în tăcere, el continuă:

– Povestea asta cu Jonathan nu ți-a ușurat viața în ultimul timp, nu-i așa?

– Recunosc că-mi făceam griji din cauza lui. Și de asemenea pentru tine. Mă întrebam cum veți reacționa amândoi. Cât timp crezi că...

– Eden! Abia am făcut cunoștință cu fiul meu. Lucrurile acestea nu se rezolvă în cinci minute.

– Scuză-mă, se apără ea, cu o voce tristă, dar nu mai știu cum stau. Ce se va întâmpla acum? Aș vrea ca totul să fie limpede...

– Îmi pare rău. Va trebui să ai răbdare. Este prețul de plătit pentru a recupera cei șase ani pe care m-ai făcut să-i pierd.

Ridică privirea spre el, cu un nod în gât. Cum putuse oare să creadă o clipă în compasiunea lui? El nu trăia ca ea, cu spaima permanentă că era posibil să i se ia copilul. Figura lui nu exprima nici o simpatie. Pentru a pune punct tensiunii care se instală între ei, sugeră să se întoarcă acasă.

– Doamna Willis se va neliniști.

– O voi recompensa, zise Dane în timp ce se îndreptau spre mașină.

– Nu asta-i problema; o cunosc, îi place patul ei.

– Atunci, înseamnă că este mai confortabil decât cel pe care mi l-ai atribuit! zise el zâmbind.

– Oh! Este... prea mic evident.

– Exact! De altfel, este singurul lui inconvenient.

Eden nu îndrăznea să-l privească, neștiind cum să interpreteze aluziile lui ironice.

– Nu credeam că vei rămâne mai mult de o noapte, altfel ți l-aș fi lăsat pe al meu.

– Ei bine, vom găsi o soluție, încheie el, aplecându-se să depună un sărut cast pe obrazul lui Eden, care roșise.

Surprinsă, ea întoarse capul și buzele lor se întâlniră într-un elan pasionat. Rămaseră un timp îmbrățișați. Violența dorinței îi antrena deja spre îmbrățișări mai nebune când, tresărind, Dane o respinse.

– Să plecăm, gâfâi el.

Eden consimți, ca în vis. În mașină, în ciuda eforturilor ei, fu incapabilă să susțină o conversație cât de mică, absorbită de o singură întrebare: o va săruta din nou, ajunși acasă?

Ce mare i-a fost decepția! Imediat ce ușa apartamentului se închise după o doamnă Willis somnoroasă dar răsplătită cu un bacșiș bun, Dane se duse în camera lui fără un cuvânt. Consternată, tânăra femeie se prăbuși pe canapeaua din salon. Trebuia să știe cu ce-l contrariase. Auzi zgomot în baie și hotărî să aștepte să iasă ca să-l abordeze.

– Dane? îl chemă ea când traversă holul.

El îi răspunse tăios:

– Mă doare capul, Eden. Am nevoie de liniște.

Umilită, își înghiți lacrimile și rușinea, fără să evoce propunerea pe care se pregătea să i-o facă: să doarmă cu ea...

***

Se regăsiră a doua zi dimineață la micul dejun, în bucătărie. Îi întinse cerealele în tăcere și, rezistând tentației de a-i vărsa sucul de portocale în gulerul cămășii, îi turnă într-un pahar!

– Încă o zi frumoasă care începe! aruncă el vesel, fără să pară că remarcă dispoziția morocănoasă a stăpânei casei.

– Depinde pentru cine!

Insuportabil, Dane continuă:

– Lasă-mă să te conduc la magazin, dimineața asta. Mi-ar plăcea să-l vizitez.

– Cum vrei, replică ea cu indiferență, aducând pe masă ouăle, cafeaua și pâinea prăjită.

– Mă răsfeți prea mult, Eden. Ce voi face când voi fi singur?

– Nu m-aș neliniști pentru asta dacă aș fi în locul tău! zise ea cu un aer disprețuitor, plecând să-l trezească pe Jonathan.

Copilul dormea adânc, obosit fără îndoială de agitația din ajun.

– Nu vreau să mă scol acum, mormăi el cu o voce morocănoasă. Tata mă duce la cumpărături abia după-amiază.

– Da, dar vine la magazin cu mine; presupun că nu dorești să rămâi cu doamna Willis.

– Și Peter?

– Este vineri, Jonathan. Știi bine că pleacă la țară cu mama lui pentru weekend. Grăbește-te, altfel voi întârzia.

Băiețelul n-o lăsă să spună de două ori și, ajutat de tatăl său, fu gata cât ai clipi.

Magazinul deschis la timp, Dane îl vizită cu un interes evident. Ridicând o vază din Orient pe care o cercetă atent, întrebă:

– Tu faci achizițiile?

– Dacă există o vânzare în împrejurimi, mă duc acolo. Uneori oamenii au nevoie urgentă de bani și îmi aduc obiecte de vânzare. Pentru restul, am un achizitor.

– Un achizitor?

Dane ridicase sprâncenele, jumătate curios, jumătate gelos, sau era doar o iluzie? Figura lui era acum impasibilă... Eden ar fi putut totuși jura...

– Un ofițer pensionat. Soția lui și cu el se dau în vânt după vânzările la licitație, și sunt niște cunoscători. Le plătesc un comision care le permite să-și rotunjească bugetul. Știu care sunt gusturile mele și se înșală rareori. Este un aranjament comod pentru mine; dacă ar trebui să mă ocup singură de asta, ar trebui să cumpăr o camionetă, să plătesc asigurarea, întreținerea, și mi-ar lua o groază de timp să alerg la licitații...

Ascultând-o atent, Dane părea să reflecteze. Brusc, întrebă:

– Unde este Jonathan?

– La etaj, în colțul lui preferat, acolo unde depozitez mobile vechi pentru restaurat; există de asemenea acolo câteva jucării vechi.

– Mă duc să văd ce face.

Urcă două câte două treptele scării înguste. Eden se îndrepta spre spatele magazinului când auzi clopoțelul de la ușă. Trevor își făcu intrarea. Fără să țină seama de aerul uluit al lui Eden, care-l privea cu ochii măriți, el întrebă cu o voce stridentă, în loc de salut:

– Cine mi-a furat locul din parcare?

– Ce ai venit să faci aici? îi răspunse tăios tânăra femeie.

Puțin domolit de această primire, el reluă pe un ton mai puțin agresiv:

– Vreau să știu ce se întâmplă!

– Cum asta?

– Haide, Eden, nu face pe inocenta! Am fost acasă la tine și dragonul care se ocupă de apartament mi-a susurat cu un aer mieros: "Domnul Sutherland locuiește aici în momentul acesta".

Fără să-și dea osteneala să repare nedreptatea făcută doamnei Willis, Eden replică pe un ton glacial:

– Și ce-i cu asta?

– Dar modul cum te-a abandonat, fără să dea un semn de viață când erai în spital, pe patul de moarte...

– O clipă! i-o tăie tânăra femeie, furioasă. A cui este vina, dacă n-a dat semn de viață, cum spui?

– Eu... nu înțeleg despre ce vorbești.

– Oh, ba da, înțelegi! Te-ai oferit să expediezi corespondența care n-a ajuns niciodată la destinație!

– Dar am pus-o la cutie!

Ea își mușcă buzele ca să nu-l trateze drept mincinos, și bombăni ca pentru sine:

– Când mă gândesc că ți-am înmânat acele scrisori pentru că n-aveam încredere în mama!

Trevor păli, dar continuă să facă pe fanfaronul:

– Era pentru binele tău, Eden; întreab-o pe mama ta! Medicii recomandaseră să fii ferită de orice emoție puternică. Nu puteam să-mi asum o asemenea responsabilitate. Și apoi, credeam că era încă una din toanele tale, din cauza stării tale. Eram convins că în fond nu țineai atât de mult la Sutherland. Altfel, de ce ați divorțat atât de repede?

– Destul, Trevor! N-ai de ce să judeci căsătoria mea. În orice caz, ai trădat încrederea pe care o aveam în tine. Nu vreau să te mai văd!

– Dragă, te lași mânată de mânie, susținu Trevor cu o voce amăgitoare. Când îți vei regăsi calmul, vei regreta...

– Nicidecum! Nu este nimic de regretat! Dispari!

– Foarte bine, șuieră el printre dinți. Mai bine vorbesc unui perete. Dar voi aștepta. Mai târziu, vei vedea că acest Sutherland nu este decât un biet amărât!

Trânti ușa atât de tare, încât clopoțelul sună mult timp după plecarea lui, în timp ce Eden încerca să-și stăpânească tremuratul care o scutura.

– S-ar spune că ai avut o vizită, făcu o voce în spatele ei.

Era atât de absorbită de cearta cu Trevor încât nu-l auzise pe Dane coborând. Prezența lui o trezi brusc la realitate, și gândul că Jonathan putea să fi auzit frânturi din ceartă, se simți descumpănită.

– Nu te neliniști pentru el, o liniști Dane imediat. Era foarte

ocupat și n-a prins mare lucru din discuția voastră. Nici eu, de altfel, dacă nu esențialul.

– Eu... uitasem complet de voi.

– Era foarte interesant, continuă el, dar n-am apreciat în special să fiu tratat drept "un biet amărât!"

– Nu credea ce spune, era furios.

– Oh, nu atât cât mine, dar îl voi regăsi! Și sper că nu vei sări în ajutorul lui.

Eden se înfioră la amintirea reputației de odinioară a soțului ei: trecea drept un faimos agresiv. Poziția lui Trevor nu era deloc de invidiat! Din grija de a împăca lucrurile, răspunse:

– Bineînțeles că nu. Găsesc numai că nu merită osteneala să te bați cu el.

– Lasă-mă pe mine să judec, vrei? În orice caz, îți datorez scuze.

În fața aerului uimit al tinerei femei, el continuă:

– Nu te crezusem, în legătură cu scrisorile.

– Într-un cuvânt, este un noroc că Trevor a sosit în momentul potrivit! Cum voi face oare data viitoare când îmi vei pune cuvântul la îndoială? Nu voi avea întotdeauna o dovadă evidentă la îndemână!

Dane nu reacționă imediat la acest atac. Părea rătăcit într-un vis, cu privirea îndepărtată. Deodată, o fixă cu ochii lui cenușii, o prinse ferm de umeri și o întrebă:

– Ce voia să insinueze în legătură cu spitalul? Te simțeai într-adevăr foarte rău?

– El... a exagerat, firește, ca să se justifice. N-a fost nimic grav, rosti ea.

N-avea nici o dorință să-i dezvăluie că depresiunea serioasă de care suferea atunci se datora în mare parte absenței lui. Ar fi fost prea mulțumit!

– Și după aceea?

– Ei bine, am muncit imediat după nașterea lui Jonathan, până acum. Vezi așadar că n-ai de ce să te neliniștești pentru sănătatea mea!

– Te-ai aruncat în muncă pentru a te convinge că n-aveai nevoie de un soț.

– N-aveam timp să mă gândesc la asta, replică ea tăios.

Era evident o minciună, dar ce altceva putea spune? Fața lui Dane rămânea lipsită de expresie; era o adevărată mască pe care nu reușea s-o descifreze. Ar fi vrut să-l întrebe, să știe dacă ar fi venit s-o vadă în cazul în care ar fi primit scrisorile, dar teama de un răspuns negativ îi oprea întrebarea pe buze. Începea să se simtă cuprinsă de o stare proastă...

– Credeam că trebuia să urci din nou imediat, tată? Mi-e sete, mamă.

Aflat pe ultima treaptă a scării, Jonathan își privea rând pe rând părinții. Eden își reveni și se îndreptă spre frigider, în timp ce Dane mângâia afectuos părul copilului, care-și continua sporovăiala:

– Mi-ar plăcea să am o platformă de foraj, tată. Când voi fi mare, vreau să fiu inginer, ca tine. Spune, voi putea merge cu tine în Insulele Shetland?

– Va trebui s-o întrebi pe mama ta.

– N-am școală decât peste două săptămâni.

Clopoțelul de la ușă se auzi din nou, întrerupând planurile lui Jonathan. Eden pălise. Dane îl lăsă pe băiețel și spuse cu blândețe:

– Rămâi aici, Eden, mă duc să văd; te voi chema dacă este nevoie.

El trecu în magazin. Singură cu fiul ei, tânăra femeie oftă adânc, stăpânindu-și lacrimile. Ca și cum îi simțea instinctiv disperarea, Jonathan se apropie de ea, îi cuprinse picioarele cu brațele și o strânse cu toate puterile lui. Apoi, fără un cuvânt, luă o revistă de benzi desenate care se afla pe acolo și-i acordă întreaga lui atenție.

Purta un tricou prea scurt și o pereche de blugi roși la genunchi. Avea nevoie de haine noi, se gândi Eden, dar n-avea curajul să meargă la cumpărături în acest moment. Era o acțiune care-i va cere o enormă energie, deoarece Jonathan avea, ca tatăl lui, propriile lui idei. De acum înainte, cel puțin, Dane va putea s-o ușureze în parte de aceste corvezi! Totuși, gândul ăsta n-o consola deloc. Firul tristei ei reverii fu întrerupt:

– Clienta venise mai ales ca să-și piardă vremea; de fapt, am impresia că eu eram acela care o interesam! declară el amuzat.

– A vrut să te cumpere, tată?

Dane izbucni în râs, spunând:

– Nu sunt o afacere, fiule, să știi.

Eden îl privi cu ochi neîncrezători. Era oare sincer? Bărbatul invincibil se îndoia uneori de el însuși?

– Rămânem aici toată ziua? întrebă copilul, nerăbdător. Am putea merge la zoo, în timp ce mama lucrează?

– Bineînțeles că nu! Sunt sigur că putem face aici o mulțime de lucruri utile ca s-o ajutăm pe mama ta.

Jonathan nu împărtășea acest entuziasm.

– Peter merge întotdeauna la țară în weekend, bombăni el.

Eden își mușcă buzele, încurcată, evident, nu era vesel pentru un băiat de vârsta lui să-și petreacă sâmbetele în spatele unui magazin.

Fără să se gândească, spuse:

– Noi plecăm în toate duminicile.

– Doar ca să mergem la bunica!

Împotriva oricărei așteptări, Dane nu acordă atenție acestei informații. Dimpotrivă, interveni ferm și-l rugă pe Jonathan să nu se mai arate dezagreabil pe viitor! După care, anunță calm:

– Am o casă în Sussex, nu foarte departe de Londra. De ce n-am merge acolo?

– Are și grădină? exclamă băiețelul, care nu mai era bosumflat.

Eden șovăia. Mai trebuia să închidă magazinul... Pe de altă parte, părinții ei se vor întoarce cu siguranță a doua zi și o vor invita la masa de prânz. Dane nu va dori probabil s-o însoțească. În ceea ce o privea, nu mai dorea să-l părăsească! Dilema era insurmontabilă, dar se gândi la Trevor. După drama care se desfășurase între ei, era fără îndoială preferabil să evite orice confruntare cu mama ei câtva timp! De altfel, când Irene va afla că Dane era găzduit la fiica ei, ce tărășenie va provoca!

În fața tăcerii ei, Dane murmură, ca pentru a o convinge:

– Nu te neliniști, sunt suficiente camere acolo.

Dinspre partea lui, Jonathan o trăgea de mână, insistând:

– Spune da, mamă, spune da! Ne vom ocupa de tine, nu, tată? încheie el întorcându-se spre tatăl lui.

– Asta ne va da o șansă pentru a ne cunoaște mai bine, îi întări spusele Dane.

Privirea lui trecea de la fiul la soția lui și aceasta nu știa cui se adresa această ultimă replică. Descumpănită, dar cedând în fața bucuriei copilului, încuviință cu un zâmbet. La urma urmei, se gândi ea, dacă va refuza, Dane ar putea fi foarte îndreptățit să-l pretindă pe Jonathan și să-l ia cu el în weekend...

Capitolul 8

Părăsiră Londra spre seară. Dane cumpărase cu Jonathan jocurile video promise, apoi îl încredințase doamnei Willis spre sfârșitul după-amiezii pentru a trece pe la biroul său. De acolo, se dusese s-o ia pe Eden. Mai petrecuseră un timp la apartament pentru a pregăti un bagaj ușor și porniră la drum spre Sussex.

Se opriră să cineze într-un han încântător. La desert, văzând uriașa înghețată cu fragi pe care Jonathan se pregătea s-o înghită, Eden nu se putu împiedica să exprime unele temeri.

– Nu sunt niciodată bolnav, mamă, o liniști băiețelul. Dacă ai fi văzut tot ce mâncam în Franța!

Din nou, în locul reflecției ironice la care se aștepta, Dane se mărgini să spună:

– Bucătăria franceză este neîntrecută. Te-ai întors adesea acolo, Eden?

– Nu, după voiajul nostru de nuntă... N-am reușit niciodată să-mi fac timp.

– Bunica spune că...

– Jonathan!

– Ah, femeile! bombăni copilul.

Stupefiată, Eden se întrebă dacă nu învățase expresia de la tatăl lui. Ridicându-și privirea ca să răspundă, observă că chelnerița îi arunca lui Dane ocheade pline de înțeles și simți o înțepătură în inimă. Nu putea s-o condamne pe tânăra fată. Din pieptul lui larg și din figura seducătoare emana o asemenea virilitate, încât Eden se surprinse contemplându-l la rândul ei. Obrajii i se îmbujorară când își dădu seama că tulburarea ei nu-i scăpase lui Dane, care o observa pe sub genele lui dese și negre.

– Cina a fost foarte bună, zise ea timid.

– Ești de acord să luăm cafeaua când ajungem?

– Excelentă idee, aprobă ea ușurată, împingându-și scaunul.

Jonathan protestă, deoarece mai voia o înghețată, dar în fața refuzului hotărât al părinților săi, nu mai insistă. Era într-adevăr un copil docil, se gândi Eden care, pentru a-și abate gândurile de la imaginea soțului ei, le orientă hotărâtă spre fiul ei. Desigur, nu era un înger, dar știa să accepte o interdicție sau o pedeapsă, dacă erau justificate.

După ce trecură de East Grinsted, străbătură un labirint de drumeaguri și brusc, la cotitura unuia dintre ele, le apăru în față o vilă de țară pierdută printre copaci.

– Unde suntem? întrebă Eden, dezorientată.

– Îți voi arăta pe hartă, mai târziu.

Dane gară mașina și se ocupă de bagaje, în timp ce băiețelul își târa mama în grădină, o peluză vastă care cobora în pantă lină până

la un mic râu. Casa era mai spațioasă decât își imaginase Eden. La parter erau două încăperi mari și o bucătărie, iar la etaj trei camere și două săli de baie.

– Este un adevărat palat! remarcă ea pe un ton rece.

– Nu-i așa? i-o întoarse Dane fără să se tulbure, conducându-l pe Jonathan spre mansarda care-i era destinată.

Încăperea, la care se ajungea pe o scară, era veselă și confortabilă. Ea îl cuceri pe loc pe tânărul ei locatar, care inspecta deja numeroasele unghere și ascunzișuri, cu ochi strălucitori.

– Mamă, aș vrea să mă culc imediat, o rugă el.

Cererea era rezonabilă, având în vedere ora înaintată. Dane se ocupă de toaleta lui, Eden îi pregăti pijamaua și-i acordă o ultimă mângâiere. Curând, băiețelul adormi.

– Se comportă ca și cum ar fi lipsit de toate, zise ea închizând ușa.

Dane trebuia să înțeleagă că el n-avea nici un amestec. Ea n-avea mijloacele să-și ofere o casă la țară! La drept vorbind, încerca puțină ciudă. Spre marea ei surpriză, el o liniști:

– În orice caz, nu este un copil răsfățat; nu se arată indiferent, și îmi place mult că este așa. Unde vrei să-ți pun valiza? În camera din fund? adăugă el.

Întrebarea o descumpăni. Asta însemna oare că putea alege? Camera lui, poate? Plecându-și pleoapele, clătină din cap murmurând:

– Mulțumesc.

Se instală așadar singură. Dane o sfătuise să nu se grăbească, să se simtă în largul ei.

Un duș călduț o reîmprospătă; apoi, îmbrăcă o rochie de casă lungă și confortabilă și-și lăsă părul să-i cadă în cascadă pe umeri.

Dane pregătea cafeaua. Avu o ușoară tresărire când o văzu.

– Ce eleganță! exclamă el ironic.

– Nu este scopul urmărit, se apără ea, vexată fără voia ei. Veneam să văd dacă ai nevoie de ajutor.

Aruncând o privire circulară în bucătărie, care semăna ca o soră cu cea din casa din insule, continuă:

– Este doar o impresie, sau ai supravegheat personal decorarea locuințelor tale?

– Vorbești despre cea din Insulele Shetland?

– De ce, ai atât de multe locuințe?

– Ah, este un secret.

– Ca marinarii, așadar, o femeie în fiecare port.

– Prefer casele, femeilor, este mai sigur... mai durabil, încheie el accentuând cuvintele.

Tânăra femeie trebui să facă un mare efort să-și rețină lacrimile. Acuzația, abia voalată, era justificată, își zise ea. Dane îi va arunca întotdeauna aceste săgeți otrăvite... Trebuia să le evite. Scuturându-și părul lung, hotărî să nu lase să i se vadă suferința și-și urmă gazda care se îndrepta spre terasa unde aranjase masa.

– Îmi place să mă așez aici la sfârșitul zilei, spuse el punând tava pe masă și trăgând un scaun pentru Eden.

Îi atinse ușor brațul într-o mângâiere fugitivă, ca pentru a se scuza pentru asprimea lui. Ea oftă, un val de gratitudine ridicându-i pieptul, și peisajul, pe care nu-l văzuse până atunci, i se păru magnific și misterios clarobscurul apusului de soare. Un calm straniu

o cuprinse, ca umbra care învăluia treptat pajiștile și pădurea. Avea mare nevoie de această tihnă.

– Da, dar nu prea mult, zise Dane pe neașteptate, citindu-i gândurile.

– Cine ți-a permis să te folosești de talentele tale de telepat cu mine?

– Ești atât de transparentă... Îmi imaginam că te aud spunând că ți-ai putea petrece viața într-un asemenea loc. Ești prea frumoasă pentru a trăi retrasă, Eden.

– Ajung să cred că îmi plac locurile izolate. Am simțit același lucru în Scoția. Este nostim, dar mă credeam o citadină convinsă... De fapt, mi-ar plăcea să mă întorc acolo. Crezi că mi-aș găsi o clientelă acolo?

– Cum? L-ai abandona pe Lawson fără regrete?

– Dane, m-aș fi căsătorit de mult cu el, dacă aș fi dorit.

– Nu te-ai fi temut că-l pierzi pe Jonathan?

Discuția lua brusc o turnură ciudată. Eden, puțin derutată, nu știa ce să răspundă.

– Ideea nu mi-a trecut niciodată prin minte, bâigui ea.

– Ah, nu?

Dane fixa marginea mesei, în care degetele lui lungi și nervoase băteau mașinal. Vorbise cu o voce mieroasă, aproape neliniștitoare. El își ridică ochii, expresia lui împietrită transformându-se instantaneu într-un zâmbet larg.

– Am lăsat ușa deschisă ca să-l putem auzi dacă se trezește. După părerea mea, sunt puține șanse să se întâmple, dormea adânc când m-am dus să-l văd, în timp ce tu făceai duș.

– Am fost și eu înainte să cobor, zise Eden.

– Ei bine, deoarece n-avem să ne facem nici o grijă, propun să ne destindem. Șampanie?

Tinerei femei îi era greu să-i urmărească permanentele schimbări de dispoziție, dar Dane nu-i lăsă răgazul să mediteze. Scosese deja sticla din vasul cu gheață și dopul sări. Umplu cupele și bulele aurii sclipeau în lumina blândă a serii.

– Iată o băutură potrivită pentru o noapte de vară, spuse el.

Savurând tăcerea care-i înconjura și totodată băutura rece și efervescentă care-i aluneca delicios pe gât, Eden se lăsă cucerită de un profund sentiment de confort. Toate frământările ei dispăreau. La al treilea pahar, găsi chiar curajul să-l întrebe pe Dane de cât timp avea casa.

– De câțiva ani...

– Este a ta sau a companiei?

– A amândurora, într-un fel, răspunse el, evaziv.

Ridică imperceptibil din umeri, dar gestul lui nu-i scăpă lui Eden, care îl intriga. Ea ar fi jurat că Dane ardea de dorința de a-i pune multe întrebări despre ea însăși, dar își interzicea s-o facă, așa cum își interzicea să dea informații mai ample despre propria lui viață. Hotărât lucru, era dificil să comunice cu el!

Un mic vânt rece se făcu simțit, aducând cu el câteva picături de ploaie.

– Am face mai bine să intrăm, zise el, în timp ce ploaia se intensifica.

– Oh, numai să nu plouă două zile! exclamă tânăra femeie pe un ton mâhnit.

– Nu, este microclimatul pe care-l avem aici din cauza râului.

Ploi izolate, de scurtă durată, nimic mai mult. Și previziunile meteorologice sunt bune, fii liniștită. Nu te mișca, adăugă el când pătrunseră în holul întunecat. Nu țin să-l trezești pe Jonathan, lovindu-te de ceva!

Aprinse o mică lampă de lângă ușă.

– Nici un pericol! Ar dormi și dacă s-ar întâmpla un cutremur! replică ea râzând, înăbușindu-și un căscat.

– Încuie ușa, în timp ce eu scap de tava asta, vrei?

Ea se luptă cu cheia și el reveni înainte să fi putut s-o întoarcă în broască. O împinse puțin cam tare pentru a face treaba în locul ei și echilibrul fragil al lui Eden nu suportă asta. Șampania era probabil răspunzătoare, ca și bruschețea lui Dane; se poticni, oscilă periculos, și el trebui s-o rețină cu o mână fermă pentru a-i opri căderea. Apoi o lăsă când ea își recăpătă stabilitatea. Eden simți că se încorda pentru a se îndepărta de ea. Încurajată de alcool, cu rațiunea șovăitoare estompată de ceața unei dorințe cărei îi ceda fără să se lupte, se agăță de brațul lui și se ridică pe vârful picioarelor pentru a-și oferi buzele soțului ei. În pofida refuzului pe care ar fi vrut să i-l opună, se lăsă, ca și ea, pradă unui sărut vulcanic.

– Eden!

Îi rostise numele cu o voce răgușită de emoție. Aplecându-se brusc, o ridică în brațe și o duse, povară ușoară, spre scara pe care o urcă în grabă.

– Sărută-mă, îi șopti ea când o depuse pe patul mare.

Pasiunea mistuitoare de care Dane dădu dovadă aproape o sperie pe tânăra femeie dar, învinsă curând, se uni cu el într-o bucurie sălbatică. Fu o apoteoză. Eden avu senzația că mii de focuri de

bucurie explodează în ea și dădu frâu liber încântării care-i umple inima. Fericirea ei era împărtășită. Istovit de violența îmbrățișării lor, Dane zăcea acum lângă ea, înconjurată tandru în brațe.

– Tu... nu știi ce-mi faci, șopti ea gâfâind.

Deschizând un ochi, el răspunse încet:

– Cred că da... Pentru mine este la fel. Nici o altă femeie...

Se întrerupse ca s-o sărute visător, aprinzând astfel jarul care mocnea în corpurile lor. Cunoscură din nou vârtejul dezlănțuit înainte de a se prăbuși total în somn.

***

Când se trezi, soarele strălucea pe cer. Dane o privea. Simți privirea lui ca o mângâiere. Totuși, când își ridică fața spre el pentru a cere un sărut, el se întoarse și sări în picioare.

– Dane...?

Ea încercă să nu pară rănită.

– Voi face un duș, apoi încep să pregătesc micul dejun până când te ridici din pat, o informă el fără să-i mai acorde atenție.

Auzi ușa de la baie închizându-se, apoi zgomotul apei împroșcându-i corpul... Reapăru curând, îmbrăcat într-un șort și o cămașă cu mâneci scurte care nu-i ascundeau formele atletice. Eden se înfioră.

– Dane...?

Această a doua tentativă nu fu încununată de mai mult succes.

– Grăbește-te, a fost ce a obținut drept răspuns.

Nefericită, înciudată, își făcu toaleta și se îmbrăcă fără entuziasm. Vru apoi să-l trezească pe Jonathan, dar dormea atât de bine încât îi acordă un răgaz. La urma urmei, se culcase târziu în ajun.

Dane aproape terminase pregătirea micului dejun când apăru în bucătărie.

– Ar fi trebuit să mă aștepți! protestă ea. Mă voi învăța rău, dacă mă las răsfățată!

– Dacă te-aș fi așteptat, Dumnezeu știe la ce oră am fi mâncat! Ai băut prea multă șampanie, încheie el tăios.

Eden se obligă să rămână impasibilă, refugiindu-se în treburi menajere. Turnă suc de portocale în pahare și aranjă pâinea prăjită pe masă, extaziindu-se în fața abundenței felurilor de mâncare:

– Cum ți-ai procurat toate astea?

– I-am cerut unei secretare să facă ieri câteva cumpărături și am transportat articolele perisabile într-un răcitor. De obicei, fac în așa fel încât congelatorul să fie umplut înainte de sosirea mea când știu că voi sta la Londra câtva timp, și că voi putea veni aici destul de des.

Tânăra femeie se surprinse imaginându-și weekenduri frecvente în această minunată casă, în familie... Apoi weekenduri singură cu Dane.... Apropiindu-se de el, cu obrajii în flăcări, își sprijini capul blond de umărul soțului ei, plângându-se în șoaptă:

– Nu m-ai sărutat, dimineața asta.

– Nu?

O strânse brusc în brațe, reparând această uitare cu o ardoare care o făcu să tremure.

– Vezi cât de periculos este un sărut, zise el în cele din urmă, dându-i drumul. La noi, este un caz de aprindere spontană! Ceea ce n-ar fi jenant, de altfel, dacă am fi singuri.

Așadar, recunoștea că înțelegerea lor era excepțională! Evident, problema era că puterea dorinței lor reciproce o făcea greu de controlat. Faptul că Dane era conștient de asta, îi dădea o mare satisfacție lui Eden. Totuși, simțea de asemenea o periculoasă frustrare în fața tăcerii lui; refuzul său de a vorbi, acest zid pe care-l ridica între ei îi era insuportabil. Pentru a-și potoli frământarea, întoarse subiectul în glumă.

– Oricum, nu este o zi să rămâi în pat fără să faci nimic.

– Cine îți spune că n-aș face nimic? Dar avem nevoie de aer liber. Imediat ce Jonathan va fi în picioare...

– Mie, aerul liber nu mi-a reușit prea mult, ieri seară, zise ea pe un ton poznaș.

– Prea multă șampanie!

Trebuia într-adevăr să i-o reproșeze? Îi aruncă o privire indignată.

– Te-aș fi supărat dacă n-aș fi acceptat. Îți reamintesc că tu umpleai cupele!

De voie, de nevoie, Dane deschise gura să răspundă, când apăru Jonathan, în pijama, care exclamă:

– De ce nu m-ați trezit? Vreau să merg la plimbare!

– Este preferabil să nu ieși așa: pe aici, lupilor nu le plac prea mult urșii, zise tatăl lui arătând micile animale care zburdau pe țesătura imprimată a pijamalei.

– Mă duc să-mi iau blugii, ca mama.

***

O oră mai târziu, străbăteau în pas vioi pădurea Ashdown. Dane își pusese încălțăminte de marș și-și protejase pulpele de mărăciniș cu șosete groase de lână lungi până la genunchi. "Un tată ideal", se gândea Eden care-l urmărea în timp ce satisfăcea curiozitatea băiețelului cu explicații despre regiune. Se pare că se aflau în prezența uneia dintre ultimele întinderi forestiere care scăpase despăduririi și care făcea parte pe vremuri din imensa pădure Arendira. În secolul XVII, marii stejari fuseseră doborâți pentru a alimenta cuptoarele în momentul apariției industriei metalurgice în Sussex. Astăzi, nu mai rămâneau decât păduri izolate și câmpii întinse cu ierburi. Numeroase râuri își aveau izvoarele în acest ținut. Pădurea Ashdown era una dintre preferatele lui, spunea Dane, dar altele, mai spre vest, serviseră mult timp drept bârlog tâlharilor de tot felul.

Vioaie, Eden înainta cu pași repezi, dar Jonathan se târa cu pașii lui mici. Tatăl lui îl luă pe umeri până la poiana unde se opriră pentru picnic. În timp ce ea despacheta sandvișurile, copilul, odihnit, se urcă în copacii la îndemâna lui pentru a pândi apropierea hoților de drumul mare!

– Câtă liniște! zise tânăra femeie. N-am văzut țipenie de om!

– Probabil pentru că eu cunosc potecile cele mai puțin frecventate. În realitate, mulți oameni se plimbă pe aici.

– Bineînțeles, pădurea este atât de frumoasă! Dar îmi plac și Insulele Shetland...

Fusese cât pe ce să adauge că i-ar plăcea oriunde cu el, când Jonathan coborî de unde se cocoțase pentru a cere să mănânce, spunând:

– Am putea merge cu tine acolo, tată?

Ceea ce dovedea că nu pierdea nici o frântură din conversațiile care nu-i erau destinate.

– Vom vedea, răspunse Dane, fără să se compromită.

Apoi se angajă cu fiul lui într-o lungă discuție despre cu totul altceva. Eden se gândea cu tristețe la șansa copiilor de a-și putea schimba astfel gândurile.

După ce strânse resturile mesei, își acordă o scurtă siestă.

Dane o trezi cu un sărut.

– Am visat întotdeauna să fiu Făt-Frumos care o trezește la viață pe Frumoasa din Pădurea Adormită. La școală, spuneam că eram prea înalt.

– Ce vârstă aveai atunci?

– Șase ani.

– Aproape ca Jonathan.

Un râs nebun o cuprinse la ideea unui Dane de șase ani, în satin și dantele. Ridicându-se, își pierdu echilibrul. Se agăță mașinal de brațul pe care el îl întinsese în ajutorul ei.

– Asta devine o obișnuință, Eden! Mă miră cu atât mai mult cu cât cunoști consecințele acestui gen de accident!

– Mi-e indiferent, șopti ea.

Sărutul pe care Dane i-l dădu atunci fu mult mai puțin inocent.

– Mă vrăjești, îi murmură el la ureche.

Eden se simți dusă de aripi când porniră spre casă. În bucătărie, pregătind un pui pentru cină, se vedea gătind mâncăruri delicioase pentru cei doi bărbați din viața ei, așteptându-i seara, unul revenind de la birou, celălalt de la școală. Ar fi renunțat bucuroasă la orice plan de carieră, chiar la magazinul ei, pentru a fi doar soția lui Dane.

Dar aceste frumoase visuri nu se vor realiza niciodată, își spuse ea scuturându-și părul blond ca pentru a le risipi, în timp ce la intrare răsunau pașii lui Jonathan și ai tatălui său, care se întorceau dintr-o misiune de explorare în grădină. Era preferabil să nu se încreadă prea mult în comportarea amicală a lui Dane. Cine putea ști ce avea în cap? Într-una din zilele următoare, poate îi va propune un plan de păstrare alternativă a lui Jonathan! Își consultase deja avocații în privința asta...

– Mamă, vom face un baraj pe râu! strigă Jonathan. Tu ești de acord? Tata spune că trebuie să-ți cer permisiunea.

Ea deschisese ușa cuptorului, prefăcându-se că-i inspectează conținutul pentru a-și ascunde de privirile lor suferința care i se vedea pe față. Roșeața obrajilor va fi astfel pusă pe seama căldurii degajate de pregătirea puiului.

– Bună idee! răspunse ea cât putea de vesel băiețelului. Am dorit întotdeauna să fac asta, la vârsta ta.

– Nu ți se dădea voie, presupun, reluă Dane laconic.

Ea clătină din cap în semn de consimțământ și-i urmă pentru a asista la spectacol. Curând totuși, ridicându-și blugii, intră în apă la rândul ei. În locul acela, râul era puțin adânc, dar era lat și treaba se dovedi dificilă, dacă nu imposibilă. Ar fi trebuit mult mai multe

pietre pe care le puteau găsi, iar curentul ducea rapid noroiul care servea la cimentarea ansamblului. Dane, care rămăsese pe mal, anunță brusc că era aproape ora șapte și că se duce să pună legumele la fiert.

– Dumnezeule, puiul! exclamă Eden ieșind din apă, împroșcată toată.

– Am verificat. Va fi gata în treizeci de minute, exact timpul cât faceți un duș bun. Sunteți plini de noroi!

Privindu-și fiul, Eden văzu că era adevărat. Se supuse fără împotrivire.

Jonathan, epuizat de activitățile din timpul zilei, se duse la culcare imediat după cină. Când reveni în bucătărie după ce-l pusese în pat, Dane o luă în brațe oftând:

– Era timpul!

– Oh, sunt sigură că Jonathan n-ar avea nimic împotrivă să mă săruți în fața lui, zise ea.

– Există sărut și sărut, făcu el pe un ton doct. Și necazul, cu mine, este că nu știu să mă opresc!

Eden îl respinse râzând.

– Dacă ne-am bea cafeaua afară, și seara asta...

Își petrecură noaptea împreună.

***

A doua zi rămaseră în grădină, liniștiți. Jonathan se jucă în râu; apoi se transformă în indian piele-roșie, în timp ce Eden lenevea la soare. Dane nu vorbea deloc, dar era lângă ea, și asta era de-ajuns pentru fericirea ei. Hotărâră să întârzie întoarcerea la Londra până după-amiază, când drumurile erau mai degajate. Totuși, pentru Jonathan era prea curând.

– De ce nu rămânem mai mult? Mamă, dacă trebuie să mergi la magazin, eu pot să mă întorc cu tata.

Eden simți o durere în inimă. Băiețelul își "adoptase" pe deplin tatăl și intenționa cu calm să se despartă de ea! Dane îi înțelese neliniștea și răspunse calm, dar cu o voce fermă:

– Nici nu se pune problema. De altfel, nu sunt în concediu, sunt așteptat la birou.

Telefoanele pe care le primise în timpul weekendului îi dovedeau buna-credință, astfel că Jonathan acceptă această explicație, nu fără a face eforturi.

– Bine, de acord, dar vom reveni?

– Vom vedea.

Mereu același răspuns vag! Eden remarcă paloarea subită care cuprinse fața soțului ei. Era oare posibil ca, pentru el, acest weekend să fie ultimul petrecut în compania lor?

Capitolul 9

Luni dimineață, când se trezi, Eden era într-o stare deplorabilă. Nu mai știa ce-i cu ea. Avea doar teribila impresie a unei greutăți enorme pe piept. Nu perspectiva unei săptămâni de lucru o putea aduce în starea asta...

Apoi își dădu seama că era singură, că dormise fără prezența liniștitoare a lui Dane alături de ea. Îndată ce ajunseseră la apartament în ajun, el ieșise. Ea sfârșise prin a renunța să-l aștepte și se culcase. Mult timp după miezul nopții, îl auzise închizând ușa camerei lui. Poate nu vrusese s-o deranjeze?

Eden era chinuită de gelozie. Fusese la un pas de a se ridica din pat pentru a-l întreba unde fusese. Totuși, se abținuse de la un demers pe care el l-ar fi considerat probabil ridicol, dacă nu inoportun. Încerca fără îndoială doar să-i arate că oricum fuseseră evenimentele din ultimele două zile, el avea intenția să-și păstreze libertatea.

El nu se trezi pentru micul dejun, ceea ce întări părerea pe care și-o născocise tânăra femeie. Hotărî așadar să nu se ocupe de el; se pregăti, îl duse pe Jonathan la prietenul lui Peter, și plecă la magazin.

Dane veni s-o caute spre ora șase, scuzându-se că întârziase puțin:

– Am fost la zoo, cu Peter și cu mama lui. Jonathan și cu mine i-am invitat.

– Foarte amabil din partea voastră, răspunse Eden puțin cam tăios.

– Tata și doamna Graham discutau atât de mult, încât nici măcar n-au văzut elefanții! interveni Jonathan cu inocență.

Trebuie să fi fost absorbiți de conversația lor! se gândi Eden, torturată. Bănuieli îngrozitoare o chinuiau, pe care se forță să le ascundă de privirea perspicace a soțului ei.

– Oh, sunt sigură că văzuseră deja elefanții! îi spuse ea băiețelului pe un ton vesel.

Dane nu reacționă la această remarcă impertinentă, ceea ce o irită și mai mult pe tânăra femeie. Părea complet insensibil, deasupra pasiunilor vulgare, ca mânia! Nu încetă să rumege aceste gânduri triste tot timpul drumului.

Acasă, când sună telefonul, ridică receptorul și țipă:

– Da, ascult!

– Ei bine, spuse mama ei, ești într-o dispoziție!

– Iartă-mă, mamă, abia m-am întors acasă și sunt puțin obosită.

– Nu mă întrebi dacă am petrecut o vacanță bună?

– Tu ai întotdeauna vacanțe bune, replică tânăra femeie exasperată.

– Locatarul tău te face atât de irascibilă?

Irene luase vocea ei de miere, cea pe care o rezerva perfidiei.

– Dane nu este locatarul meu!

– Scuză-mă, draga mea, bineînțeles că nu, dar nu știu cum trebuie să-l consider.

De asta, Eden nu se îndoia! Trevor nu pierduse timp pentru a transmite noutățile! Dar Eden n-avea nici o dorință să aprofundeze subiectul. Nu era nevoie să arunce gaz peste un foc pe care-l vor ațâța pentru ea!

– Trebuie să te las, mamă.

– O clipă, Eden. Ai uitat petrecerea mea de binefacere? Am încercat să te găsesc tot weekendul. Contez pe tine, nu-i așa? Miercuri negreșit.

Eden păli. Îi ieșise complet din minte. În fiecare miercuri pe vremea asta, Irene organiza o mare recepție în cursul căreia se desfășura o prezentare de modă ale cărei beneficii mergeau la o operă de caritate. Obținea prin urmare uneori participarea benevolă a unor artiști celebri. Îi plăcea la nebunie să organizeze așa ceva și se descurca foarte bine, grație autorității de care știa să dea dovadă.

– Ce seară ai spus?

– Haide, fetițo. Îți repet, miercuri. Adu-l pe Dane, continuă ea pe un ton mieros. Sunt sigură că nu va refuza să contribuie la o cauză atât de meritorie.

– Voi vedea, zise Eden, deliberat evazivă.

Închise brutal telefonul.

– Cine era? întrebă Dane din bucătărie, adăugând încet, ca pentru el însuși: din fericire, telefoanele astea sunt incasabile!

– Mama.

– Și ce voia?

– Pe noi!

– Amuzant, conchise el reținut după ce Eden îi explicase amănuntele chestiunii.

– Vrei să mă însoțești acolo? întrebă ea.

– De ce nu? La urma urmei, părinții tăi sunt bunicii fiului meu!

Evident, se gândi cu tristețe Eden, era zadarnic să spere că Dane se va gândi într-o zi în alt fel la ei...

– Îți atrag totuși atenția că biletele sunt la douăzeci și cinci de lire de persoană și că de obicei este de bonton să dai mai mult.

– Oh, cred că am încă mijloacele!

O privea zâmbind ironic.

– Te preveneam, asta-i tot. Să nu te crezi obligat să vii...

– Eden, o întrerupse el cu răceală, m-am silit să-ți văd părinții în trecut, nu voi muri dacă îi voi suporta încă o dată!

Această răbufnire înfrânse calmul pe care Dane și-l păstrase până atunci. Se îndreptă cu pași hotărâți spre baie și trânti ușa în urma ei. Cina va aștepta! Trecând prin fața salonului, îl zărise pe Jonathan fascinat de un program de desene animate și brusc, apartamentul acesta de care era atât de mândră i se păru dezolant, comparat cu ceea ce Dane putea să-i ofere fiului său. Cuprinsă de descurajare la început, își reveni încetul cu încetul în căldura binefăcătoare a dușului pe care-l lăsă să curgă îndelung pe umerii ei. N-avea să roșească de modestia căminului ei. Conta fericirea pe care i-o dăruia aici lui Jonathan. Gândul acesta o liniști.

Totuși, ceva o neliniștea. Atitudinea mamei ei era ciudată.

Nu vorbise despre copil, care era de obicei subiectul ei preferat de conversație. Altcineva era așadar obiectul preocupărilor ei, și cine putea fi, dacă nu Dane? Oare ce punea la cale? Va încerca fără îndoială să scape de el, dar cum va proceda? Cu o ridicare din umeri, Dane încerca să alunge bănuiala; era puțin rușinată că nutrea asemenea idei față de Irene, care nu manifestase nici o ostilitate reală. Cât despre Dane, era destul de mare ca să se apere, oricât de valoros ar fi adversarul, cum era incontestabil doamna Spencer!

Eden opri apa, se înfășură într-un prosop de baie și oftă adânc, pentru a se convinge că era pe deplin ușurată.

Dane rămase acasă după cină, dar alesese să mențină între ei o asemenea distanță încât ar fi putut la fel de bine să iasă, își zise Eden, pe care acest comportament imprevizibil o descumpănea. Ea nu îndrăznea să ia inițiativa unei apropieri. De data asta, lui îi revenea să facă primii pași! Nu va tolera în nici un caz s-o acuze că a încercat să-l influențeze sau să-l seducă.

***

A doua zi, la micul dejun, el îi vorbi despre toalete.

– Aș fi fericit să-ți ofer o rochie nouă pentru recepția de la părinții tăi. Îți datorez asta, după ce ai făcut pentru mine, aici și în Shetland.

– Și te-ai simți jenat să-mi fii dator, nu-i așa? replică ea pe un ton acru. Este foarte amabil din partea ta, dar pot foarte bine să-mi cumpăr eu însămi o rochie.

– Voiam numai să-ți fac un cadou, dar dacă o iei astfel, să nu mai vorbim despre asta. Trebuie să plec, am întârziat deja, încheie el terminându-și cafeaua.

În drum spre birou, o lăsă pe Eden la magazin. Jonathan fusese încredințat doamnei Willis pe timpul dimineții, deoarece era stabilit că Dane își va petrece după-amiaza cu el.

Eden nu făcu toată ziua decât să mediteze la incidentul referitor la rochie. Poate greșise refuzând? Nu avea bani pentru toalete și adesea nu era îmbrăcată după ultima modă. Când ieșea cu Trevor, asta nu-i provoca nici o grijă, dimpotrivă: spera ca lipsa ei de eleganță va sfârși prin a-i displace și-l va descuraja. Cu Dane, lucrurile stăteau cu totul altfel: el dorea probabil prezența unei femei rafinate alături de el. Privirea lipsită de admirație pe care i-o aruncase părăsind-o în fața magazinului nu lăsa nici o îndoială în privința asta.

Ceea ce află seara nu făcu decât să-i confirme părerea. Dane o invitase din nou pe Jennifer; ei luaseră ceaiul cu cei doi băieți. Bănuielile tinerei femei sporiră când, înainte de cină, frumoasa ei vecină, venită chipurile să-i împrumute puțin zahăr, se purtă cu Dane ca și cum îl cunoștea dintotdeauna! Eden avu mare grijă să nu arate decât o indiferență politicoasă, dar în inima ei se înfruntau sentimente amestecate, dându-i un ritm îndrăcit.

***

În ziua următoare, pentru a compensa absența unei ținute noi, Eden se hotărî să meargă la coafor. Din nefericire, întâmplarea vru ca cei doi Farndale, achizitorii ei, să aleagă dimineața aceea ca să-i aducă un camion plin cu mobile și diverse obiecte pe care trebui să le trieze, eticheteze și instaleze în magazin. Cum ora înainta, Leo propuse să rămână pentru ca Eden să ajungă la coafor.

Nu avu de ce să regrete această extravaganță. Nu-și mai încredințase de mult părul mâinilor unui profesionist și rezultatul merita cheltuiala. Buclele blonde cădeau de fiecare parte a feței ei fine, conferindu-i o palidă lumină care-i accentua delicatețea trăsăturilor. Chiar și modesta ei rochie albă fu pusă în valoare.

Totuși, când Dane, cu un aer rece, îi adresă un compliment, ea îl atribui mai mult politeții decât unei aprecieri sincere.

– Îmi porți încă pică din cauza rochiei? îl întrebă ea.

– Nu. Înțeleg că ceea ce porți nu mă privește; ai fost foarte clară asupra acestui punct. Firește, dacă mă recăsătoresc într-o zi, aș dori ca soția mea să se îmbrace cu cea mai mare eleganță, mai ales pentru recepții ca aceasta. Oricum, mi-e perfect indiferent ce faci!

Eden primi aceste cuvinte ca o palmă. Pretinse că-și uitase batista pentru a merge să se închidă o clipă în camera ei. Sprijinită de ușă, respiră adânc de mai multe ori, până când i se potoliră bătăile inimii. Suferința la care o supunea Dane era aproape fizică. Meritase fără îndoială să fie tratată astfel, dar durerea era atât de intensă, încât o mira în cel mai înalt grad.

După câteva minute, obrajii recăpătându-și culoarea, reveni în hol. Din fericire, Dane nu-și ridică ochii spre ea, ocupat cu legătura de chei.

Plecară fără să mai întârzie, după ce făcuseră doamnei Willis recomandările de rigoare în privința lui Jonathan.

În magazin, după un lung moment de tăcere apăsătoare, Dane vorbi:

– Jennifer nu este invitată niciodată la recepțiile mamei tale?

Eden tresări. Era mai mult decât putea suporta.

– Mama n-o cunoaște pe Jennifer, care are propriul ei cerc de prieteni; ea iese mult, să știi. A fost amabil din partea ta că ai luat-o cu copiii; am văzut că asta i-a făcut mare plăcere, încheie ea printre dinți.

El îi aruncă o privire întunecată și se cufundă din nou în mutism.

Tânăra femeie nu se mai putu stăpâni; îi venea să strige, să urle numele lui Jennifer, să știe... În loc de asta, murmură șoväind:

– Va trebui să vorbim despre Jonathan, curând.

– Ești nerăbdătoare ca totul să fie pus în ordine, în formă legală, așa-i?

– Având în vedere circumstanțele, mi se pare preferabil... pentru noi.

– Ei bine, de acord, dar nu în seara asta. Am nevoie să mă destind puțin, imaginează-ți! Asta mă va schimba.

Ce putea răspunde la asta? Avea penibila impresie că este permanent pe banca acuzaților, victimă a unui procuror arțăgos. De ce era oare vinovată? Ce stângăcie comisese recent pentru a fi agresată astfel?

– Lucrurile nu s-au schimbat mult pe aici, declară el pe neașteptate, întrerupându-i cursul gândurilor.

Soseau în fața vilei familiei Spencer.

Pe o latură a casei fusese amenajată o parcare și Briggs, cu mănuși albe, dirija un val neîncetat de vehicule spre acest amplasament; ochiul lui exersat reperă totuși mașina lui Dane, căruia îi adresă semnale diferite, indicându-i un loc rezervat în fața intrării principale.

– Ce onoare! bombăni acesta. Nu mă așteptam să fiu primit cu aceste dovezi de favoare.

Eden nu avu timp să reacționeze, deoarece Irene înainta deja spre ei, zâmbitoare. Ea își sărută cu tandrețe fiica și-i oferi obrazul lui Dane, fandosindu-se:

– Sun fericită să te revăd!

– Ești superbă, Irene, nu te-ai schimbat, o flată interlocutorul ei cu un aer indiferent.

Aceste maimuțăreli de curtoazie o stânjeniră teribil pe Eden. În trecut, mama ei nu dăduse niciodată dovadă de atâta amabilitate față de soțul ei; era ceva uspect...

Dacă își dăduse seama, Irene nu păru să se sinchisească de perplexitatea care marca trăsăturile fiicei ei. Își trecuse brațul pe sub cel al lui Dane, conducându-l în timp ce flecărea vesel, cu voce tare și clară:

– Prezentarea de modă începe în câteva clipe, grăbiți-vă să vă găsiți locuri! După aceea va fi un bufet, un spectacol de cabaret și se va dansa. Ah, dacă aveam un magazin, ca Eden, aș fi avut o bună scuză să scap de genul acesta de griji! A fost muncă grea să organizez toate astea, să știi! Bineînțeles, nu neg că meseria de anticar nu este o sinecură, dar este pasiunea ei; nimeni și nimic n-ar putea s-o facă să renunțe. A ales-o singură, noi n-am îndemnat-o spre asta!

Eu m-am resemnat văzând ce înseamnă pentru ea cu Jonathan...

După aceste zgomotoase declarații, se îndepărtă rapid, lăsându-l pe Dane stupefiat. Eden grăbi pasul ca să i se alăture în timp ce el se îndrepta spre cortul uriaș care fusese ridicat pe imensa peluză. Cuvintele incoerente ale mamei sale îi răsunau încă în urechi. Ce prostii! Și nici un cuvânt despre Trevor... Trebuie să-l fi plictisit teribil pe Dane, chiar dacă el n-o arătase.

Cortul era arhiplin când Eden ajunse acolo și, spre marea ei descumpănire, nu văzu nici urmă de Dane, care n-o așteptase. Se așeză la o masă, lângă oameni pe care nu-i cunoștea.

Prezentarea de modă începu. Manechinele alunecau și se învârteau cu un mers ușor care punea în valoare ținutele lor, de cea mai mare eleganță. Publicul, cunoscător, își manifesta aprobarea în fața rafinamentului modelelor și bogăției stofelor din care erau croite.

Eden își plecă ochii spre umila ei rochie albă și oftă, melancolic. Evident, nu rezista comparației cu aceste tinere splendide și îmbrăcate luxos. Lui Dane îi era poate rușine să fie văzut în compania ei? Iată de ce dispăruse...

Când ultimul manechin își încheie turul și mulțimea se risipi, se ridică în vârful picioarelor, cu gâtul întins, pentru a încerca să zărească silueta soțului ei. Cineva o prinse de cot.

– Bună seara, scumpo, îi spuse Trevor fără jenă.

Profitând de efectul surprizei, își trecuse acum un braț protector în jurul umerilor delicați ai tinerei femei. Eden era în culmea furiei. Cum îndrăznea să se comporte într-un mod atât de familiar? Este adevărat că pentru el, "nu" nu era un răspuns! Va înțelege că ea

n-avea memoria scurtă, hotărî Eden, care se desprinse cu un gest brusc, aruncându-i pe un ton tăios:

– Ți-am spus că nu vreau să te mai văd!

– Dar atunci erai furioasă. Pe bună dreptate, probabil, admise el. Totuși, trebuie să recunoști că am acționat spre binele tău. Știi că sunt sincer. Perseverența mea ar trebui să ți-o dovedească: sunt bărbatul cel mai fidel din viața ta!

Aluzia la Dane era prea evidentă. Eden refuza să argumenteze. Reperându-și brusc soțul la câțiva metri, se scuză brusc și se îndepărtă, lăsându-l tablou pe bietul Trevor.

Dane era în plină conversație cu un bărbat în care Eden recunoscu un celebru participant la cursele automobilistice; se prefăcu că nu observă privirea dezaprobatoare pe care Dane o aruncase la apropierea ei.

– Este soția ta? întrebă pilotul.

– Acum nu mai este; suntem divorțați, replică el fără menajamente față de ea.

– Nu știam că ai fost căsătorit, prietene. Încântat, doamnă Sutherland.

Își subliniase salutul tradițional făcându-i cu ochiul, ceea ce ar fi trebuit s-o asigure pe Eden în privința puterii lui de seducție. Dar ea n-avea dispoziția de a umbla după omagii.

– Este ora spectacolului. Vii, Eden?

Își urmă soțul, în timp ce pilotul se pierdu în mulțime. Dane alese o masă deoparte.

– Nu vroiam să-ți întrerup conversația, zise tânăra femeie ezitând; am avut impresia că te deranjez.

– Nu-i vorba de asta. Dar prefer să eviți oameni ca Tony Cook. Tipii aceștia nu sunt băieți serioși.

Ce insolență, se gândi ea. O lăsa singură la jumătatea recepției și-i făcea morală!

– Am asistat la prezentarea de modă într-un colț, alături de persoane pe care nu le cunoșteam, bombăni ea cu un aer bosumflat.

– Ah, da? Credeam că erai cu Lawson. Am văzut că-i vorbeai.

– Nu-i vorbeam!

– Atunci, îl ascultai.

Lacrimi de disperare îi urcară în ochi. N-ar fi trebuit niciodată să accepte această invitație. Oricum, nimeni n-ar fi regretat absența ei; de mult nu mai întreținea relații cu prietenele mamei ei. Cât despre ale ei... Drumurile lor se despărțiseră... Se simțea copleșită de solitudine.

– I-am repetat doar lui Trevor ce i-am spus la magazin, încheie ea.

Dane n-o asculta. Era fascinat de cântăreața care evolua pe scenă. Era frumoasă și avea o voce caldă, ușor voalată, cu inflexiuni senzuale. Ea coborî printre spectatori, fără să înceteze să cânte, șerpui printre mese într-un fel puțin provocator și, ignorând-o pe Eden care era stupefiată, se postă în fața lui Dane, pentru care gânguri câteva secunde interminabile, ca și cum era singură pe lume. El părea hipnotizat și n-o slăbi din ochi în timp ce ea revenea pe scenă, nu fără să-i fi adresat un surâs fermecător și lăsând să plutească în urmă parfumul ei amețitor.

Eden era consternată. Clare Renor era una dintre artistele cele mai renumite în specialitatea ei. Ziarele făcuseră din ea subiectul lor preferat, în special în rubricile de scandal; se spunea că este o

"înghițitoare de bărbați" și că-și punea ochii pe milionarii tineri și frumoși!

Odată cântecul terminat, reveni spre masa lor, cu mersul ei legănat, dar de data aceasta însoțită de Irene, care ținea să facă prezentările:

– Clare, trebuie neapărat s-o cunoști pe fiica mea... Și de asemenea pe Dane Sutherland, care a fost soțul ei. Nu este minunat să vezi astăzi acest cuplu de divorțați care rămân buni prieteni?

Cântăreața nu-i acordă lui Eden decât o privire indiferentă. Cu siguranță, Dane îi acapara toată atenția și ea îl fixa cu o aviditate neascunsă.

– Doamna Spencer mi-a spus că lucrați pentru "Petroles Budford", domnule Sutherland. Vărul meu...

– Nu lucrează pentru "Budford", draga mea, interveni Irene bătând cu complezența brațul bărbatului, el este "Budford"!

Această revelație o bulversă pe Eden; ea își ascunse emoția sub o ușoară tresărire repede stăpânită. Clare Renor, în schimb, făcu mare paradă de admirația ei: punându-și vârful degetelor cu unghii roșii pe mâna lui Dane, cu un gest de împărătească, declară cu voce scăzută, clipind din genele imense de vedetă:

– Este... fantastic. Sunt încântată...

– Foarte onorat, replică Dane curtenitor, înclinându-se să ducă la buze mâna delicată.

Eden asista la scenă ca în vis. Îl uitase pe acest Dane, monden și seducător, dându-și brusc seama că trebuia să fie obiectul multor dorințe.

– Invitați-mă la dans, vă voi vorbi despre vărul meu, îl rugă Clare Rnor cu o siguranță pe care Eden i-o invidie.

– Cu plăcere, murmură el, îndepărtându-se cu ea.

Eden recăzu pe scaunul ei. În ceața coșmarului ei, o auzi pe mama ei explicând pe un ton mieros:

– Ea m-a rugat s-o prezint, nu-mi porți pică?

Tânăra femeie își ridică hotărâtă bărbia și replică:

– Bineînțeles că nu! De ce ți-aș purta pică? Totuși, cum ai făcut să atragi aici o artistă de această anvergură?

– Oh, n-am fost eu, răspunse Irene, cu un aer absent. Cineva din comitet cred că a întâlnit-o și ea a acceptat, foarte simplu.

Totuși, Clare Renor nu dădea impresia că era o ființă atât de simplă! Eden avea sentimentul obscur că se pregătise ceva dubios, dar nu se punea problema să se destăinuie mamei ei. Până când va vedea clar cum stau lucrurile, nu putea decât să suporte situația cu demnitate; jumătate din persoanele prezente, cărora manevra cântăreței nu le scăpase, aveau ochii ațintiți când asupra cuplului care dansa, când asupra tinerei femei rămasă singură la masa ei.

– Am citit în ziar că și ea a divorțat?

– Da. Și asta din cauza unui frumos scandal: are doi copii, dar au rămas în grija tatălui lor, zise Irene urmărind cu o privire satisfăcută dansatorii care acum adoptaseră o atitudine languroasă. De altfel, consider că presa, în loc s-o condamne, ar trebui să-i salute curajul: nu este ușor să mergi împotriva curentului, și este cinstit din partea ei să admită că era mai puțin atașată de copii decât soțul ei.

– Mamă, interveni Eden, pe care această digresiune n-o amuza deloc, ce i-ai spus despre Dane și "Petroles Budford"?

Irene zâmbi enigmatic.

– Încă n-ai vorbit cu tatăl tău? Imaginează-ți că el a descoperit că soțul tău este în fruntea companiei. Este acționarul principal și totodată președintele ei.

Văzând paloarea fiicei ei, adăugă:

– Nu este totuși la fel de bogat cum va fi Trevor la moartea tatălui său, care nu va întârzia, dacă informațiile mele sunt exacte. Sănătatea bătrânului Ben Lawson este foarte precară.

Eden strânse din dinți, profund șocată. Exista o lume între mama ei și ea. Irene nu va înțelege niciodată că fiica ei nu era ca ea, animată de ambiții venale. Apoi, gândurile ei reveniră încet spre Dane. Ce se întâmplase oare după weekend, cum putuse să-și schimbe atât de complet comportarea? Tot ce spusese sau făcuse după întoarcerea lor din Sussex dezmințea gesturile de dragoste pasionate pe care acolo nu și le reținuse.

Printre lacrimile pe care se străduia cu disperare să le rețină, îl văzu confuz că o conducea pe Clare Renor spre scenă înainte de a reveni la masă. El încă nu se așezase și Irene exclamă deja, teatral:

– Ce femeie fermecătoare, această Clare, nu-i așa? Am avut discuții agreabile cu ea în aceste ultime zile, când repeta. În ciuda succeselor, viața n-a fost întotdeauna roz pentru ea!

– Artiștii de temperamentul ei sunt uneori foarte fragili, aprobă Dane cu căldură, cu ochii spre scenă. Vrei să dansezi? întrebă el fără măcar s-o privească pe Eden.

Ea ezită, dar poate că era ultima ei șansă de a fi în brațele lui.

– De ce nu?

Dacă pe Clare Renor o ținuse strâns lângă el într-un mod aproape indecent, cu soția lui dansă într-o manieră foarte convențională, distant și rece. Desigur, Eden ar fi fost jenată să fie tratată ca partenera precedentă, dar se simți totuși umilită de această indiferență glacială și, de ciudă, rosti cu o notă de sarcasm în voce:

– Miss Renor stăpânește bine scena.

– Și dansează la fel de bine cum cântă, întări Dane conducând-o mai aproape de artista care susura suav: "Când ne vom revedea?"

– Poate că are și alte talente... adăugă el pe un ton provocator.

– Ai intenția să le descoperi?

– Asta te-ar supăra?

– Ești liber să acționezi cum găsești de cuviință, i-o întoarse tăios tânăra femeie.

– Este adevărat că este dificil să reziști unei femei atât de seducătoare, spuse el.

– Ei bine, nu te opune!

– Eden! rosti el brusc. Weekendul trecut...

– Să nu ne mai gândim la el, îl întrerupse ea zâmbind.

El se arătă foarte uimit.

– Devii extrem de tolerantă.

Pălise, dar continuă:

– M-aș simți demn de dispreț dacă te-aș părăsi din nou.

– Nu te neliniști pentru mine! Ai auzit-o pe mama: pasiunea mea este magazinul. Și apoi, dacă aș vrea să mă recăsătoresc, n-aș duce lipsă. Trevor...

– După tot ce ne-a făcut, l-ai ierta?

– Oh, nu m-am gândit.

N-a fost mai mult din stângăcie decât din rea-voință? S-a arătat întotdeauna remarcabil de fidel, și eu foarte dură față de el.

– Nu pot să-mi cred urechilor! exclamă Dane.

– Nu este mai rău decât altul, făcu ea cu un mic râs artificial.

Această veselie aparentă îi ascundea profunda tristețe, dar Dane nu-și dădu seama.

– Văzându-te apărându-l astfel, am impresia că el contează mult pentru tine. E timpul să lămurim lucrurile între noi.

Ea încuviință în tăcere. Era preferabil să se oprească aici. La terminarea dansului, bâigui:

– Mă duc să-l caut pe tata.

Îi trebuia o scuză pentru a fugi cât mai repede, înainte de venirea Clarei Renor; dar spre marea ei surprindere, Dane, fără o privire spre cântăreață, îi spuse:

– Se întunecă, te însoțesc.

– Casa nu este departe, obiectă ea.

Fără să țină seama de protestele ei, Dane o conduse afară, sub un boschet. Aici întorcându-se brusc, o luă în brațe și-i acoperi fața cu sărutări fierbinți.

Capitolul 10

El nu punea nici o tandrețe în această îmbrățișare. Eden încercă în zadar să se zbată, deoarece brațele lui puternice o țineau cu forța și Dane puse stăpânire pe gura ei, strivindu-i buzele. Curând, îi descheie unul câte unul nasturii rochiei, strecurându-și mâinile sub stofa ușoară, explorând corpul fremătător al tinerei femei. Era gata să cedeze mângâierilor lui, când brusc, el o respinse viguros, cu ochii încărcați de ură și de dispreț.

– Dane, găsi ea curajul să murmure, de ce?

– Ca să mă vindec de tine, șuieră el. Puțină violență pentru a sfârși; este o tehnică precum oricare alta!

Ea îl privi un moment fără să înțeleagă, îngrozită. Apoi își aranjă rochia și se îndepărtă în fugă spre casă. Tatăl său nu era în biroul lui. Îi lăsă un bilet, spunând că se întorcea acasă, și chemă un taxi.

Așteptă tremurând în întuneric, pândind mașina. Când aceasta sosi, se repezi spre ea și dădu adresa șoferului, fără să remarce silueta înaltă din colțul peronului vilei.

Cu o față împietrită, Dane asistă fără un gest la plecarea ei.

Îl așteptă toată noaptea. Va reveni, își spunea ea. Dar dimineață, nu avu nevoie să împingă ușa camerei lui ca să știe că nu dormise acolo. Hohote grele urcau din adâncul ființei ei; lacrimile îi ardeau ochii și izbucni în plâns.

Așadar, se sfârșise. Îl pierduse pe Dane pentru totdeauna. Cu toate că se aștepta la această încercare, nu era pregătită să înfrunte o asemenea durere. Toate speranțele ei se risipiseră într-o clipă, distruse... Își petrecuse fără îndoială noaptea în compania Clarei Renor. Da, era singura posibilitate, deoarece n-ar fi căutat un hotel la o asemenea oră, fără măcar o periuță de dinți asupra lui.

Apoi se gândi la Jonathan și-și reveni în fire. După un duș înviorător, se îmbrăcă rapid și-l trezi pe băiețel.

– Ar trebui să vii cu mine la magazin dimineața asta, dragul meu, zise ea pe tonul cel mai firesc posibil

– Nu pot rămâne cu tata?

– Nu este aici astăzi, și mă tem că nu-l vom mai vedea câteva zile. Îmbracă tricoul cu tigrul pe deasupra.

Trebuia să pară veselă, dar copilul nu se lăsă înșelat; simțea că mama lui era supărată, că veselia ei era forțată, și-i vedea ochii încercănați. De aceea, nu mai insistă. Nu-și putut totuși stăpâni un oftat adânc.

Ea se simțea vinovată că-i ascundea adevărul. Trebuia să afle mai devreme sau mai târziu că nu-și va revedea tatăl aici, cel puțin nu în aceleași circumstanțe. În orice caz, nu voia ca el s-o descopere brutal, ceea ce nu va întârzia să se întâmple dacă rămânea acasă cu doamna Willis și dacă Dane apărea pe neașteptate pentru a-și face bagajele.

– Tata îmi lipsește, bombăni Jonathan.

Hotărât lucru, avusese dreptate. Un copil înțelege totul.

– Știu, dragul meu.

– Va fi aici când vom reveni de la magazin?

– Nu este sigur. Are de lucru.

"Și ce lucru!" se gândi ea cu amărăciune. Ar fi trebuit să știe că asta se va întâmpla într-o zi, cu Clare Renor sau cu alta. Dar cum va primi situația Jonathan? Va accepta oare să trăiască o perioadă la mama lui, alta la tatăl lui? Dacă Dane se va recăsători, ce se va întâmpla între noua soție și copil? Simți deodată milă pentru micul ei băiat; era nedrept să fie confruntat atât de tânăr cu dificultățile vieții și Eden ar fi vrut să-l ferească de suferințe.

Pe drum, pe care-l făcură pe jos, nu încetă să se frământe cu aceste gânduri. Poate că ar fi mai bine să-și vândă magazinul și să se întoarcă să locuiască în casa mare a familiei Spencer, cu fiul ei. Jonathan ar avea mai multă libertate, iar ea mai mult timp să-i dedice; și părinții ei vor fi încântați.

Nu, își spuse ea, ar însemna să recunoască în ochii tuturor că pierduse lupta. Va discuta cu Dane și vor negocia modalitățile dreptului său de vizitare a copilului. Îi scăpă un oftat adânc: de acum înainte, singurele ei contacte cu el se vor petrece probabil prin intermediul avocaților lor...

Cerul se întuneca. Eden văzu în asta un semn rău.

Jonathan se amuză în bârlogul lui de la etaj în timp ce ea se ocupa de magazin. Curând totuși, el își lăsă jucăriile și coborî să-și hărțuiască mama cu întrebări.

De obicei, Eden îi aprecia spiritul curios, dar subiectul preocupărilor lui nu-i puteau aduce decât răspunsuri dureroase, răspunsuri care îi repugna să i le dea.

– Vom trăi oare cu tata? A plecat ca să ne caute o casă? Mi-ar plăcea să fie ca cea de la țară, nu prea mică, dar nici prea mare. Peter spune că marile case sunt bântuite de stafii.

Din fericire, se deschise ușa și intră Leo Farndale. Băiețelul, bănuind că urma o discuție comercială, abandonă partida și urcă să-și regăsească jucăriile.

– Florence m-a trimis, îi explică bătrânul, puțin încurcat. Să vezi, am avut o discuție și am vrea să-ți vorbim...

– Da? zise Eden pe un ton încurajator, puțin obișnuită cu atâtea ezitări din partea colaboratorului ei, de obicei sincer și deschis.

– Ei bine, adică, știu că ești divorțată, dar te-am văzut cu soțul și păreați că vă înțelegeți atât de bine încât m-am întrebat... Pe scurt, dacă ți-ai schimba viața și te-ai hotărî să abandonezi magazinul, ai accepta să-l preluăm noi?

Tânăra femeie păli. Cu respirația tăiată, îi destăinui:

– Mi-e tare rușine să-ți mărturisesc asta, Leo: Dane nu mă mai vrea.

La aceste cuvinte, bătrânul ei prieten își regăsi toată siguranța:

– Dar tu îl iubești încă, nu-i așa?

– Da, îngăimă ea plecând capul, forțându-se să nu plângă.

– Îmi pare rău, micuța mea.

– Oh, este vina mea. Dane nu este singurul de blamat. În orice caz, adăugă ea ridicând cu curaj bărbia, dacă pentru un motiv sau altul îmi las afacerea, ea este pentru voi.

Desigur, își spunea ea, existau puține șanse ca asta să se întâmple pentru moment, numai în cazul unui miracol. Trebuia să-și câștige existența și deocamdată nu vedea alt mijloc. Totuși, se simți consolată de calda prietenie pe care i-o arăta în tăcere Leo Farndale.

Nu avu nici o veste de la Dane câteva zile. Nu venise după bagaje și, la apropierea weekendului, Eden era atât de deprimată, încât acceptă să meargă la părinții ei pentru tradiționalul prânz duminical. Nici Jonathan nu era în mare formă. Aceasta poate va fi ocazia să-și abată atenția de la Dane și să-l alunge din gândurile ei.

Spre marea ei uimire, Trevor nu fusese invitat. Eden îi era recunoscătoare mamei ei pentru acest semn de delicatețe. Irene ținea în sfârșit seama de sentimentele fiicei sale și le respecta păstrând acestei reuniuni familiale un caracter de intimitate.

La terminarea mesei, în timp ce băiețelul își urma bunicul în grădină, își întrebă mama cu un aer nepăsător:

– Ai realizat beneficiile pe care le scontai pentru opera ta de caritate?

– Nu aduni niciodată destui bani... Apropo, Dane părea că a petrecut o seară bună; ce păcat că n-a putut veni astăzi!

– Ți-am spus că este plecat... pentru munca lui.

– Este adevărat! Mi-a scăpat... Pentru cât timp?

– N-a precizat.

– Foarte bine, Eden; dacă n-ai încredere în mine, să ne oprim aici. Sunt obișnuită cu misterele tale, aruncă Irene pe un ton tăios.

Tânăra femeie făcu ochii mari, neîncrezători. De când se interesa Irene de grijile fiicei sale? De fiecare dată când, copil fiind, Eden încercase să se apropie de ea să-i vorbească, primea același răspuns

întotdeauna: "Mai târziu, draga mea..." Iar mai târziu, n-o asculta mai mult, neștiind decât s-o sufoce cu sfaturi și să-i dicteze comportarea.

– Vei afla oricum, mai devreme sau mai târziu, admise ea, resemnată. Dane m-a părăsit.

– A venit totuși cu tine la recepție și părea mai curând fericit...

– Cred că a fost atras de Clare Renor, zise Eden, stânjenită, pândind reacția mamei sale.

Aceasta se încruntă și replică degajat:

– Ah, da? Într-adevăr, am remarcat. Dar nu era singurul. Știi cum sunt bărbații... L-a uitat probabil, acum, deși...

Inima tinerei femei tresări, dar Irene tăcea.

– Ce este mamă?

– Nimic, nimic...

– Mamă, tu știi ceva...

– Bine, dacă insiști! Nu voiam să-ți spun, dar am auzit un zvon... Umblă vorba că trăiește cu ea... Dar oamenii îndrugă asemenea prostii...

Eden își ridică semeț capul și rosti cu indiferență:

– Este foarte posibil, la urma urmei. Suntem divorțați de mult. Dane n-a venit acasă la mine decât pentru a-și cunoaște fiul.

– Da... și toată lumea știe că miss Renor nu iubește deloc copiii, încheie doamna Spencer cu perfidie.

În clipa aceea, Jonathan năvăli în încăpere, strigând entuziasmat:

– Mamă, vino să vezi noile rațe! Au pene de toate culorile!

Eden îl urmă zâmbind, ca în vis, ca amorțită. Rămase la părinții ei, până seara, încă sub șoc, cu impresia că devenise total insensibilă.

***

A doua zi după-amiază, închise magazinul. În mod obișnuit, nu-și acorda timp liber în cursul săptămânii, dar în ziua aceea simți că are nevoie urgentă. Când îi anunță vestea bună lui Jonathan, copilul fu încântat.

– Mergem să ne plimbăm, dacă vrei, îi spuse ea vesel.

– De acord! Până când te pregătești, eu voi citi cartea pe care mi-a cumpărat-o tata.

Buna dispoziție forțată a lui Eden dispăru brusc. Fiul său îi va aminti întotdeauna de soțul ei. Intră tremurând în camera mică de oaspeți, acum goală. Cu ochii încețoșați de lacrimi, se întoarse prompt și se duse în baie ca să-și revină. Își stropi fața cu apă rece, se pieptănă, îmbrăcă o pereche de blugi și se pregătea să i se alăture lui Jonathan în bucătărie când se sună la ușă.

Cine putea fi? Cu siguranță, nu Jennifer care era plecată în vacanță cu fiul ei pentru o săptămână. Nici doamna Willis, fiind ziua când ieșea. Atunci, Dane?... Alungă rapid această idee și se hotărî în sfârșit să meargă să deschidă. Era ridicol să tergiverseze astfel și să facă pe ghicitoarea. Cu inima bătând mai repede, descuie și făcu un pas înapoi sub efectul surprizei.

– Sandy! exclamă ea.

Brusc, totul începu să se învârtească. Ar fi căzut, dacă Brown n-ar fi reținut-o cu o mână fermă.

– Doamnă Eden! Vă simțiți mai bine? întrebă el după o clipă.

– Da, îți mulțumesc. Scuză-mă, am fost atât de uimită să te văd...

– Nici eu nu mă așteptam să vă găsesc aici, doamnă, dar sunt mulțumit să vă revăd, zise șoferul.

Eden avu nevoie de câteva minute pentru a-și domina emoția, apoi reuși să întrebe:

– Ce faci la Londra?

Bărbatul ezită puțin înainte de a răspunde cu un aer stânjenit:

– Am venit din Insulele Shetland cu patronul.

– Da? Și unde locuiești?

– Dar... în apartamentul domnului Sutherland. Ei drăcie!.... Iertași-mi limbajul, doamnă Eden, dar nu trebuia să v-o spun...

– Despre ce vorbești, Brown?

– Despre apartament, doamnă. Ieri seară, când patronul mi-a spus să vin să-i iau lucrurile, a precizat că nu trebuie să spun nimic despre apartament. Și nu mi-am ținut gura!

Eden se înfioră. Așadar, Dane avea un apartament la Londra...

– Brown, reluă ea, presupun că ești la curent cu situația noastră. Divorțul...

– Da, doamnă Eden. Oricum, înțeleg, să știți. Și apoi, mi-a vorbit mult în seara când s-a întors acasă. Era miercuri...

Tânăra femeie tăcu o clipă. Apoi, adunându-și tot curajul, îndrăzni să pună întrebarea care-i ardea buzele:

– Este... o femeie în viața lui?

– Nu, după câte știu! Este foarte ocupat. Dacă nu m-aș amesteca, și-ar petrece nopțile la birou!

Zdruncinată de cele aflate, Eden îl privi pe șofer cu ochi lipsiți de expresie. Într-un cuvânt, Dane n-o părăsise pentru o altă femeie, se gândi ea. Pur și simplu se plictisea și alesese o ruptură clară și netă. Ce-i drept, asta nici măcar nu era ciudat din partea lui, având în vedere firea lui și comportarea din ultimul timp.

– Mă duc să pregătesc bagajul, zise ea. Nu va dura mult.

– Bine, doamnă, răspunse Brown, care făcu ochii mari de uimire când Jonathan dădu peste el alergând.

– Credeam că s-a întors tata, îngăimă copilul.

La început descumpănită de apariția lui intempestivă, Eden își reveni și făcu prezentările. Își dădu seama că șoferul înțelesese imediat cine era Jonathan.

– Condu-l pe domnul Brown în salon, până când mă ocup de lucrurile tatălui tău.

În timp ce strângea puținele lucruri, cu impresia sfâșietoare că-și ia rămas-bun pentru totdeauna de la proprietarul lor, auzea vocea însuflețită a băiețelului amestecată cu accentele grave ale vocii însoțitorului său. Convorbirea lor încetă doar când o întrerupse ea pentru a-i înmâna lui Brown, fără tragere de inimă, obiectul vizitei lui.

– Aveți un copil grozav, zise acesta înainte de a-și lua rămas-bun.

– Brown, murmură ea, cum o duce Dane?

– N-aș putea să vă spun exact, răspunse el evaziv. Dacă aveți nevoie de mine, iată adresa.

După plecarea lui, strângând în palmă bucata de hârtie pe care el scrisese în grabă prețiosul mesaj, se prăbuși într-un fotoliu, epuizată de emoție.

De ce îi ascundea oare Dane atâtea lucruri? De ce o lăsase să creadă că descindea la hotel când venea la Londra? Ce se întâmplase exact cu Clare Renor? Mii de întrebări fără răspuns se îmbulzeau în mintea ei. Totuși, evocând numele cântăreței, avu sentimentul ciudat că cineva își bătuse joc de ea... După spusele lui Brown, se pare că Dane nu se întorsese acasă, în seara recepției, în compania Clarei Renor. Dar atunci, ce însemnau aluziile mamei ei? Încetul cu încetul, o idee își făcea loc în mintea tinerei femei, care sări brusc la telefon.

– Eden! Ce fericită surpriză, exclamă Irene cu intonația ei melodioasă.

– Mamă, o întrerupse brutal fiica ei, vreau să vorbim despre Clare Renor. Ai invitat-o intenționat la recepția ta, în speranța că-l va seduce pe Dane?

Urmă o tăcere totală. În cele din urmă, Irene răspunse pe un ton glacial:

– La tine mă gândeam, nu la el; și nu înțeleg unde vrei să ajungi.

– Dimpotrivă, înțelegi foarte bine.

– La urma urmei, ce rău am făcut? izbucni doamna Spencer. Trebuia să te scot din încurcătură și atitudinea lui Dane cu această femeie dovedește că aveam dreptate!

– Dovedește numai că te comporți într-un mod extrem de stupid, sau poate mai rău...

– Ce ingrată ești, fetița mea! Nu înțelegi că era pentru binele tău? Ai fost întotdeauna prea sentimentală pentru a avea capul pe umeri... Din fericire, eu nu mă las înșelată, îmi păstrez mintea limpede! Nu înțelegi că este un noroc pentru tine? Dane nu va putea niciodată să

te importuneze în legătură cu Jonathan, fiind cu această femeie, deoarece ea detestă copiii, este de notorietate publică! Iată-te liniștită!

– Ai plănuit toată treaba asta singură? întrebă cu blândețe Eden, uimită de propriul ei calm.

Irene crezu că sesizează o notă de admirație în vocea fiicei sale.

– Da, am întâlnit-o într-o zi pe miss Renor din întâmplare și m-am gândit...

– Cu cât ai plătit-o?

– Aș fi plătit bucuroasă dublu! exclamă ea, trădându-se astfel cu totul. Acum vei putea să-ți refaci viața cu Trevor, și asta mă va răsplăti din plin.

Eden închise fără grabă telefonul, refuzând să asculte mai mult. Când peste câteva minute telefonul sună insistent, îl ignoră.

Își petrecu restul zilei afară cu Jonathan, preocupată cu anticipație de seara pe care o plănuia.

După ce culcă băiatul, îl încredință fidelei doamne Willis și porni în căutarea apartamentului lui Dane. Nu era o treabă ușoară. Într-adevăr, mototolise atât de tare hârtia cu adresa, după plecarea lui Brown, când se lamenta în fotoliu, încât dacă numele străzii se mai putea citi, numărul se șterse. Era o fundătură din cartierul de vest al Londrei. Mai multe case impunătoare de acolo fuseseră transformate și împărțite în apartamente. Eden își dădu seama rapid că acțiunea ei era aproape imposibilă, fiind de neconceput să sune la toate ușile.

Abătută și descurajată, făcea cale-ntoarsă, spre ora opt, când o mașină intră în fundătură. Șoferul ei ar putea fără îndoială s-o

îndrume, își spuse ea plină de speranță, apropiindu-se de locul unde oprise. Apoi văzu că era Dane.

El n-o zări imediat, în întunericul care se lăsa. Dar îi auzi pașii. Ridicând privirea, o recunoscu și tresări:

– Eden!

Ea se opri în dreptul lui, respiră adânc și zise cu efort:

– Dane, trebuie să-ți vorbesc.

El o privi lung, fără un cuvânt, cuprins parcă de o emoție puternică.

– Și eu voiam să te văd, rosti el în cele din urmă... Brown mi-a explicat totul.

Eden se încruntă, fără să înțeleagă.

– El mi-a dat adresa ta, recunoscu ea, dar eu nu i-o cerusem. Am avut o discuție cu mama și...

Din nemișcat cum era până atunci, Dane se transformă într-un vârtej. Luându-i brațul, o târî în casa cea mai apropiată, o făcu să urce în fugă scara care ducea la etaj, intră cu ea în apartamentul la care ajunseseră, trânti ușa și, sprijinindu-se de ea, zise cu o voce întretăiată:

– Brown găsea că erai bolnavă.

– A spus asta?

– A petrecut o oră în biroul meu, încercând să mă convingă.

– În ce privință? murmură ea, tulburată de fixitatea ochilor lui cenușii în care ardea un foc intens.

– I-am spus că era absurd, dar el pretinde că încă mă iubești.

Eden se strânse în ea însăși, rușinată că fusese atât de ușor descoperită. Așadar, se vedea atât de limpede!

– Ce l-a făcut să creadă asta?

– Jonathan.

– Jo... Jonathan?

Se pare că el a surprins o discuție între Leo și tine, la magazin. Eden, măcar o dată, spune-mi adevărul. Jonathan s-a înșelat s-au i-ai declarat într-adevăr lui Leo că mă iubești?

Dane, aplecat asupra ei, îi strângea brațul până la durere. Paralizată de teamă, ea încercă să mai reziste:

– De ce te-aș iubi? La ce mi-ar servi, dacă tu nu mă iubești?

– Ești nebună! exclamă el dându-i drumul imediat. Te iubesc de la început, și n-am încetat niciodată să te iubesc.

Ridică ochii spre el, străpunsă până în adâncul inimii de intonația dureroasă a cuvintelor lui, și de suferința pe care o citea pe figura lui încordată.

– Dar tu, făcu ea tremurând, n-ai ghicit niciodată ce simțeam?

– Nu, și vreau să te aud spunând-o.

– Te iubesc, șopti ea printre lacrimile care-i șiroiau pe față și pe care nici măcar nu încerca să le rețină.

– Nu, nu plânge...

O trase cu tandrețe spre el, apoi deveni mai insistent.

– Avem multe să ne spunem... Dar asta va trebui să aștepte, spuse el cu o voce înăbușită, ridicând-o în brațele lui puternice.

O duse spre cameră și o depuse încet pe pat, implorând-o în șoaptă:

– Dezbracă-te, doresc atât de mult să te privesc.

Tânăra femeie se supuse încet, șovăitor, intimidată de nuditatea dezvăluită încetul cu încetul. Dane o mângâia cu privirea și,

înțelegându-i emoția și pudoarea, o ajuta cu gesturi tandre, dezbrăcându-și propriile lui haine.

– Ce frumoasă ești! zise el în sfârșit. Te vreau, Eden... Vei accepta să te căsătorești cu mine a doua oară?

Eden ar fi strigat de bucurie, dar nici un sunet nu ieșea de pe buzele ei. Dane tocmai rostise aceste cuvinte atât de așteptate, la care nu mai spera...

– Credeam că nu te voi mai auzi niciodată spunând-o, reuși ea să articuleze.

Gura lui Dane o acoperi pe a ei, reducând-o la tăcere. Fu un sărut lung, și dorința pe care o simțea urcând în ea era marcată de o extraordinară seninătate. Încrezătoare și destinsă, se abandonă privirilor și mângâierilor care-i explorau corpul splendid, apoi forța iubirii lor îi antrenă spre culmea pasiunii spre care se avântară cu bucurie până la uitare...

După un timp cât o eternitate, Dane își ridică în fine capul ca s-o privească din nou.

– Așa va fi toată viața noastră, de acum înainte, spuse el liniștit când ea deschise ochii.

– Crezi că nu vom avea niciodată nimic mai serios de făcut? replică ea cu un surâs ironic în fața aerului lui grav.

În loc de orice răspuns, el o trase ușor de păr.

– Și când mă gândesc că a fost cât pe ce să te pierd...

– Iar eu credeam că era invers, că nu vei reveni niciodată, deoarece plecaseși să trăiești cu Clare Renor!

El tresări și-i aruncă o privire îngrijorată.

– Glumești!

– Nu, din păcate. Nu te-ai întors acasă în noaptea aceea, îi explică ea roșind. Mi se păruse că fuseseși fermecat de ea.

– Mă prefăceam că sunt, o corectă el. Încercam să aflu ce simțeai realmente pentru mine. Vezi tu, când ne-am cunoscut, nu eram sigur dacă atracția noastră reciprocă era dragoste adevărată. De altfel, pe vremea aceea, știam oare ce era dragostea? Dacă n-ai fi fost atât de tânără, m-aș fi mulțumit cu o aventură cu tine.

– Și te-ai simțit prins în cursă când te-am "sedus?"

– Eram răspunzător la fel ca tine. Erai atât de fermecătoare, încât m-am lăsat sedus cu plăcere! recunoscu el. Mai târziu, am înțeles că dificultățile care au apărut între noi erau din vina mea. Eram hărțuit, teribil de absorbit de munca mea: Orientul Mijlociu îmi solicita toată energia. Acolo am câștigat destui bani pentru a-mi întemeia propria companie, dar asta îmi cerea o atenție exclusivă. Acesta a fost motivul pentru care am acceptat divorțul când l-ai propus.

Un nor de tristețe voală ochii violeți ai tinerei femei. Dane îl șterse cu un sărut și continuă:

– Liniștește-te, n-ai fost singura care ai suferit. Mi-am dat repede seama de greșeala mea, dar tu te întorseseși deja să trăiești în casa părinților tăi. Ce aveam să-ți ofer, prin comparație? M-am liniștit repetându-mi că erai prea tânără și că era preferabil pentru tine să fie astfel. Dar, adăugă el cu un aer grav, dacă aș fi știut că așteptai un copil, nimic pe lume nu m-ar fi ținut departe de tine.

– Nu te-ai recăsătorit...

– Cum aș fi putut? Ar fi trebuit să te uit... Am avut unele legături, care m-au decepționat întotdeauna. Totuși, abia când ai venit în

Insulele Shetland am înțeles la ce renunțasem. Și faptul că am aflat că aveam un fiu, a întărit și mai mult acest sentiment. Te-am urmat la Londra deoarece nu voiam să risc să te pierd din nou. Doream să mă recăsătoresc cu tine, dar aveam rezerve, pentru mai multe motive.

– Care? întrebă Eden, reținându-și respirația.

El ezita, cu fălcile strânse.

– Mă temeam să descopăr că nu mă mai iubeai la fel de mult cum te iubeam eu. N-aș fi suportat. De aceea, păstram o anume distanță față de tine.

Pe Eden o străbătu un fior.

– Și eu credeam că nici măcar nu-ți plăceam.

– Oh! Îmi plăceai... În Shetland, am fost foarte surprins să constat că din adolescenta fascinantă, desigur, dar capricioasă, te transformaseși într-o femeie responsabilă și captivantă. Și când am văzut, la Londra, ce realizaseși singură: părăsirea părinților tăi, creșterea fiului nostru, te-am găsit admirabilă. Voiam să te iubesc la nebunie, ca să mă răscumpăr, dar în ciuda a tot ce s-a întâmplat între noi, nu eram sigur de dragostea ta. Eram convins că Lawson îmi luase locul în inima ta.

Eden ridică mâna și-și strecură cu gravitate degetele prin părul lui.

– N-a fost nimeni după tine, Dane, nimeni. Nu l-am încurajat niciodată pe Trevor dincolo de o simplă prietenie. Mama a fost cea care...

– Cred că înțeleg, draga mea, o întrerupse Dane.

După weekendul nostru la țară, am încercat să te fac geloasă cu Jennifer, dar în zadar. Clare Renor mi s-a părut atunci foarte indicată. Am bănuit că Irene manevrase puțin treaba, dar eram disperat și în stare de orice ca să stabilesc profunzimea sentimentelor tale față de mine. Cum aparent nu făceai decât să mă urăști mai mult, m-am gândit că a venit momentul să dispar. Te-am văzut urcând în taxi și mă pregăteam să plec când Clare s-a agățat de mine, cerându-mi s-o conduc. Poate că asta a dus la zvonul acela fals. N-am călcat niciodată în casa ei, și nici ea aici. Am lăsat-o în fața ușii ei, mărturisindu-i că eram încă îndrăgostit... de fosta mea soție, încheie el cu un zâmbet larg.

Eden avea ochii încețoșați de lacrimi.

– Ei bine, glumi ea, nu cred c-a anunțat-o pe mama!

– Cu siguranță, nu i-ar fi plăcut să se afle că un bărbat, unul singur, i-a rezistat! În ce mă privește, nu mă atrage deloc.

– Nu i-o voi ierta niciodată mamei, zise Eden strângând din dinți, după ce povestise amănunțit conversația furtunoasă pe care o avusese cu Irene la telefon. Toate astea pentru că făcuse o pasiune pentru Trevor, este absurd! încheie ea.

– Cred că asta se va aranja când vom fi recăsătoriți, spuse Dane pe un ton liniștitor. Îmi voi folosi farmecul pe lângă ea, și cine știe? poate se va îndrăgosti de mine! Ar fi comod, când vom avea alți copii, să-i putem încredința bunicii lor!

– Copii, făcu Eden, visătoare. Oh, Dane, nu-ți poți imagina cât de geloasă eram! Infirmiera cu ochii negri, Jennifer, Clare... Am crezut că înnebunesc. După accidentul tău, am înțeles ce reprezentai pentru mine și n-aveam decât o dorință: să fiu soția ta, dar eram

foarte hotărâtă de data asta să aștept ca să mi-o ceri tu. Nu îndrăzneam să fac nici cea mai mică aluzie care putea să ți-o sugereze, aș fi murit de rușine, și mai ales, nici nu se punea problema să te simți constrâns în vreun fel.

Dane o strânse la piept.

– Dragostea mea, când mă gândesc la tot timpul pe care l-am pierdut...

Deodată, Eden își aminti un amănunt care o intriga.

– Ce ți-a povestit Brown, exact?

– Că Jonathan l-a rugat foarte serios să-mi spună că mă iubește mult, și că și tu mă iubești. Brown trebuie să fi arătat oarecare uimire, și atunci Jonathan a insistat, asigurându-l că era sigur de ceea ce susținea, deoarece surprinsese o discuție la magazin; tu spuneai, se pare, lui Leo Farndale, plângând, că încă mă iubești. Brown era deja oricum convins, și de aceea, când m-a găsit la birou...

Dane făcu o pauză, înainte de a continua:

– ... M-a ocărât literalmente, făcându-mă cu ou și cu oțet că te-am lăsat să scapi... A adăugat chiar că nu voi întâlni niciodată o femeie ca tine și că aș face bine să prind ultima șansă care-mi rămânea... Pe scurt, trebuia să-ți vorbesc. Când te-am văzut pe stradă, am crezut că este un miracol.

O lumină blândă apăru în ochii violeți ai tinerei femei.

– Te-am iubit la Cairo, în Franța, mai târziu, dar nu atât de mult cum te iubesc acum.

– Sper că ești sigură, replică Dane fixând-o cu o privire intensă, pentru că nu te voi mai lăsa niciodată să mă părăsești...

Aveau încă o mulțime de lucruri să-și spună, dar Eden era de acord cu el: asta va trebui să aștepte. Cum el se apleca să-i sărute buzele fierbinți, își trecu brațele în jurul gâtului soțului ei și răspunse cu înflăcărare pasiunii lui reînnoite.

Sfârșit